

УЧЕНИЯ НА ПРЕЗИДЕНТИТЕ НА ЦЪРКВАТА

ЕЗРА ТАФТ БЕНСЪН

УЧЕНИЯ НА ПРЕЗИДЕНТИТЕ НА ЦЪРКВАТА
ЕЗРА ТАФТ БЕНСЪН

Публикувано от
Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
Солт Лейк Сити, Юта

Книги от поредицата *Учения на президентите на Църквата*

Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит (36481 112)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Учения на президентите на Църквата: Лоренцо Сноу (36787 112)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Учения на президентите на Църквата: Джордж Албърт Смит
(36786 112)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Учения на президентите на Църквата: Джозеф Фийлдинг Смит
(36907)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Учения на президентите на Църквата: Езра Тафт Бенсън (08860 112)

За да получите екземпляри на тези книги, отидете в местния център за разпространение или посетете store.lds.org. Книгите са на разположение и на LDS.org и в мобилното приложение Евангелска библиотека.

Коментарите и предложенията ви относно тази книга ще бъдат приети с благодарност. Моля изпращайте ги до Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA.

Имейл: cur-development@ldschurch.org

Моля впишете своето име, адрес, район и кол. Не пропускайте да посочите заглавието на книгата. После дайте коментарите и предложенията си за силните страни на книгата и областите за възможни подобрения.

© 2014 от Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени

Отпечатано в САЩ

Одобрено на английски: 3/11

Одобрено за превод: 3/11

Превод на *Teachings of Presidents of the Church: Ezra Taft Benson*

Bulgarian

08860 112

Съдържание

Въведение	v
Кратко историческо изложение	x
Животът и служението на Езра Тафт Бенсън	1
1 Великата заповед—да възлюбиш Господа	41
2 Молете се винаги	51
3 Свободата на избор, един вечен принцип	65
4 Радостен живот в трудни времена	75
5 Принципите на истинското покаяние	85
6 Исус Христос, наш Спасител и Изкупител	99
7 Джозеф Смит, инструмент в ръцете Господни	113
8 Силата на Словото	127
9 Книгата на Мормон—ключовият камък на нашата религия	139
10 Заливане на земята и на живота ни с Книгата на Мормон	151
11 Да следваме живия пророк	161
12 Търсете Духа във всичко, което вършите	171
13 Безценните благословии на Дома Господен	183
14 Брактът и семейството—постановени от Бог	197
15 Свещените призования на бащите и майките	209
16 Възрастните хора в Църквата	223
17 Спазване на Закона за целомъдрието	239
18 Пазете се от гордост	253
19 Ръководни умения	265
20 „Пасете овцете Ми”	277
21 Принципите на материалното и духовното благосъстояние	289
22 Проповядване на Евангелието по света	303
23 „Укрепи коловете си”	315
24 Живот, съсредоточен в Христа	323
Списък на илюстрациите	335
Азбучен указател	337

Gene W. Brown

Въведение

Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли утвърдиха поредицата помагала *Учения на президентите на Църквата*, които да ви помогнат да задълбочите разбирането си на възстановеното Евангелие и да се доближите до вашия Небесен Отец. При прибавянето на томове към тази поредица, вие ще съберете домашна колекция от книги с учения за Евангелието. Томовете от тази поредица са предназначени за лично изучаване и за обучение в неделните класове. Те могат също да ви помогнат да подготвите други уроци или речи и да отговаряте на въпроси за учението на Църквата.

Тази книга включва ученията на президент Езра Тафт Бенсън, който служи като президент на църквата на Исус Христос на светиите от последните дни от 10 ноември 1985 г. до 30 май 1994 г.

Лично изучаване

Докато изучавате ученията на президент Езра Тафт Бенсън, с молитва търсете вдъхновението на Светия Дух. Въпросите в края на всяка глава ще ви помогнат да обмисляте, разбирате и прилагате ученията на президент Бенсън в живота си. Следните идеи могат също да ви помогнат:

- Записвайте мислите и чувствата, които изпитвате от Светия Дух, докато изучавате.
- Подчертавайте пасажите, които искате да запомните. Може да наизустите тези пасажии или да ги отбележите в Писанията си до свързаните с тях стихове.
- Прочитайте всяка глава или пасаж повече от веднъж, за по-дълбочено разбиране.

- Задайте си въпроси, подобни на следните: По какъв начин ученията на президент Бенсън увеличават разбирането ми на евангелските принципи? Какво иска Господ аз да науча от тези учения?
- Споделете това, което научавате с членовете на семейството си и с приятели.
- Запитайте се по какъв начин ученията в тази книга могат да ви помогнат за лични трудности и въпроси.

Преподаване от тази книга

Тази книга има за цел да бъде използвана у дома и на църква. Следните ръководни принципи могат да ви помогнат да преподавате от нея.

Подгответе се да преподавате

Като се готвите да преподавате, търсете напътствието на Светия Дух. Изучете с молитва дадената глава, за да се уверите, че сте разбрали ученията на президент Бенсън. Ще преподавате с по-голяма искреност и сила, когато словата му са ви въздействали пряко (вж. У. и З. 11:21).

Ако преподавате урок в Мелхиседековото свещеничество или Обществото за взаимопомощ, не трябва да оставяте настрана тази книга или да готвите уроците по други материали. С молитва изберете от главата онези учения, които чувствате, че ще бъдат от най-голяма полза на хората, на които преподавате. Някои глави съдържат повече материал, отколкото ще сте в състояние да обсъдите по време на часа.

Насърчавайте участниците да изучават главата преди урока и да носят със себе си книгата. Когато го правят, те ще са по-добре подготвени да участват в обсъждане и ще се назидават един друг.

При подготовката ви за преподаване обърнете специално внимание на „Предложения за изучаване и преподаване” в края на всяка глава. Под това заглавие ще намерите въпроси, тематично свързани стихове от Писанията или идеи за преподаване.

Въпросите и тематично свързаните стихове от Писанията са специално за главата, в която се намират. Материалите за помощ при изучаването могат да ви насочват в усилията ви да учите и живеете съгласно Евангелието и да помагате на другите да правят същото.

Представете главата

Като представяте главата и по време на урока, се опитвайте да създадете атмосфера, в която Духът да може да докосне сърцата и умовете на хората, на които преподавате. За да започнете урока, помогнете на хората, на които преподавате, да се концентрират над ученията в главата. Може да използвате една или повече от следните идеи:

- Прочете и обсъдете частта, озаглавена „Из живота на Езра Тафт Бенсън” в началото на главата.
- Обсъдете изображение или стих от главата.
- Заедно изпейте свързан с нея химн.
- Споделете накратко лично преживяване по темата.

Насърчете обсъждане на ученията на президент Бенсън

Като преподавате от тази книга, канете другите да споделят своите мисли, да задават въпроси и да се учат един друг. Когато участват активно, те ще бъдат по-подготвени да се научат да получават лично откровение. Позволявайте на плодотворните обсъждания да продължат, вместо да се опитвате да покриете всичките учения. За да насърчите обсъждане, използвайте въпросите в края на всяка глава. Можете също да разработите свои собствени въпроси специално за хората, на които преподавате.

Следните варианти могат да ви дадат допълнителни идеи:

- Помолете участниците да споделят какво са разбрали при личното изучаване на главата. Може да е полезно да се свържете с някои от тях през седмицата и да ги помолите да дойдат подготвени да споделят какво са научили.

- Възложете на участници да прочетат избрани въпроси в края на главата (поотделно или на малки групи). Помолете ги да търсят в главата учения, свързани с въпросите. После ги помолете да споделят своите мисли и прозрения.
- Прочетете заедно някои от ученията на президент Бенсън в главата. Помолете участниците да споделят примери от Писанията и от личния си опит, които илюстрират тези учения.
- Помолете участниците да изберат една точка от главата и да я прочетат наум. Поканете ги да се съберат на групи от по двама или трима души, избрали същата точка и да обсъдят какво са научили.

Насърчавайте споделяне и приложение

Ученията на президент Бенсън ще имат най-голямо значение за участниците, които ги споделят с околните и ги прилагат в живота си. Може да използвате една или повече от следните идеи:

- Попитайте участниците как могат да прилагат ученията на президент Бенсън в техните отговорности у дома и в църквата. Например, може да им помогнете да обмислят и обсъдят как биха могли да приложат ученията му като съпрузи, съпруги, родители, синове, дъщери, домашни учители или посещаващи учителки.
- Насърчавайте участниците да споделят някои от ученията на президент Бенсън с роднини и приятели.
- Канете участниците да прилагат наученото и да споделят преживяванията си в началото на следващия урок.

Завършете обсъждането

Обобщете накратко урока или помолете един или двама участници да направят това. Свидетелствайте за ученията, които сте обсъдили. Може да поканите и другите да споделят техните свидетелства.

Информация за източниците, цитирани в тази книга

Ученията в тази книга са преки цитати от речи, статии, книги и дневници на президент Езра Тафт Бенсън. Цитатите от публикувани източници са запазили пунктуацията, правописа, главните букви и разделянето на абзаци в оригиналните източници, освен ако не са били нужни редакционни или печатарски промени за по-добра четливост. По тази причина може да забележите дребни непоследователности в текста. Например, местоименията, отнасящи се до Божество са с малки букви в някои цитати и с главни в други.

Също така, президент Бенсън използва термини като *мъже*, *мъж*, или *човечество* за всички хора, мъже и жени. Той често използва местоименията *той*, *негов* и *на него* за двата рода. Това е било обичайно за езика по негово време. Въпреки различията между онези езикови условия и по-съвременната употреба, ученията на президент Бенсън се отнасят и за жените, и за мъжете.

Кратко историческо изложение

Следната хронология предоставя кратка историческа рамка за ученията на президент Езра Тафт Бенсън в тази книга.

- 4 август 1899 г. Роден близо до Уитни, щата Айдахо в семейството на Джордж Тафт Бенсън младши и Сара Дънкли Бенсън.
- 1912 г. до 1913 г. Поема много домашни отговорности, докато баща му служи на мисия в северните Съединени Щати.
- 1914 г. до 1919 г. Посещава и завършва Онейда Стейк Академи в Престън, щата Айдахо.
- 1918 г. Призован да служи като помощник скаутмастер (ръководител на младите мъже) в неговия район в Уитни.
- 1920 г. Запознава се с Флора Смит Амусен, бъдещата му съпруга.
- 1921 г. Учи в Земеделския колеж на Юта (сега Университета на щата Юта) в Лоугън, щата Юта.
- 13 юли 1921 г. Ръкоположен за старейшина от баща си.
- 15 юли 1921 г. до
2 ноември 1923 г. Служи като пълновременен мисионер в Британската мисия.
- 25 август 1924 г. до
юни 1926 г. Флора отслужва пълновременна мисия на Хавайските острови.
- есента на 1924 г. Заедно с брат си Орвал закупува семейната ферма в Уитни.

- пролетта на 1926 г. Дипломира се от Университета Бригъм Йънг.
- 10 септември 1926 г. Сключва брак с Флора в храма Солт Лейк.
- септември 1926 г. до юни 1927 г. Посещава Колежа Айова Стейт по земеделие и механични изкуства (сега Университет Айова Стейт за наука и технологии), дипломирайки се с магистърска степен по земеделска икономика.
- юни 1927 г. Мести се отново в семейната ферма в Уитни.
- 1929 г. Приема работа като окръжен земеделски представител за окръг Франклин, щата Айдахо. Напуска фермата и се мести в близкия град Престън, щата Айдахо.
- 1930 г. до 1939 г. Назначен за земеделски икономист и специалист към цикъла лекции и практически занятия, организирани за нестуденти от Университета на Айдахо.
- януари 1935 г. до ноември 1938 г. Служи като първи съветник в колелото президентство на кол Бойси.
- ноември 1938 г. до март 1939 г. Служи като президент на кол Бойси.
- 1939 г. до 1943 г. Работи като изпълнителен секретар на Националния съвет на фермерските кооперативи в столицата Вашингтон. Живее със семейството си в Бетседа, щата Мериленд.
- юни 1940 г. Призован да служи като президент на кол Вашингтон във Вашингтон, окръг Колумбия.
- 26 юли 1943 г. Призован да служи като член на Кворума на дванадесетте апостоли.

- 7 октомври 1943 г. Ръкоположен за апостол и отделен като член на Кворума на дванадесетте апостоли от президент Хибър Дж. Грант.
- януари 1946 г. до декември 1946 г. Служи като президент на Европейската мисия, спомагайки за доставянето на материална и духовна помощ за светиите от последните дни след опустошението от Втората световна война.
- 16 юли 1946 г. Освещава Финландия за проповядване на Евангелието.
- януари 1953 г. до януари 1961 г. Служи като министър на земеделието на Съединените щати под ръководството на президент Дуайт Д. Айзенхауер.
- януари 1964 г. до септември 1965 г. Отново служи като президент на Европейската мисия.
- 10 ноември 1966 г. Повторно освещава Италия за проповядване на Евангелието.
- 14 април 1969 г. Освещава Сингапур за проповядване на Евангелието.
- 26 октомври 1969 г. Освещава Индонезия за проповядване на Евангелието.
- 30 декември 1973 г. Отделен е като президент на Кворума на дванадесетте апостоли.
- 10 ноември 1985 г. Отделен е като президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.
- 24 октомври 1986 г. Освещава храма Денвър Колорадо.
- 28 август 1987 г. Освещава храма Франкфурт Германия. (По време на службата му като президент на Църквата са осветени девет храма).

- 2 октомври 1988 г. Изнася за последен път лично реч на обща конференция. (След октомври 1988 г. неговото крехко физическо здраве го възпрепятства да говори на общи конференции. Неговите съветници в Първото Президентство четат речи от негово име или цитират послания, които той е давал в предишни речи.)
- 14 август 1992 г. Скърби за смъртта на съпругата си Флора.
- 30 май 1994 г. Почива в дома си в Солт Лейк Сити, щата Юта, близо два месеца преди 95-ия си рожден ден.

Езра Тафт Бенсън като бебе, 1900 г.

Животът и служението на Езра Тафт Бенсън

Пътуващите по магистралата между Лоугън, щата Юта, и Уитни, щата Айдахо, виждат нещо необичайно на 4 юни 1994 г. Те виждат хора, стоящи по продължението на отсечки от този 39-километров отчастък от пътя. На следващия ден старейшина Робърт Д. Хейлс от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява защо хората са се събрали там. Те всички са чакали да видят погребалния кортеж, който превозва тялото на президент Езра Тафт Бенсън към гробището в родния му град след погребалната служба в Солт Лейк Сити, щата Юта. Старейшина Хейлс описва сцената:

„Шофирането на кортежа до Уитни, щата Айдахо, бе затрогваща почит към един Божий пророк.

Отдадена бе почит от членове на Църквата, които се бяха подредили покрай магистралата и стояха на надлезите над пътя. Някои бяха облечени официално в един съботен следобед. Други спираха от уважение, спираха колите си и заставаха почиттелно, изчаквайки да отмине пророкът. Фермери стояха в полетата си с шапки до сърцето си. Вероятно по-значими бяха младите момчета, които бяха свалили бейзболните си шапки и ги бяха сложили до сърцето си. Докато минаваше пророкът се развяваха прощално и знамена. Имаше плакати, на които бе изписано: „Обичаме президент Бенсън”. На други пишеше: „Четете Книгата на Мормон”¹.

Този изблик на чувства бе действително почит, но бе и нещо повече. Беше видимо доказателство, че животът на хората се бе променил, защото бяха следвали съветите на един пророк. А хората, които се бяха събрали покрай магистралата, представляваха много повече. От раждането на Езра Тафт Бенсън близо до Уитни, щата Айдахо до времето, когато смъртните му останки

бяха погребани там, той служи като инструмент в Господните ръце, като пътува по целия свят и помага на милиони да дойдат в Христа.

Уроци, научени в семейната ферма

На 4 август 1899 г. Сара Дънкли Бенсън и Джордж Тафт Бенсън младши приветстват в семейството първородното си дете. Те го наричат Езра Тафт Бенсън, на името на праядо му старейшина Езра Т. Бенсън, който е служил като член на Кворума на дванадесетте апостоли.

Езра се ражда в двустайната фермерска къща, която баща му построява предишната година. Раждането е дълго и трудно, а присъстващият лекар счита, че 5,3-килограмовото бебе няма да оцелее. Но бабите на бебето решават да действат. Те напъват две кофи с вода—една с топла, другата със студена—и потапят внука си в едната, а после в другата, докато той изплаче.

Младият Езра Тафт Бенсън, често наричан „Ти” от роднини и приятели, се радва на пълноценно детство във фермата, която заобикаля родната му къща. Президент Гордън Б. Хинкли, който служи с президент Бенсън почти 33 години в Кворума на дванадесетте апостоли и Първото Президентство, разказва за уроците, които младият Езра научава:

„Той бе селско момче, буквално и наистина, облечено с гащери-зон, изгоряло от слънцето, което от ранна възраст научава закона за жътвата: „Каквото посее човек, това ще и да пожъне” (Галатяните 6:7).

Той научи в тези гладни години, че без усърдна работа нищо не расте, освен плевели. Трябва да има труд, непрекъснат и постоянен, ако искаме жътва. Затова има оран през есента и оран през пролетта—изнурителният труд на вървенето след плуга по цял ден, зад чифт силни коне. В онези дни се използва ръчен плуг и е необходимо непрекъснато да се държат дръжките, които се извъртат и клатят, когато острият плуг оре пръстта и изкусно я преобръща. След няколко дни такъв труд момчето е изтощено и спи дълбоко. Но бързо идва утрото.

Полето се нуждае от плуга, отново теглен от коне, за да се разбият буците пръст и да се подготви леха. Саденето е трудна, изтощителна задача. После идва напояването. Фермата на семейство Бенсън е на сухо място, спасено от магията на напояването. Трябва да се следи водата, не само през деня, но и през нощта. Няма електрически фенерчета или пропанови фенери. Има само керосинови фенери, които издават мъждива жълта светлина. Необходимо е водата да стигне до края на реда. Това е урок, който никога не трябва да се забравя.

Мога да си представя малкото момче, с лопата през рамо, вървящо по канавките и полетата, за да донесе животворна влага на напуканата от суша почва.

Скоро идва времето за косене на сеното, акри и акри сено. Конете са впрегнати за косачката, момчето седи, покачено на старата стоманена седалка, а ножовият механизъм лети напред назад, режейки 150-сантиметров откос, докато впрягът върви. С мухите и комарите, с праха и изгарящата жега, това е трудна работа. Сеното трябва да се напласти, а после с ръчна вила да се натрупа на купа, за да изсъхне. Избирането на правилния момент е важно. Когато изсъхне достатъчно, то се слага на ритла, каруца с голямо, плоско дъно. В плевнята, един задвижван от коне кран го повдига от каруцата, за да се оформи голяма купа сено. В онези дни няма балиране, нито механични товарачи. Има само вили и мускули.

... Нищо чудно, че фигурата му става снажна, а тялото му силно. Тези от нас, които го познаваха в края на живота му, често коментираха размера на китките му. Крепкото здраве, основата за която се полага в детството му, е една от великите благословии на неговия живот. До последните си няколко години той е изпълен с огромна енергия.

През всичките години на зрелия му живот, когато се движи с президенти и царе, той никога не се откъсва от детските си години във фермата. Никога не загубва възможността да работи. Никога не загубва волята да става по зазоряване и да работи до късно.

Но от дома на детството му идва нещо повече от страхотния навик да работи. От почвата идва специален вид сила. Има едно постоянно напомняне за заявлението, направено на Адам и Ева, когато са изгонени от градината: „С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята” (Битие 3:19). В хората, които работят с почвата, се изгражда един дух на независимост. По онова време няма държавни фермерски програми, нито субсидии от какъвто и да е вид. Капризите на сезоните трябва да се приемат. Убийствените слани, неочакваните бури и сушата се приемат за рисковете на живота, за които не се предлага застраховка. Запасяването за дни на нужда е необходимост, иначе ще има глад. Единственият ресурс против рисковете на живота е молитвата, молитвата към нашия вечен, любящ Отец, Всемогъщият Бог на вселената.

Толкова много молитви се казват в този малък дом в Уитни, щата Айдахо. Семейна молитва вечер и сутрин, в която се изразяват благодарности за живота и неговите трудности и възможности, в която се отправят и молби за силата да може да се свърши работата за този ден. Споменават се изпадналите в нужда, а когато семейството се изправи на крака, майката, която е районската президентка на Обществото за взаимопомощ, взема каручката, натоварена с храна, която да сподели с нуждаещите се, като най-големият ѝ син я управлява. Тези уроци никога не се изгубват”².

Уроци, научени от верни родители

Тези уроци за тежка работа, семейно единство, служба и живот според Евангелието започват да се увеличават един ден, когато родителите на 12-годишния Езра се връщат от едно църковно събрание с неочаквани новини. По-късно президент Бенсън си спомня:

„Когато татко подаря коня към вкъщи, майка отвори пощата и, за нейна изненада, в нея имаше писмо от Кутия Б в Солт Лейк Сити—призвание за мисия. Никой тогава не питаше дали човекът е готов, има ли желание и способности. Очакваше

се епископът да знае, а епископът бе дядо Джордж Т. Бенсън, бащата на баща ми.

Докато татко и майка навлизаха в двора, и двамата плачеха— нещо, което никога не сме виждали в семейството ни. Събрахме се около каручката—по това време бяхме седем—и ги попитахме какво става.

Те казаха: „Всичко е наред”.

„Защо плачете тогава?” – попитахме ние.

„Елате във всекидневната и ще обясним”.

„Събрахме се около стария диван в дневната и татко ни каза за своето мисионерско призвание. Тогава майка каза: „Ние сме горди да научим, че татко е сметен за достоен да отиде на мисия. Плачем малко, защото това значи две години раздяла. Знаете, баща ви и аз никога не сме били разделени за повече от две нощи подред откакто се оженихме—и това бе, когато татко отиваше в каньона, за да събере трупи, пръти и дърва за огрев”³.

Когато баща му е на мисия, Езра поема повечето от отговорностите по управляването на семейната ферма. Той „вършеше работата на мъж, макар че беше само момче” – припомня си по-късно сестра му Маргарет. „Той зае мястото на татко в продължение на близо две години”⁴. Под ръководството на Сара, Езра и братята и сестрите му работят заедно, молят се заедно и четат заедно писмата от баща си. Седемдесет и пет години по-късно, президент Бенсън размишлява върху благословиите, които идват в семейството му поради това, че баща му отслужва мисия.

„Предполагам, че някои от света биха казали, че приемането на това призвание е доказателство, че той не обича истински семейството си. Да оставиш седем деца и бременната си съпруга сами у дома за две години, как може това да е истинска любов?”

Но баща ми бе достигнал по-дълбоко разбиране за любовта. Той знаеше, че „всичко съдейства за добро на тия, които любя

Бога” (Римляните 8:28). Той знаеше, че най-доброто нещо, което може да се случи на семейството му, е да се подчини на Бог.

Макар и много да ни липсваше през тези години и отсъствието му да донесе много трудности на семейството ни, приемането на призованието се оказа дар на милосърдие. Татко отиде на мисията си, оставяйки майка у дома със седем деца. (Осмото се роди четири месеца след като той пристигна в мисионерското поле). Но в дома ни дойде един дух на мисионерска работа, който никога не го напусна. Не беше без жертва, обаче. Татко трябваше да продаде нашата стара суха ферма, за да може да заплати за мисията си. Трябваше да премести една брачна двойка в част от дома ни, за да се грижат за редовите ни посеви и остави на синовете и съпругата си отговорността за засаденото сено, за пасбището и за едно малко стадо млекодайни крави.

Писмата на татко бяха действително благословия за семейството ни. На нас децата ни се струваше, че идват от другия край на светя, а те бяха само от Спрингфийлд, щата Масачузетс и Чикаго, щата Илинойс и от Сидър Рапидс и Маршълтаун, щата Айова. Да, в резултат от мисията на татко, в дома ни идваше един дух на мисионерска работа, който никога не го напусна.

По-късно семейството ни нарастна до единадесет деца—седем сина и четири дъщери. Всичките седем сина отслужиха мисии, някои от тях по две или три мисии. По-късно две от дъщерите и техните съпрузи отслужиха пълновременни мисии. Другите две сестри, и двете вдовици—едната, майка на осем деца, а другата, майка на десет—служиха мисия като колежки в Бирмингам, Англия.

Това е наследство, което продължава да благославя семейство Бенсън вече трето и четвърто поколение. Не беше ли това действително дар на любов”^{5?}

Църковна служба като млад мъж

Вдъхновен от примера на родителите си и мотивиран от собственото си желание да помогне за изграждането на Господното царство на земята, Езра Тафт Бенсън с ентузиазъм приема

призования за служба. Когато е на 19 години, неговият епископ, който му е и дядо, го моли да служи като един от възрастните ръководители за 24-те млади мъже в района. Младите мъже участват в Бойскаути на Америка и Езра служи като помощник скаутмастер.

В това призование една от многото отговорности на Езра е да помага на младите мъже да пеят в хор. Под негово ръководство младите мъже печелят състезание с хорове от други райони в техния кол, като така се квалифицират за регионално състезание. За да ги мотивира да репетираат и пеят възможно най-добре, Езра им обещава, ако спечелят регионалното състезание, да ги заведе на 56-километрово изкачване в планината до едно езеро. Планът проработва—младите мъже от Уитни печелят.

„Започнахме подготовката за изкачването ни – припомня си президент Бенсън – и по време на събранието един малък 12-годишен вдигна ръка и много официално каза: „... Бих искал да направя предложение“. ... Аз казах: „Добре, какво?“ Той каза: „Бих искал да направя предложение, за да не се занимаваме с гребени и четки на това пътуване, да подстрижем късо косите си“.

В крайна сметка всички млади мъже се съгласиха да се подстрижат много късо, като подготовка за изкачването. Те още повече се ентусиазираха, когато един от тях предложи и скаутмастерите да подстрижат косите си. Президент Бенсън продължава:

„Двамата скаутмастери седнаха в бръснарницата, а бръснарят много весело мина главите им с ножиците. Когато почти привърши работата си, той каза: „Сега, ако ми позволите да обръсна главите ви, ще го направя безплатно“. И така тръгнахме на изкачването—24 момчета с къси коси и двама скаутмастери с бръснати глави“.

Припомняйки си за преживяванията с младите мъже в неговия район, президент Бенсън казва: „Едно от удоволствията да работиш с момчета е фактът, че всичко това се заплаща. Имаш възможността да наблюдаваш резултатите от твоето ръководене, докато работиш с тях през годините и ги наблюдаваш как

Флора Амусен, преди да се омъжи за Езра Тафт Бенсън

израстват и стават мъже, приемайки ентузиазирано трудностите и отговорностите. Такова удовлетворение не може да се купи с пари, то трябва да се спечели чрез служба и отдаденост. Колко е величествено да играеш дори и малка роля при помагането на момчетата да израстнат и се превърнат в мъже, истински мъже”⁶.

Президент Бенсън никога не забравя тези млади мъже и полага усилия да поддържа връзка с всеки от тях. Много години след това 56-километрово изкачване, той посещава район Уитни, в качеството си на член на Кворума на дванадесетте апостоли и говори с малка група от тях. Те успяват да му кажат, че 22 от 24 са останали верни в Църквата. Изгубили са контакт с останалите двама. Президент Бенсън в крайна сметка успява да намери тези двама мъже, помага им да се върнат към активност в Църквата и извършва техните храмови запечатвания⁷.

Ухажване на Флора

През есента на 1920 г. Езра отива в Лоуган, щата Юта, на около 40 км от Уитни, за да се запише в Земеделския колеж на Юта (сега Университета на щата Юта). Той е заедно с няколко приятели, когато една млада жена привлича погледа му. По-късно той си спомня:

„Бяхме навън близо до млечната ферма, когато една млада жена—много привлекателна и красива—дойде с малката си кола до фермата, за да вземе мляко. Момчетата ѝ помахаха и тя им помага, аз казах: „Кое е това момиче?“ Те казаха: „Това е Флора Амусен”.

„Казах им: „Знаете ли, току що осъзнах, че ще се ожения за нея”.

Приятели на Езра се разсмиват на заявлението му, казвайки: „Тя е твърде известна за едно фермерче”. Но това не го спира. „Това прави нещата още по-интересни” – отговаря той.

Скоро след този разговор Флора и Езра се срещат за пръв път в Уитни, където тя е поканена да отседне при една от братовчедките на Езра. Скоро след това Езра я кани на танци. Тя приема и последвалите срещи водят до това, което те по-късно наричат „прекрасно ухажване”. Но тяхното ухажване се прекъсва—и по много начини се увеличава,—когато Езра получава призование да отслужи пълновременна мисия в Британската мисия.

При подготовката за мисията на Езра, той и Флора говорят за тяхната връзка. Те искат приятелството им да продължи, но осъзнават и необходимостта Езра да служи като мисионер. „Преди да тръгна, Флора и аз решихме да си пишем писма само веднъж в месеца” – казва той. „Решихме писмата ни да вдъхват насърчение и увереност и да са пълни с новини. Така и направихме”⁸.

Двама мисионери

Британската мисия, която е много плодотворно поле за първите мисионери светии от последните дни, е различна за старейшина Бенсън и неговите колеги. Противници на Църквата в

Британските острови, в това число някои свещеници, разбунват повсеместна омраза срещу светиите от последните дни, публикувайки статии, романи, пиеси и филми против мормоните. Старейшина Бенсън несъмнено е натъжен от горчивите чувства на хората към възстановеното Евангелие, но не позволява на такива изпитания да отслабят вярата му. Всъщност, той пише в дневника си за местните младежи, които преследват него и колегите му, като викат: „Мормони!“ Неизказаният му отговор е: „Благодарен съм, че съм такъв“⁹.

Освен да споделя Евангелието с хората, които не са членове на Църквата, старейшина Бенсън служи и като свещенически ръководител и чиновник сред светиите от последните дни във Великобритания. Тези разнообразни възможности да служи водят до приятни преживявания, ярко контрастиращи на трудностите, пред които често е изправен. Старейшина Бенсън кръщава и потвърждава няколко души и помага на много повече да се доближат до Господ. Например, той разказва за случай, когато на едно специално събрание, организирано от верни членове на Църквата, е воден от Духа да говори по начин, който помага на приятелите на членовете да получат свидетелство, че Джозеф Смит е пророк Божий¹⁰. Описва как веднъж той и колегата му дават свещеническа благословия на една тежко болна жена, която се възстановява след около 10 минути¹¹. Той се радва, когато като чиновник намира свети, чиито имена са в списъците на Църквата, но местните ръководители не знаят за тях¹². Получава ценно обучение за ръководител, като служи под ръководството на двама президенти на мисия, които са също и членове на Кворума на дванадесетте апостоли: старейшини Орсън Ф. Уитни и Дейвид О. Маккей.

Старейшина Бенсън е благодарен за Господната закрила, докато проповядва Евангелието. Една вечер той и колегата му са заобиколени от разярена тълпа мъже, които заплашват да ги хвърлят в реката. Той се моли наум за помощ. Тогава, както разказва по-късно: „един едър непознат си проправи път към мен. Той ме погледна право в очите и каза със силен и ясен глас: „Млади момко, вярвам на всяка дума, която каза тази вечер“. Докато говореше той, около мен се освободи малък кръг. Това

за мен бе директен отговор на молитвата. Тогава се появи един полицаи¹³.

Когато старейшина Бенсън не служи активно на другите, той „продължава напред като „се потапя в Книгата на Мормон”, особено на мисионерските преживявания на синовете на Мосия”¹⁴. Той получава утеха и подкрепа и чрез писмата от дома, за които казва: „препрочитах ги отново и отново”. Спомняйки си за мисията, той казва: „Майка и татко изливаха сърцата си в писмата си до мен и бяха истинска подкрепа за мен като млад мъж. Писмата на Флора бяха изпълнени с дух и насърчение, никога със сантиментални неща. Мисля че това увеличи моята любов и благодарност за нея повече от всичко друго”¹⁵.

Старейшина Бенсън е освободен от пълновременна мисионерска служба на 2 ноември 1923 г. Той си тръгва с нежелание, казвайки, че сбогуването със „скъпите добри светии” във Великобритания е „най-трудната част от мисията (му)”¹⁶. Все пак, той се радва на възможността да бъде отново със семейството си и очаква с нетърпение да се види с Флора.

Флора също очаква с нетърпение да види Езра. Но тя не само очаква скорошната възможност да прекара време с него. Тя наистина очаква с нетърпение реализирането на неговото бъдеще и потенциал. Откакто е млада жена, тя твърди, че иска „да се омъжи за фермер”¹⁷, и е щастлива за очевидното желание на Езра да се установи на семейната ферма в Уитни, щата Айдахо. Обаче, тя чувства, че той трябва първо да завърши образованието си. Тя казва по-късно: „Молих се и постих за Господната помощ да узная как мога да му помогна да е в най-голяма служба на околните. Осъзнах, че ако епископът ме сметне за достойна, той ще ме призове на мисия. Църквата бе на първо място за Езра, затова знаех, че няма да има нищо против”¹⁸.

Езра е изненадан, когато след подновяването на ухажването между Флора и него, тя му казва, че е приела призование да отслужи мисия на Хавайските острови. Тя е отделена на 25 август 1924 г. и заминава на следващия ден. Когато тя заминава, Езра записва в дневника си: „И двамата бяхме щастливи, защото знаехме, че бъдещето таи толкова много за нас и че тази раздяла ще бъде компенсирана по-късно. Въпреки това е трудно

да видиш разбити надеждите си. Но въпреки че понякога си поплаквахме за това, ние получихме уверението от Него, който ни каза, че всичко това ще е за наше добро”¹⁹.

Наистина е за тяхно добро. Флора, по думите на нейния президент на мисия, е „много добра, енергична мисионерка”²⁰, която отдава своето „сърце и душа, време и таланти за делото Господно”²¹. Тя ръководи организацията на Неделното училище за деца в някои области на мисията, преподава на деца в начално училище, служи в храма и участва в усилия по укрепването на местните светии от последните дни. Тя дори служи известно време като мисионерска колежка на овдовялата си майка, Барбара Амусен, която е призована на краткосрочна мисия. Заедно, тази двойка майка-дъщеря, се среща с един човек, който се е присъединил към Църквата преди години в САЩ, поради усилията на бащата на Флора, Карл Амусен. Той отдавна е отпаднал от активност в Църквата, но Флора и майка ѝ го общават и му помагат да се завърне в Църквата²².

Докато Флора е далеч, Езра е зает. Той и брат му Орвал купуват семейната ферма и продължават образованието си. Известно време Езра посещава Университета Бригъм Йънг в Прово, щата Юта, докато Орвал остава в Уитни, за да се грижи за фермата. Те се споразумяват, че когато Езра завърши университета, ще се върне във фермата, докато Орвал отслужи мисия и завърши своето образование. Решен да завърши бързо УБЙ, Езра записва много натоварена програма. Той участва и в местни дейности на университета, включително танцувални забави, партита и театрални представления.

Въпреки че Езра бива обявен за „Най-популярен мъж в УБЙ” през последната си година в университета, никоя млада жена не успява да откъсне вниманието му към Флора. По-късно той казва, че когато тя завършва мисията си през юни 1926 г., той „няма търпение” да я види, макар че твърди, че не я е „чакал” да се върне²³. Той завършва с отличен успех само няколко месеца преди нейното завръщане.

Започване на съвместен живот

Един месец след като Флора се завръща от мисията си, тя и Езра обявяват годеежа си. Някои хора продължават да се чудят на решението на Флора. Те не разбират защо толкова талантливо, богато и популярно момиче ще се примири с фермерско момче. Но тя продължава да твърди, че „винаги е искала да се омъжи за фермер”²⁴. Езра е „практичен, разумен и солиден” – казва тя. И отбелязва: „Той бе толкова мил с родителите си и знаех, че както уважава тях, ще уважава и мен”²⁵. Тя осъзнава, че той е „нешлифован диамант” и казва: „Ще направя всичко по силите си, за да му помогна да го запомнят с добро не само в тази малка общност, но и по целия свят”²⁶.

Флора и Езра са запечатани на 10 септември 1926 г. в храма Солт Лейк от старейшина Орсън Ф. Уитни от Кворума на дванадесетте апостоли. Единственото празненство след сватбата е закуска със семейството и приятелите. След закуската младото семейство заминава веднага с техния автомобил Форд, модел Т, за Еймс, Айова, където Езра е приет в магистърската програма по земеделска икономика на Колежа Айова Стейт по земеделие и механични изкуства (сега Университет Айова Стейт по наука и технологии).

По-голямата част от пътуването им е по неасфалтирани улици и през рядко населени места. По пътя си те прекарват осем нощи в една течаша палатка. Когато пристигат в Еймс, те наемат апартамент на една пресечка от университетското градче. Апартаментът е малък и семейство Бенсън споделят мястото с многобройно семейство хлебарки, но Езра казва, че „скоро това стана най-уютния дом, който човек може да си представи”²⁷. Езра отново се посвещава на образованието си. След по-малко от година, след безброй часове учене, лекции и писане, той завършва магистърска степен. Двамата, сега очакващи първото си бебе, се връщат във фермата на семейство Бенсън в Уитни.

Балансиране на професионални възможности и църковни призвания

Когато семейство Бенсън се връща в Уитни, Езра изцяло се заема с ежедневните задачи във фермата, които включват доене на кравите, гледане на прасета и пилета и отглеждане на захарна тръстика, жито, люцерна и други посеви. Орвал е призван да отслужи пълновременна мисия в Дания.

След по-малко от две години местните ръководители предлагат на Езра работа като окръжен земеделски представител. Насърчен от Флора, Езра приема позицията, въпреки че това означава да напусне фермата и да се премести в близкия град Престън. Той наема един местен фермер да се грижи за фермата, докато се завърне Орвал.

Новите задължения на Езра включват съветване на местните фермери по въпроси, свързани с тяхната производителност. Повече от всичко той чувства, че фермерите се нуждаят от по-добри пазарни умения—нещо, което става още по-важно след началото на Голямата депресия и нещо, което той, със своето образование по земеделска икономика, е длъжен да осигури. Той насърчава фермерите да участват във фермерски кооперативи, което да им помогне да намалят разходите и да получат максимални цени за труда си²⁸.

Уменията на Езра като земеделски ръководител водят до други възможности за работа. От 1930 г. до 1939 г. той работи като земеделски икономист и специалист към цикъла лекции и практически занятия за нестуденти, организирани от Университета на Айдахо в Бойси, столицата на щата Айдахо. Тези задължения прекъсват между август 1936 г. и юни 1937 г., когато семейство Бенсън се мести в Калифорния, за да може Езра да учи земеделска икономика в Университета на Калифорния в Бъркли.

Дори и притиснати от задълженията си на работа и у дома, Езра и Флора Бенсън намират време да служат в Църквата. В Уитни, Престън и Бойси те са призвани да учат и ръководят младежите²⁹. Те ентусиазирано приемат тези призвания, вярвайки че „младежите са нашето бъдеще”³⁰. Езра получава

*Езра Тафт Бенсън, когато се дипломира от
Университета Бригъм Йънг през 1926 г.*

възможност да помага за местната мисионерска работа³¹. В Бойси Езра е призван да служи като съветник в колово президентство. Той продължава да изпълнява това призвание, докато е със семейството си в Калифорния. Кол Бойси се разраства бързо и през ноември 1938 г. старейшина Мелвин Дж. Балард от Кворума на дванадесетте апостоли разделя кола на три кола. Езра Тафт Бенсън е призван да служи като един от коловите президенти.

През януари 1939 г. Езра е изненадан от предложението да бъде изпълнителен секретар към Националния съвет на фермерските кооперативи в столицата Вашингтон. Той се съветва с Флора за тази възможност. Тъй като е отделен за колов президент само преди два месеца, той се свързва и с Първото Президентство, за да попита за техния съвет. Те го насърчават да приеме тази позиция, така че той и семейството му се сбогуват с приятелите си в Бойси през март 1939 г. и се местят в

Бетседа, щата Мериленд, близо до Вашингтон, окръг Колумбия. През юни 1940 г. той отново е призован да служи като колов президент, този път на новосформирания кол Вашингтон във Вашингтон, окръг Колумбия.

Любящо, сплотено семейство

Езра и Флора Бенсън винаги помнят вечната значимост на тяхната връзка един с друг и на връзките им с техните деца, техните остаряващи родители и техните братя и сестри. Наблягането им на сплотеността като семейство е винаги много повече от задължение, те наистина се обичат един друг и искат да са заедно—в този живот и за вечността.

Многото отговорности на Езра в църковни призования и професионалните ангажименти често го карат да отсъства от дома си. Понякога думите на малките деца подчертават този факт. Например, когато една неделя той отива на църковно събрание, дъщеря му Барбара казва: „Довиждане, тате. И се върни отново и ни посети по някое време”³². Трудно е за Флора да отгледа шестте им деца, когато съпругът ѝ отсъства толкова често и понякога тя признава, че се чувства „самотна и малко обезкуражена”³³. Въпреки това, тя цени ролята си на съпруга и майка и е доволна от отдадеността на съпруга ѝ към Господ и семейството. В едно писмо до Езра тя пише: „Както винаги, дните, откакто ти тръгна, изглеждат като месеци. ... (Но) ако всички мъже ... обичаха и живееха съгласно религията си като теб, щеше да има много малко скръб и страдание. ... Ти винаги си толкова отдаден на семейството си и готов по всяко време да окажеш помощ на хора в нужда”³⁴.

Езра показва тази отдаденост винаги, когато си е въкъщи. Той отделя време за смях и игри с шестте си деца, да ги изслушва, да ги пита за мнението им по важни теми, да ги учи на Евангелието, да помага с домакинските задължения и да прекарва време насаме с всяко от тях. Децата намират утеха и сила в единната любов на родителите им към тях. (Тъй като семейството е толкова важно за Езра Тафт Бенсън, тази книга съдържа две глави с ученията му по темата. Тези глави, озаглавени

„Бракът и семейството—постановени от Бог” и „Свещените призования на бащите и майките”, включват спомени на децата от семейство Бенсън за любящия дом на детството им.)

Призоваване като апостол

През лятото на 1943 г. Езра тръгва от Мериленд със сина си Рийд, за да обиколи няколко фермерски кооператива в Калифорния, като част от отговорностите му към Националния съвет на фермерските кооперативи. Той планира и да се срещне с църковни ръководители в Солт Лейк Сити и да посети роднини в Айдахо.

На 26 юли, след като са изпълнили целите на пътуването си, те се връщат в Солт Лейк Сити, преди да си тръгнат към вкъщи. Научават, че президент Дейвид О. Маккей, с когото Езра се е срещнал само две седмици преди това, го търси. Езра се обажда на президент Маккей, който му казва, че президент Хибър Дж. Грант, тогавашният президент на Църквата, иска да се срещне с него. Езра и Рийд са откарани с кола до лятната къща на президент Грант, на няколко минути от центъра на Солт Лейк Сити. Когато пристигат, „Езра веднага е заведен в спалнята на президент Грант, където възрастният пророк си почива. По молба на президента, Езра затваря вратата и пристъпва към него, сядайки на един стол до леглото. Президент Грант хваща дясната ръка на Езра с двете си ръце и, със сълзи на очи, казва просто: „Брат Бенсън, с цялото си сърце те поздравявам и се моля Божиите благословии да са с теб. Избран си да бъдеш най-младият член на Съвета на дванадесетте апостоли”³⁵.

В дневника си Езра записва преживяването:

„Съобщението изглежда невероятно и поразително. ... В продължение на няколко минути можех да кажа само: „О, президент Грант, не може да бъде!”, което вероятно съм повторил няколко пъти преди да успея да събера мислите си достатъчно, за да осъзная какво се е случило. ... Той държи ръката ми дълго време и двамата проляхме сълзи. ... Бяхме насаме около час, като повечето от времето ръцете ни бяха топло хванати. Въпреки че бе слаб, умът му бе ясен и буден и бях дълбоко впечатлен от

неговия любящ, мил, смирен дух, докато изглежда се вглеждаше в душата ми.

Почувствах се съвсем слаб и недостоен, така че думите му на утеха и подкрепа, които последваха, бяха двойно оценени. Редом с други неща, той каза: „Господ има начин да увеличава усилията хората, които са призвани на ръководни позиции”. Когато в слабостта си успях да кажа, че обичам Църквата, той каза: „Знаем това и Господ иска мъже, които да дават всичко от себе си за Неговото дело”³⁶.

След това интервю Езра и Рийд са откарани до дома на президент Маккей. На път за там, Езра не споделя нищо за преживяването си с президент Грант и Рийд не го пита. Когато пристигат в дома на семейство Маккей, президент Маккей казва на Рийд какво се е случило. Тогава Езра и Рийд се прегръщат.

Езра е неспокоен тази нощ, когато той и Рийд започват пътуването си с влак към дома. На следващия ден той се обажда на Флора и ѝ казва за призованието си на апостол. „Тя каза колко прекрасно е това и изрази пълната си увереност, че мога да се справя” – припомня си той. „Беше успокоително да говоря с нея. Тя винаги е показвала повече вяра в мен, отколкото имам аз за себе си”³⁷.

През следващите няколко седмици Езра и Флора се подготвят за преместване в Юта и Езра прави всичко възможно, за да осигури гладък преход за своя приемник в Националния съвет на фермерските кооперативи. Той и Спенсър У. Кимбъл са подкрепени за членове на Кворума на дванадесетте апостоли на 1 октомври 1943 г. и са ръкоположени за апостоли на 7 октомври, като старейшина Кимбъл първи е ръкоположен.

Така започва служението на старейшина Езра Тафт Бенсън като един от „специалните свидетели за името Христово по целия свят” (У. и З. 107:23).

Предоставяне на храна, дрехи и надежда в следвоенна Европа

На 22 декември 1945 г. президент Джордж Албърт Смит, тогавашният президент на Църквата, свиква специално събрание

Кворума на дванадесетте апостоли, между октомври 1950 г. и април 1951 г. Прави, от ляво надясно: Делбърт А. Стейбли; Хенри Д. Мойл; Матю Каули; Марк И. Питърсън; Харолд Б. Лий; Езра Тафт Бенсън; Спенсър У. Кимбъл. Седнали, от ляво надясно: Джон А. Уидтсоу; Стивън А. Ричардс; Дейвид О. Маккей, президент на Кворума на дванадесетте; Джозеф Фийлдинг Смит, действащ президент; Джозеф Ф. Мерила; Албърт Е. Бауън.

за Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли. Той обявява, че Първото Президентство се чувства вдъхновено да изпрати един апостол, който да председателства над Европейската мисия и да ръководи усилията на Църквата там. Втората световна война е приключила по-рано същата година и много европейски народи тепърва започват да се възстановяват от масовите разрушения на войната. Първото Президентство чувства, че старейшина Езра Тафт Бенсън е подходящ за тази задача.

Тази новина идва като „голям шок“ за старейшина Бенсън, който е най-новият и най-младият член на кворума. Подобно на призованието за мисия на баща му преди 34 години, това назначение ще изисква той да се раздели с младото си семейство.

Първото Президентство не може да каже колко дълго ще отсъства той. Обаче той ги уверява, че жена му и децата му ще го подкрепят и изразява желанието си да служи³⁸. Той по-късно описва назначението, което е приел:

„Величината му изглеждаше изумителна. Те (Първото Президентство) ни възложиха задача, състояща се от четири точки: Първо, да се занимаваме с духовните дела на Църквата в Европа; второ, да осигурим храна, облекло и завивки за бедствашите светии във всички части на Европа; трето, да ръководим повторното организиране на отделните мисии в Европа; и четвърто, да подготвим завръщането на мисионерите в тези страни”³⁹. Но президент Смит му дава следното успокоително обещание: „Изобщо не се притеснявам за теб. Ще си също толкова в безопасност, както и където и да е другаде по света, ако се грижиш за себе си и ще успееш да извършиш велико дело”⁴⁰.

Старейшина Бенсън описва преживяването, когато споделя новината със съпругата си и децата си: „В един приятен и въздействащ разговор със съпругата ми, осветен от сълзи, Флора изрази любяща благодарност и ме увери за цялостната си подкрепа. На вечеря казах на децата, които бяха изненадани, развълнувани и изцяло предани”⁴¹.

Когато старейшина Бенсън и колегата му Фредерик У. Бабъл пристигат в Европа, те са натъжени от болестите, бедността и опустошението, които виждат навсякъде около себе си. Например, в едно писмо до Флора, старейшина Бенсън разказва за майки, които са благодарни да получат за подарък сапун, игли и конци и един портокал. Те не били виждали такива неща от години. Старейшина Бенсън вижда, че поради оскъдните дажби, които са им давани в миналото, те са „гладували, за да се опитват да дават повече на децата си в духа на истинското майчинство”⁴². Той разказва за църковни събрания в „бомбардирани сгради” и в „почти пълнен мрак”⁴³. Разказва за бежанци—„бедни, нежелани души, ... пропъдени от някога щастливите си домове към неизвестни дестинации”⁴⁴. Той също разказва за чудеса по-сред страховитите последствия от войната.

Едно чудо е видно в живота на светиите от последните дни из цяла Европа. На път към Европа, старейшина Бенсън се чуди

как ще го приемат светиите. „Дали сърцата им ще са изпълнени с горчивина? Дали ще има омраза? Дали ще са се озлобили срещу Църквата?” Той е вдъхновен от това, което открива:

„Докато гледах техните измъчени лица, бледи, слаби, много от тези светии облечени в дрипи, някои от тях боси, аз виждах светлината на вяра в очите им, когато казваха свидетелство за божествеността на това велико дело от последните дни и изразяваха благодарност за благословиите Господни. ...

Открихме, че нашите членове са се справили по един чуден начин. Тяхната вяра бе силна, тяхната отдаденост нарастнала, а тяхната преданост ненадмината. Заварихме много малко огорчение или отчаяние, ако изобщо имаше такова. Цареше дух на сплотеност и братство, които се простираха от мисия на мисия и, докато пътувахме, светиите ни молеха да предадем поздравите им на техните братя и сестри в други страни, въпреки че народите им са били във война само преди няколко месеца. Дори бежанците „пееха песните на Сион с ... плам” и „коленичеха заедно за молитва вечер и сутрин и свидетелстваха ... за благословиите на Евангелието”⁴⁵.

Друго чудо е силата на църковната програма по благосъстоянието. Това усилие, което започва по-малко от десет години преди това, спасява живота на много светии от последните дни в Европа. Светиите са благословени, защото те самите са прегърнали принципа на благосъстоянието. Те си помагат един на друг в нуждите си, споделят храна, облекло и други стоки и дори засаждат зеленчукови градини в бомбардирани сгради. Те също са благословени, защото светии от последните дни от други части на света даряват стоки, за да им помогнат—приблизително 2 000 тона. Старейшина Бенсън разказва за това как църковни ръководители ридаят при вида на основни храни, които могат да раздадат на местните членове и казва, че е говорил пред конгрегации, в които приблизително 80 процента от носеното облекло е изпратено чрез програмата по благосъстоянието⁴⁶. На една реч в обща конференция, която изнася скоро след завръщането си у дома, той казва: „Мои братя и сестри, нуждаете ли се от допълнително доказателство за необходимостта

*Старейшина Бенсън, вдясно, инспектиращ помощи
по благосъстоянието в Берген, Норвегия.*

от тази програма и вдъхновението зад нея? ... Казвам ви, Бог ръководи тази програма. Тя е вдъхновена”⁴⁷!

Старейшина Бенсън и брат Бабъл преживяват още едно повтарящо се чудо, когато Господ отваря пътя пред тях, за да могат да пътуват из съсипеаните от войната народи в Европа. Отново и отново старейшина Бенсън моли военни служители за разрешение да влезе в определени региони, за да се срещне със светии и да раздаде помощи. Отново и отново той получава на практика един и същ отговор от тези ръководители и от други хора: „Не осъзнавате ли, че тук имаше война? Никакви цивилни пътници не могат да влязат”. Отново и отново, след като поглежда в очите тези ръководители и спокойно им обяснява мисията си, той и брат Бабъл получават разрешение да пътуват и да извършат това, за което Господ ги е изпратил⁴⁸.

След около 11 месеца старейшина Бенсън е сменен от старейшина Алма Сон, помощник на Дванадесетте, който служи в Европа със съпругата си Леона. Брат Бабъл остава, за да помага на семейство Сон. От момента, когато старейшина Бенсън

напуска Солт Лейк Сити на 29 януари 1946 г. до времето, когато се връща там на 13 декември 1946 г., той пропътува общо 98 550 км. Старейшина Бенсън чувства, че мисията му има успех, но бързо казва: „Знам източника на успеха, който съпътстваше работата ни. Никога не съм чувствал, че е възможно за мен или някой от спътниците ми да изпълним мисията, за която сме изпратени, без напътстващата сила на Всевишния”⁴⁹. Успехът на мисията може да се види в силата на Църквата в европейските нации, новоорганизирана и растяща. Успехът може да се види и в живота на отделните светии—хора като човека, който веднъж се обръща към президент Томас С. Монсън, много години след това, на едно събрание в Цвикау, Германия. Той моли президент Монсън да предаде поздрав на Езра Тафт Бенсън. Тогава той възкликва: „Той спаси живота ми. Даде ми храна да ям и дрехи, които да облека. Даде ми надежда. Бог да го благослови!”⁵⁰

Патриотизъм, политика и служба за правителството на САЩ

Докато старейшина Бенсън е далеч от дома, си припомня за нещо, което е ценил през младежките си години: гражданството си в Съединените Американски Щати. От баща си, Джордж Тафт Бенсън младши, той се научава да обича родната си страна и принципите, на които е основана. Той научава, че Конституцията на Съединените Американски Щати—документът, който ръководи законите в тази държава—е създадена от вдъхновени мъже. Той цени правото на глас и винаги си спомня за един разговор, който е провел с баща си след едни избори. Джордж публично подкрепя един кандидат и дори се моли за този човек в семейните молитви. След като Джордж научава, че неговият кандидат е загубил изборите, Езра го чува да се моли за човека, който е спечелил. Езра пита баща си защо се моли за кандидата, който не е неговият избор. „Сине – отговаря Джордж, – мисля, че той ще се нуждае от молитвите ни дори повече от подкрепения от мен кандидат”⁵¹.

През април 1948 г. старейшина Бенсън изнася първата си от много речи на обща конференция, която набляга на „пророческата мисия” на Съединените Щати и важността на свободата.

Той свидетелства, че Господ е подготвил Съединените Щати „да бъдат люлката на свободата”, за да може Евангелието да бъде възстановено там⁵². „Ние сме последователи на Княза на мира – казва той към края на речта, – и трябва повторно да посветим живота си на разпространяването на истината и запазването на ... свободата”⁵³. В следващи речи той говори за Съединените Американски Щати като за „Господната база на действие в тези последни дни”⁵⁴.

Старейшина Бенсън предупреждава за заплахите за свободата в Съединените Щати и по целия свят. Той често говори със сила против „тираничните човешки системи” на управление, „които противоречат на вечните принципи”⁵⁵. Той също предупреждава за други влияния, които застрашават свободата, включително безнравственото забавление, непочитане на Господния ден, самодоволството и лъжливите учения⁵⁶. Той насърчава светиите от последните дни по целия свят да използват влиянието си да помогнат да бъдат избирани на публични постове разумни и добри хора⁵⁷. Той заявява: „Ефективното проповядване на Евангелието може да процъфти само в атмосфера на свобода. Да, ние всички казваме, че обичаме свободата. Но това не е достатъчно. Ние трябва да защитаваме и предпазваме това, което обичаме. Трябва да запазим свободата”⁵⁸.

На 24 ноември 1952 г. силно патриотичните думи на старейшина Бенсън са подложени на изпитание, когато получава предложение да служи на страната си. Той пътува до Ню Йорк Сити, по покана на Дуайт Д. Айзенхауер, който току-що е избран за президент на Съединените Щати. Президент Айзенхауер избира старейшина Бенсън да служи в кабинета му—да бъде един от близките му съветници—в позицията си на министър на земеделието за цялата страна. Старейшина Бенсън е поласкан от вниманието. „Но – казва той по-късно, – аз не исках тази работа. ... Никой съзнателно, си казвах аз, не би искал да бъде министър на земеделието във време като това. ... Знаех какво включва този пост: разгорещените престрелки, голямото напрежение, заплетените проблеми. ...

Но не само проблемите и напрежението ме притесняваха. Всички имаме такива. Подобно на много американци, аз не

желаех активно да навляза в политиката. Разбира се, исках да видя мъже с висши идеали и добър характер, които да бъдат избрани и назначени да управляват правителството, но това бе съвсем различно от това аз самият да се гмурна в това. ...

Най-вече, разбира се, аз бях повече от доволен от работата, която вече вършех като член на Съвета на дванадесетте. ... Нито съм желал, нито възнамерявах да променя това”⁵⁹.

Преди да отиде да се срещне с президент Айзенхауер, старейшина Бенсън търси съвет от президент Дейвид О. Маккей, тогавашния президент на Църквата. Президент Маккей му казва: „Брат Бенсън, умът ми е ясен по този въпрос. Ако в правилния дух ти се даде възможност, мисля, че трябва да я приемеш”⁶⁰. Този пряк съвет, съчетан с основното желание на старейшина Бенсън да „се бори ефективно за вярванията си като американец”, му причинява, както я нарича, „вътрешна борба”⁶¹.

Когато г-н Айзенхауер и старейшина Бенсън се срещат за първи път, на президента не му отнема дълго да предложи на старейшина Бенсън позицията на министър на земеделието. Старейшина Бенсън незабавно изброява причините, поради които може да не е правилния човек за тази задача, но президент Айзенхауер не отстъпва. Той казва: „Имаме да вършим работа. Честно казано, когато започна напрежението, не исках да съм президент. *Но не можеш да откажеш да служиш на Америка.* Искам те в моя екип и не можеш да кажеш не”⁶².

„Това беше” – спомня си старейшина Бенсън. Условията на съвета на президент Маккей са спазени. Въпреки, че вече бях получил от моята Църква това, което за мен бе по-велика чест от тази, която може да предложи правителството, и му казах това, аз приех отговорността да стана министър на земеделието, за да служа не по-малко от две години—ако ме иска толкова дълго”⁶³.

Незабавно след приемането на позицията, старейшина Бенсън придружава президент Айзенхауер на пресконференция, където назначението му бива обявено пред нацията. Веднага след като приключва пресконференцията, той се връща

в хотела си. Той се обажда на Флора и ѝ казва, че президент Айзенхауер го е помолил да служи и че е приел поканата.

Тя отвърща: „Знаех, че ще го направи. И знаех, че ти ще приемеш”.

Той обяснява: „Това ще е ужасна отговорност—и ужасно много проблеми и за двама ни”.

„Знам – казва тя, – но изглежда това е Божията воля”⁶⁴.

Както и очаква старейшина Бенсън, неговата работа като министър на земеделието е бурно преживяване за него и семейството му. Но той настоява, че не се опитва „да печели конкурс за популярност”—че просто иска „да служи на земеделието и да служи на Америка”⁶⁵—и следва това лично обещание: „Добра стратегия е да защитаваш правилното, дори и да не е популярно. Вероятно трябва да кажа, особено, когато не е популярно”⁶⁶. За негов късмет, той не се интересува от популярност. Макар и да остава непоклатим и верен на убежденията си, неговата популярност сред политиците и гражданите варира драстично. Понякога хората искат да го свалят от позицията му на министър на земеделието⁶⁷. В други случаи, хората казват, че той би бил добър избор за вицепрезидент на Съединените Щати⁶⁸.

Дори и в ролята си на правителствен ръководител, старейшина Бенсън не крие християнските си идеали, свидетелството си за възстановеното Евангелие и отдадеността си към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Когато и да ръководи събрание със колегите си в Земеделския отдел, събранието започва с молитва⁶⁹. Той изпраща на президент Айзенхауер откъси от Книгата на Мормон, които пророкуват съдбата на Съединените Американски Щати, а самият президент казва по-късно, че ги е прочел „с най-голям интерес”⁷⁰. Той раздава Книгата на Мормон и на много други световни ръководители⁷¹. През 1954 г. Едуард Р. Мъроу, известен телевизионен новинарски репортер в Съединените Щати, моли старейшина Бенсън за позволение да представи семейство Бенсън в една програма в петък вечер, наречена „Лице в лице”. Старейшина и сестра Бенсън първоначално отказват, но по-късно се съгласяват, след

Старейшина Бенсън, даващ клетва за министър на земеделието на Съединените Щати пред Председателя на върховния съд, Фред М. Винсън, докато президент Дуайт Д. Айзенхауер наблюдава.

като се вслушват в сина си Рийд, който вижда това като голяма мисионерска възможност. На 24 септември 1954 г. хората от цялата страна гледат на живо нерепетирана семейна домашна вечер в дома на семейство Бенсън. Г-н Мъроу получава повече поща от почитатели, в резултат на тази програма, отколкото от която и да е друга. Хора от цялата страна и от най-различни религии пишат, за да благодарят на семейство Бенсън за техния блестящ пример⁷².

Старейшина Бенсън служи като министър на земеделието в продължение на осем години, целият период, през който президент Айзенхауер ръководи Съединените Щати. Президент Маккей казва, че работата на старейшина Бенсън „ще остане завинаги в полза на Църквата и на нацията“⁷³. Старейшина Бенсън гледа на тези години под прожекторите на нацията и казва: „Обичам тази велика земя. За мен беше чест да служа“⁷⁴. Той също коментира: „Ако трябваше да го направя отново, бих го

направил по същия начин”⁷⁵. Като гледа напред към продължаването на службата си като апостол, той казва: „Сега посвещавам времето си на единственото нещо, което обичам повече от земеделието”⁷⁶.

Въпреки че правителствената служба на старейшина Бенсън приключва през 1961 г., неговата любов към страната му и принципа на свободата продължава. В много от речите си на общи конференции той говори по тези теми. Той говори за Съединените Американски Щати като за „страна, която обича с цялото си сърце”⁷⁷. Той казва също: „ценя патриотизма и любовта към страната по всички земи”⁷⁸. Когато съветва всички светии от последните дни да обичат страните си, той учи: „Патриотизмът е повече от размахване на знаме и смели думи. Той е в това как реагираме на публични теми. Нека повторно се посветим като патриоти в най-истинския смисъл”⁷⁹. „За разлика от политическия опортюнист, истинският политик цени принципа над популярността и работи да създаде популярност за онези политически принципи, които са разумни и справедливи”⁸⁰.

Специален свидетел за Христовото име

Като апостол на Господ Исус Христос, старейшина Езра Тафт Бенсън се подчинява на заповедта да „иде ... по целия свят и (да) проповядва благовестието на всяка твар” (Марка 16:15) и да „отвор(и) вратата чрез оповестяването на евангелието на Исус Христос” (У. и З. 107:35). Той служи в много части на света, като обикаля мисии и учи хората.

Той цени привилегията да се среща със светии от последните дни. В една реч на обща конференция той коментира: „Понякога, като се връщам от посещения в коловете, аз казвам на жена си, че не знам какво точно ще е в небесата, но не бих искал нищо по-прекрасно от това да имам удоволствието и радостта да общувам с мъже и жени като тези, които срещам сред ръководителите на коловете и районите на Сион и мисиите по земята. Наистина сме богато благословени”⁸¹. В друга реч той казва: „В Църквата има един истински дух на братство и

задружност. Това е много силно, някак си неосезаемо, но много истинско. Чувствам го, както и колегите ми, когато пътуваме из коловете и районите на Сион и из мисиите по света. ... Винаги го има това усещане за задружност и братство. То е едно от сладките неща, свързани с членството в Църквата и царството Божие”⁸².

Старейшина Бенсън обича и да споделя свидетелството си за Спасителя с хора от други религии. Например, през 1959 г. той отива със сестра Бенсън и четирима членове на земеделския отдел на Съединените щати на обиколка из седем страни, включително Съветския съюз. Въпреки че е там поради позицията си на министър на земеделието, неговото апостолско свидетелство докосва сърцата на мнозина. Той разказва:

„На път към летището през последната ни вечер в Москва аз споменах ... на един от водачите ни разочарованието, че не сме имали възможността да посетим църква в Русия. Той каза няколко думи на шофьора, колата зави по средата на булеварда и в крайна сметка спряхме пред една стара измазана сграда на една тъмна, тясна паважна странична улица, недалеч от Червения площад. Това бе Централната баптистка църква.

Беше дъждовна, мрачна октомврийска вечер, определено студена. Но когато влязохме в църквата, открихме я пълна, хората седяха във фойето, на входа, дори на улицата. Научихме, че винаги в неделя, вторник и четвъртък се струпват такива тълпи.

Огледах лицата на хората. Много от тях бяха на средна възраст и по-възрастни, но и изненадващо много бяха млади. Около четири от всеки пет бяха жени, повечето със забрадки на главите си. Бяхме поканени на едно място до амвона. ...

Свещеникът каза няколко думи и после органът изсвири няколко акорда и започна химн, който всички запяха. Чуването на хиляда до 1500 гласа, пеещи там, стана едно от най-впечатляващите преживявания през целия ми живот. В общата ни вяра като християни, те ни докоснаха с приветствено послание, което измести всички различия в езика, политическата система и историята. И докато се опитвах да възстановя

равновесие при цялата тази емоция, свещеникът ме помоли чрез преводач, който беше там, да се обърна към конгрегацията.

Отне ми миг на трудна борба, за да овладее чувствата си достатъчно, за да приема. Тогава аз казах: „Много мило да ме помолите да ви поздравя.

Нося ви поздравии от милионите религиозни хора в Америка и по целия свят”. Изведнъж стана най-естественото нещо на света да говоря на тези християни за най-свещените истини, известни на човека.

„Нашият Небесен Отец не е далеч. Той може да е много близо до нас. Бог е жив, знам че е жив. Той е наш Отец. Исус Христос, Изкупителят на света, се грижи за тази земя. Той ще ръководи всички неща. Не се бойте, спазвайте заповедите Му, обичайте се един друг, молете се за мир и всичко ще е наред”.

Докато се превеждаше всяко от изреченията, аз видях как жените вадят носните си кърпички и както каза един наблюдател, започнаха да „ги развяват като майка, която се прощава завинаги с единствения си син”. Главите им енергично кимаха, докато казваха *я, я, я!* (да, да, да!). Тогава забелязах за пръв път, че дори галерията бе пълна и много хора стояха до стените. Погледнах една възрастна жена пред мен, с глава покрита с обикновена стара забрадка, на раменете шал, остарялото ѝ набръчкано лице спокойно от вяра. Заговорих направо на нея.

„Този живот е само част от вечността. Ние живяхме като духовни деца на Бог, преди да дойдем тук. Отново ще живеем с Него, след като напуснем този живот. Христос разчупи оковите на смъртта и бе възкресен. Всички ние ще бъдем възкресени.

Вярвам силно в молитвата. Знам, че е възможно да се достигне и отключи тази Невидима Сила, която ни дава сила и такава опора в случай на нужда”. При всяко изречение, което казвах, старата глава кимаше в съгласие. Макар и да беше стара, немощна и сбръчкана, тази жена бе красива в своята отдаденост.

Не помня всичко, което казах, но си спомням как се почувствах издигнат, вдъхновен от вгълбените лица на тези мъже и

жени, които толкова непохватно доказваха вярата си в Бога, Комуто служеха и обичаха.

В заключение казах: „Оставям ви моето свидетелство като дългогодишен църковен служител, че истината ще пребъде. Времето е на страната на истината. Бог да ви благослови и да ви пази през всичките дни на живота ви, се моля аз в името на Исус Христос, амин”.

С това аз приключих тази накъсана кратка реч, защото не можех да кажа повече, и седнах. Тогава цялата конгрегация започна да пее един химн, който ми е любим от детството ми: „Бог да бъде с вас, довиждане”. Тръгнахме си от църквата, докато те пееха и докато вървахме към изхода, те махаха с кърпички за сбогом—изглежда всички 1500 ни махаха, докато си тръгнахме.

Имал съм привилегията да говоря пред много църкви по всички краища на света, но влиянието на това преживяване е почти неопишимо. Докато съм жив, няма да забравя тази вечер.

Рядко, ако изобщо ми се е случвало, съм чувствал такова единство с човечеството и неугасимото желание на човешкото сърце за свобода, толкова силно, като в този момент. ...

Прибрах се (вкъщи), решен да разказвам често тази история—защото тя показва как духът на свободата, духът на братството и религиозният дух продължават, независимо от всички усилия те да бъдат разрушени”⁸³.

Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

На 26 декември 1973 г. старейшина Бенсън получава неочакваната новина, че президентът на Църквата, президент Харолд Б. Лий е починал внезапно. При смъртта на президент Лий съветниците в Първото Президентство заемат местата си в Кворума на дванадесетте. Четири дни по-късно, Спенсър У. Кимбъл е отделен за президент на Църквата, а Езра Тафт Бенсън е отделен като президент на Кворума на дванадесетте апостоли. При тази отговорност президент Бенсън получава допълнителни административни задължения. Той председателства на седмичните събрания на кворума и координира работата на братята си, включително техните назначения да

председателстват на колови конференции и обиколки на мисии и да призовават колови патриарси. Той има и някои отговорности над други висши ръководители. Човек от административния персонал поема чиновническите задачи, за да помогне на него и братята му да организират работата⁸⁴.

На едно събрание в Кворума на дванадесетте президент Бенсън споделя мислите си относно службата като техен президент: „Много съм загрижен за тази велика отговорност—не чувство на страх, защото знам, че не можем да се провалим в тази работа ... ако дадем най-доброто от себе си. Знам, че Господ ще ни подкрепя, но съм загрижен, че трябва да ръководя група мъже като вас—специални свидетели за Господ Исус Христос”⁸⁵.

Президент Бенсън съчетава това смирение с характерната му смелост и настойтелност за усърдна работа. Той често възлага отговорности на други, за да имат възможности да служат. Той очаква най-доброто от онези, които ръководи, също както очаква най-доброто от себе си. Но въпреки че е вискателен, той е мил. Изслушва мненията на неговите братя, насърчава открито обсъждане по време на събранията на кворума. Старейшини Бойд К. Пакър, Ръсел М. Нелсън и Далин Х. Оукс, които са младши членове на Кворума на дванадесетте под негово ръководство, казват, че той винаги ги е насърчавал да споделят мненията си, дори и ако идеите им се различават от неговите⁸⁶.

Членовете на Кворума на дванадесетте научават, че ръководенето от страна на президент Бенсън е основано на непроменливи принципи. Например, той често казва: „Помнете, братя, в това дело е важен Духът”⁸⁷. И той има само един стандарт, с който измерва всички решения на кворума: той пита: „Кое е най-добро за царството?” Старейшина Марк Е. Питърсън, който служи с него в Кворума на дванадесетте, казва: „Отговорът на този въпрос бе решаващият фактор за всеки важен въпрос, който бе поставян пред президент Езра Тафт Бенсън през целия му живот”⁸⁸.

Президент на Църквата

Президент Спенсър У. Кимбъл умира на 5 ноември 1985 г., след продължително боледуване. Ръководенето на Църквата сега лежи на Кворума на дванадесетте апостоли, като президент Езра Тафт Бенсън е негов президент и старши член. Пет дни по-късно, на тържествено и почитателно събрание на Кворума на дванадесетте в храма Солт Лейк, президент Бенсън е отделен като президент на Църквата. Той е вдъхновен да помоли президент Гордън Б. Хинкли да служи като негов първи съветник в Първото Президентство и президент Томас С. Монсън да служи като негов втори съветник.

Президент Бенсън знае за крехкото здраве на президент Кимбъл и се надява, че физическата сила на неговия приятел ще бъде подновена. „Това бе ден, който не бях очаквал“ – казва президент Бенсън на пресконференция скоро след като е отделен като президент на Църквата. „Съпругата ми Флора и аз непрекъснато се молахме дните на президент Кимбъл на тази земя да бъдат удължени и да се извърши още едно чудо за него. Сега, след като Господ се е произнесъл, ще направим най-доброто по силите ни, под Неговото напътстващо ръководство, да придвижим делото по земята”⁸⁹.

На първата си реч на обща конференция като президент на Църквата, президент Бенсън споделя какво ще бъде основното нещо за придвижването напред на Господното дело. „В днешно време – заявява той, – Господ е разкрил необходимостта да се наблегне отново на Книгата на Мормон”⁹⁰.

Като член на Кворума на дванадесетте, президент Бенсън често проповядва за важността на Книгата на Мормон⁹¹. Като президент на Църквата, той обръща дори още по-голямо внимание на това. Той заявява, че „цялата Църква е под осъждане”, защото светиите от последните дни не изучават достатъчно Книгата на Мормон или не обръщат достатъчно внимание на ученията ѝ. Той казва: „Книгата на Мормон не е била и все още не е центъра на личното ни изучаване, семейното преподаване, проповядването и мисионерската работа. Трябва да се покаем за това”⁹². Той често цитира заявлението на пророка Джозеф

Смит, че човек „се приближава по-близо до Бога, спазвайки нейните наставления, отколкото чрез която и да било друга книга”⁹³, и пояснява това обещание. „В тази книга има една сила – казва той, – която ще започне да се влива в живота ви в момента, когато започнете сериозно да изучавате книгата”⁹⁴. Той насърчава светиите от последните дни да „залеят земята и живота си с Книгата на Мормон”⁹⁵.

По целия свят светиите от последните дни се вслушват в този съвет от техния пророк. В резултат на това те са укрепени, лично и заедно⁹⁶. Президент Хауърд У. Хънтър казва: „Ще погледне ли някое поколение, включително още неродените, към управлението на президент Езра Тафт Бенсън, без веднага да си помисли за неговата любов към Книгата на Мормон? Вероятно никой президент на Църквата, от пророка Джозеф Смит насам, не е правил повече, за да преподава истините на Книгата на Мормон, да я направи ежедневно обучение за всички членове на Църквата и да „залее земята” чрез нейното разпространение”⁹⁷.

Тясно свързано със свидетелството на президент Бенсън за Книгата на Мормон е свидетелството му за Исус Христос. Във време, когато много хора отричат „божествеността на Спасителя”, той настоява, че „тази божествено вдъхновена книга е ключовият камък при свидетелстването пред целия свят, че Исус е Христос”⁹⁸. От ръкополагането си като апостол през 1943 г., президент Бенсън служи усърдно като свидетел за това, че Спасителят наистина живее. Като президент на Църквата, той свидетелства за Исус Христос и Неговото Единение с подновена енергия и настойчивост. Той увещава светиите да бъдат „ръководени от Христос” и да бъдат „погълнати в Христос”⁹⁹, да „живеят, съсредоточени в Христа”¹⁰⁰. Когато говори за Спасителя, той казва: „С цялата си душа Го обичам”¹⁰¹.

Президент Бенсън преподава и други теми с настойчивост и сила. Той предупреждава за опасностите на гордостта. Той свидетелства за вечната значимост на семейството. Той преподава принципи на вяра и покаяние и подчертава нуждата от отдадена мисионерска работа.

Президент Бенсън със съветниците си в Първото Президентство: Президент Гордън Б. Хинкли (вляво) и президент Томас С. Монсън (вдясно)

Въпреки че не говори извън Съединените Американски Щати толкова често, както преди това в служението си, той отбелязва 200 години от подписването на конституцията на Съединените Щати, като говори по темата по време на общата конференция на Църквата през октомври 1987 г. И продължава да обича свободата и истинския патриотизъм по целия свят. В края на 80-те и началото на 90-те години на 20-ти век, той се радва на новините, че Берлинската стена е разрушена и че хората в Русия и Източна Европа получават по-голяма свобода, с правителства, които са по-отворени към религиите¹⁰².

Президент Бенсън изнася поредица от речи към конкретни групи членове на Църквата. От април 1986 г. той подготвя речи, насочени към младите мъже, младите жени, майките, домашните учители, бащите, несемейните пълнолетни мъже, несемейните пълнолетни жени, децата и възрастните. Както казва президент Хауърд У. Хънтър: „Той говори на всички и е загрижен за всички. Той говори на жените в Църквата и на мъжете. Той говори на възрастните. Той говори на онези, които

са несемейни, на младежите и обича да говори на децата в Църквата. Той дава прекрасен, личен съвет към всички членове, независимо от личните им обстоятелства. Тези речи ще продължат да ни подкрепят и насочват, докато размишляваме над тях още дълги години”¹⁰³.

Президент Бенсън се разплаква, когато получава писмо от едно семейство, което е повлияно от една от тези речи. В писмото един млад баща обяснява, че той и съпругата му гледали по телевизията общата конференция. Техният тригодишен син си играел в съседна стая, където по радиото се чувала конференцията. След като чули речта на президент Бенсън към децата, майката и бащата влезли в стаята, където си играел синът им. Малкото момче „докладва с вълнение: „Този човек по радиото каза, че дори и когато правим грешки, нашият Небесен Отец пак ни обича”. Тези прости думи – казва бащата, – оставиха траен и смислен белег върху нашия малък син. И днес мога да го попитам какво е казал президент Бенсън и да получа същия ентусиазиран отговор. За него е утеха да знае, че има мил и любящ Отец в небесата”¹⁰⁴.

Скоро след общата конференция през 1988 г. президент Бенсън претърпява удар, който прави невъзможно за него да говори публично. Той посещава известно време общи конференции и други публични събирания. На конференциите през 1989 г. неговите съветници четат речи, които той е приготвил. От 1990 г. неговите съветници предават поздравите му към светиите и цитират негови минали речи. Априлската конференция през 1991 г. е последната, която той посещава. Оттогава нататък той физически не е способен да прави повече от това да гледа конференцията по телевизията¹⁰⁵.

Президент Гордън Б. Хинкли си спомня: „Както можеше да се очаква, тялото му започна да отслабва с възрастта. Не можеше да върви като преди. Не можеше да говори като преди. Имаше един постоянен спад, но той все още бе избраният пророк Господен, до края на живота си”¹⁰⁶. Президент Хинкли и президент Томас С. Монсън ръководят Църквата с властта, която президент Бенсън им е възложил, но Църквата никога

не започва нови инициативи, без знанието и одобрението на президент Бенсън¹⁰⁷.

Докато президент Бенсън отслабва физически, здравето на Флора също се влошава и тя умира на 14 август 1992 г. По-малко от две години след това, на 30 май 1994 г., той се присъединява към нея и тленните му останки са погребани до нейните в любимия им Уитни. На погребението на президент Бенсън президент Монсън си припомня: „Той ми каза веднъж: „Брат Монсън, запомни, че независимо от това какво би предложил някой друг, аз желая да бъда погребан в Уитни, щата Айдахо“. Президент Бенсън, днес изпълняваме това желание. Неговото тяло ще отиде в Уитни, но неговият вечен дух отиде у дома при Бог. Несъмнено той се радва със семейството си, приятелите си и възлюбената си Флора. ...

Момчето орач, което стана Божий пророк, си отиде у дома. Бог да благослови паметта му”¹⁰⁸.

Бележки

1. Робърт Д. Хейлз, “A Testimony of Prophets”, 5 юни 1994 г., speeches. yu.edu; вж. също Туила Ван Леер, “Church Leader Buried beside Wife, Cache Pays Tribute as Cortege Passes”, *Deseret News*, 5 юни 1994 г.
2. Гордън Б. Хинкли, “Farewell to a Prophet”, *Ensign*, юли 1994 г., с. 37–38.
3. Езра Тафт Бенсън, “Godly Characteristics of the Master”, *Ensign*, ноем. 1986 г., с. 46.
4. Маргарет Бенсън Келър в Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 34.
5. Езра Тафт Бенсън, “Godly Characteristics of the Master”, с. 47–48.
6. Езра Тафт Бенсън, “Scouting Builds Men”, *New Era*, фев. 1975 г., с. 15–16.
7. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 44.
8. Вж. “After 60 Years ‘Still in Love’”, *Church News*, 14 септ. 1986 г., с. 4, 10.
9. Езра Тафт Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 58.
10. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 55; вж. глава 7 в тази книга.
11. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 59.
12. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 59.
13. Езра Тафт Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 62.
14. Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 59.
15. Езра Тафт Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 53.
16. Езра Тафт Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 63.
17. Флора Амусен Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 75.
18. Флора Амусен Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 79.
19. Езра Тафт Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 79.
20. Юджин Дж. Неф, в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 84.
21. Юджин Дж. Неф, в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 87.
22. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 87.
23. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 87.

24. Флора Амусен Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 96.
25. Флора Амусен Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 88.
26. Флора Амусен Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 89.
27. Езра Тафт Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 92.
28. Франсис М. Гибънс, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God*, 1996 г., с. 85–89.
29. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 99–100, 101, 115.
30. Езра Тафт Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 115.
31. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 100.
32. Барбара Бенсън Уокър в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 130.
33. Флора Амусен Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 121.
34. Флора Амусен Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 121.
35. Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 174; включително цитати от личния дневник на Езра Тафт Бенсън от 26 юли 1943 г.
36. Езра Тафт Бенсън, личен дневник, 26 юли 1943 г., цитиран в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 174–175; правопис стандартизиран.
37. Езра Тафт Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 176.
38. Вж. Ezra Taft Benson, *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson*, 1989 г., с. 7.
39. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1947 г., с. 152–153.
40. Джордж Албърт Смит, в *A Labor of Love*, с. 7.
41. Езра Тафт Бенсън, *A Labor of Love*, с. 7–8.
42. Езра Тафт Бенсън, *A Labor of Love*, с. 120.
43. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1947 г., с. 154.
44. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1947 г., с. 155.
45. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1947 г., с. 153–155.
46. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1947 г., с. 155–156.
47. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1947 г., с. 156.
48. Вж. Фредрик У. Бабъл, *On Wings of Faith*, 1972 г., с. 28–33, 46–47, 106–108, 111–112, 122, 131–134, 136, 154.
49. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1947 г., с. 152.
50. Томас С. Монсън, “President Ezra Taft Benson—A Giant among Men”, *Ensign*, юли 1994 г., с. 36.
51. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 37.
52. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1948 г., с. 83.
53. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1948 г., с. 86.
54. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1962 г., с. 104.
55. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1948 г., с. 85.
56. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1962 г., с. 104–105.
57. Вж. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, окт. 1954 г., с. 121.
58. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, окт. 1962 г., с. 19.
59. Езра Тафт Бенсън, *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower*, 1962 г., с. 3–4.
60. Дейвид О. Маккей, в *Cross Fire*, с. 5.
61. Езра Тафт Бенсън, *Cross Fire*, с. 10.
62. Дуайт Д. Айзенхауер, в *Cross Fire*, с. 12.
63. Езра Тафт Бенсън, *Cross Fire*, с. 12.
64. Езра Тафт Бенсън, *Cross Fire*, с. 13.
65. Езра Тафт Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 355.
66. Езра Тафт Бенсън, в Шери Дю, “President Ezra Taft Benson: Confidence in the Lord”, *New Era*, авг. 1989 г., с. 36.
67. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 313, 345.
68. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 331.
69. Вж. глава 2 на този учебник.
70. Дуайт Д. Айзенхауер, в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 292.
71. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 292.
72. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 297–299.
73. Дейвид О. Маккей, в *Cross Fire*, с. 519.

74. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1961 г., с. 113.
75. Езра Тафт Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 358.
76. Езра Тафт Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 355.
77. Езра Тафт Бенсън, "A Witness and a Warning", *Ensign*, ноем. 1979 г., с. 31.
78. Езра Тафт Бенсън, "The Constitution—A Glorious Standard", *Ensign*, май 1976 г., с. 91.
79. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1960 г., с. 99.
80. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, окт. 1968 г., с. 17.
81. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, окт. 1948 г., с. 98.
82. Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, окт. 1950 г., с. 143–144.
83. Езра Тафт Бенсън, *Cross Fire*, с. 485–488.
84. Вж. Франсис М. Гибънс, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, с. 270–271.
85. Езра Тафт Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 430–431.
86. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 429–430.
87. Езра Тафт Бенсън, в Томас С. Монсън, "A Provident Plan—A Precious Promise", *Ensign*, май 1986 г., с. 63.
88. Марк И. Питърсън, "President Ezra Taft Benson", *Ensign*, ян. 1986 г., с. 2–3.
89. Езра Тафт Бенсън, в *Church News*, 17 ноем. 1985 г., с. 3.
90. Езра Тафт Бенсън, "A Sacred Responsibility", *Ensign*, май 1986 г., с. 78.
91. Вж. например, "The Book of Mormon Is the Word of God", *Ensign*, май 1975 г., с. 63–65; "A New Witness for Christ", *Ensign*, ноем. 1984 г., с. 6–8; вж. също *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 491–493.
92. Езра Тафт Бенсън, "Cleansing the Inner Vessel", *Ensign*, май 1986 г., с. 5–6.
93. Джозеф Смит, цитиран във въвеждението към Книгата на Мормон.
94. Езра Тафт Бенсън, "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion", *Ensign*, ноем. 1986 г., с. 7.
95. Езра Тафт Бенсън, "Beware of Pride", *Ensign*, май 1989 г., с. 4.
96. Вж. глава 10 на този учебник.
97. Хауърд У. Хънтър, "A Strong and Mighty Man", *Ensign*, юли 1994 г., с. 42.
98. Езра Тафт Бенсън, "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion", с. 4, 5.
99. Езра Тафт Бенсън, "Born of God", *Ensign*, юли 1989 г., с. 4.
100. Езра Тафт Бенсън, "Come unto Christ", *Ensign*, ноем. 1987 г., с. 84.
101. Езра Тафт Бенсън, "Jesus Christ: Our Savior and Redeemer", *Ensign*, юни 1990 г., с. 6.
102. Вж. Ръсел М. Нелсън, "Drama on the European Stage", *Ensign*, дек. 1991 г., с. 16.
103. Хауърд У. Хънтър, "A Strong and Mighty Man", с. 42.
104. Томас С. Монсън, "The Lord Bless You", *Ensign*, ноем. 1991 г., с. 87.
105. Вж. Франсис М. Гибънс, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, с. 315.
106. Гордън Б. Хинкли, "Farewell to a Prophet" с. 40.
107. Вж. Франсис М. Гибънс, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, с. 317–318.
108. Томас С. Монсън, "President Ezra Taft Benson—A Giant among Men", *Ensign*, юли 1994 г., с. 36.

Също както Спасителят учи богатия момък, ние изразяваме любовта си към Господ, когато помагаме на други хора (вж. Матей 19:16–21).

Великата заповед—да възлюбиш Господа

*„Когато поставим Бог на първо място,
всички други неща си отиват на точното
място или изчезват от живота ни.“*

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

Животът на президент Езра Тафт Бенсън отразява неговата любов към Господ и неговата непоклатима отдаденост на живота според Евангелието. Един негов роднина веднъж казва: „За Езра и неговото семейство религията е цялостен начин на живот—нещо, което трябва да се живее през цялата седмица. За него тя е на първо място, когато трябва да се вземат решения”¹.

Хората, които не били членове на семейство Бенсън, също забелязвали любовта на президент Бенсън към Господ. През 1939 г., когато президент Бенсън служел като президент на кол, той бил поканен в столицата Вашингтон, за да се срещне с директорите на Националния съвет на фермерските кооперации. „След като взел предвид неговите квалификации и го разпитал, бордът на попечителите му предложил позицията изпълнителен секретар на тази организация. ... Въпреки че бил във възторг от тази неочаквана похвала на уменията му, той не желал да я приеме. Доколкото разбирал, работата щяла да изисква лоббиране посредством приеми, което нямало да е съвместимо с религията му.

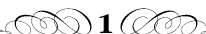
„Г-н Бенсън – отговорил съдия Джон Д. Милър, ръководител на групата, – точно затова избрахме вас. Знаем какви са вашите стандарти”. След като получил пълно уверение от борда, че няма да се очаква от него да се стреми към постигане на разбиране по земеделски проблеми над коктейлни чаши, той с

възторг приел позицията, но го направил след като първо се консултирал с Първото Президентство и със съпругата си”².

Президент Бенсън учи, че трябва да изразяваме любовта си към Господ посредством нашето желание да вършим волята на Господ. Той казва: „Бих желал всеки светия от последните дни да може да каже от цялото си сърце: „Във Твоя път ще ходя, Отче мой, ще нося светите слова, Отче мой, и верен син ще бъда аз” (вж. *Химни*, № 172). Ако можем да направим всичко това, ще ни бъде гарантирано максимално щастие тук и възвисяване в селестиялното царство на Бог след това”³.

В една реч на априлската обща конференция през 1988 г.— речта, която представлява основата на тази глава—президент Бенсън набляга на голямата и първа заповед: да възлюбиш Бог. Старейшина Франсис М. Гибънс от Седемдесетте отбелязва за тази реч: „Всичко, за което президент Езра Тафт Бенсън е работил, всичко, на което е държал, и всичко, за което се е надявал—за себе си, за семейството си и за Църквата—е въплътено в тази реч”⁴.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Великата и първа заповед е да възлюбиш Господ.

Великият изпит в живота е послушание на Бог. „И с това ще ги изпитаме – казва Господ, – за да видим дали ще вършат всички неща, които Господ техният Бог, ще им заповяда” (Авраам 3:25).

Великата задача в живота е да научим волята на Господ и после да я изпълняваме.

Великата заповед в живота е да възлюбиш Господ.

„Елате в Христа”, увещава Мороний в заключителното си свидетелство, „... и заобича(й)те Бога с цялата си мощ, ум и сила” (Мороний 10:32).

В обобщение, това е голямата и първа заповед: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила” (Марка 12:30; вж. също

Матей 22:37; Второзаконие 6:5; Лука 10:27; Мороний 10:32; У. и З. 59:5).

Чистата любов Христова, наречена милосърдие, е това, за което Книгата на Мормон свидетелства, че е най-велика от всичко—никога не свършва, устоява навеки, всички трябва да я притежават и без нея не представляваме нищо (вж. Мороний 7:44–47; 2 Нефи 26:30).

„Ето защо, възлюбени мои братя – умолява Мороний, – молете се на Отца с цялото си сърце, за да може да бъдете изпълнени с тази любов, с която Той надари всички, които са истински последователи на Неговия Син Исус Христос; за да може да станете чедата Божии, та когато Той се яви, ние да бъдем подобни на Него” (Мороний 7:48).

В заключителните разкази за яредитите и нефитите Мороний записва, че освен ако хората не притежават тази чиста любов Христова, наречена милосърдие, те не могат да наследят онова място, което Христос е подготвил в обиталищата на Небесния Си Отец, нито пък могат да бъдат спасени в царството Божие (вж. Етер 12:34; Мороний 10:21).

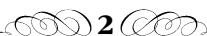
Плодът, който Лехий вкусил във видението си и който изпълнил душата му с изключително велика радост и който бил най-желателен от всички неща, бил любовта Божия⁵.

Когато си мисля за милосърдието, аз ... си мисля за баща ми и за деня, когато бил призован на мисия (вж. с. 4–6 в тази книга). Предполагам някои в света биха казали, че това, че той приел това призвание, било доказателство, че не обича истински семейството си. Да оставиш седем деца и бременна съпруга у дома за две години, как би могло това да бъде истинска любов? Но баща ми познаваше едно по-велико виждане за любовта. Той знаеше, че „всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога” (Римляните 8:28). Той знаеше, че най-доброто нещо, което би могъл да направи за семейството си, бе да се подчини на Бог⁶.

Да обичаш Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, сила и с целия си ум е всепоглъщащо и всеобхващащо. Това не е лекомислен опит. Това е цялостна отдаденост на нашата

същност—физически, умствено, емоционално и духовно—на обич към Господа.

Широтата, дълбочината и височината на тази любов Божия се простират към всеки аспект на живота ни. Нашите желания, независимо дали са духовни или материални, трябва да са основани на любов към Господа. Нашите мисли и чувства трябва да са съсредоточени в Господа. „Отправяй всички твои мисли към Господа – казва Алма – да, нека любовта на сърцето ти да бъде в Господа навеки” (Алма 37:36).⁷

Ние изразяваме любовта си към Бог, когато Го поставим на първо място в живота си.

Защо Бог е поставил първата заповед на първо място? Защото е знаел, че ако действително Го обичаме, ще желаем да спазваме всички останали Негови заповеди. „Защото ето що е любов към Бога – казва Йоан – да пазим Неговите заповеди” (1 Йоаново 5:3; вж. също 2 Йоаново 1:6).

Ние трябва да поставяме Бог преди всичко друго в живота ни. Той трябва да е на първо място, точно както е изложено в Неговите десет заповеди: „Да нямаш други богове освен Мене” (Изход 20:3).

Когато поставим Бог на първо място, всички други неща си отиват на точното място или изчезват от живота ни. Нашата обич към Господ ще ръководи изявите на привързаността ни, разпределението на времето ни, целите, които преследваме и реда на приоритетите ни.

Ние трябва да поставяме Бог преди *всичко друго* в живота ни.

Когато Иосиф бе в Египет, кое е на първо място в живота му—Бог, работата му или съпругата на Петефрий? Когато тя се опитва да го съблазни, той реагира с думите: „Как, прочее, да сторя аз това голямо зло и да съгреша пред Бога?” (Битие 39:9).

Иосиф е хвърлен в затвора, защото поставя Бог на първо място. Ако бяхме изправени пред подобен избор, на какво щяхме да изберем да сме верни? Можем ли да поставим Бог

Иосиф от Египет желае по-скоро да влезе в затвора, отколкото да се отрече предаността си към Бог.

преди безопасността, мира, страстите, богатството и човешките почести?

Когато Иосиф бе принуден да избира, той е по-загрижен да удовлетвори Бог, отколкото да удовлетвори съпругата на работодателя си. Когато сме принудени да избираме, по-загрижени ли сме да удовлетвори́м Бог, отколкото шефа ни, учителя ни, съседа ни или човека, с когото излизаме на срещи?

Господ казва: „Който люби баща си и майка си повече от Мене, не е достоен за Мене; и който люби син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене” (Матей 10:37). Едно от най-трудните изпитания е когато трябва да избирате между това да удовлетворите Бог или да удовлетворите някой, когото обичате или уважавате—особено ако е член на семейството.

Нефи се изправил пред това изпитание и се справил добре с него, когато неговият добър баща временно роптаел срещу Господ (вж. 1 Нефи 16:18–25). Иов опазил своята почтеност пред

Господ, въпреки че неговата съпруга му казала да прокълне Бог и да умре (вж. Иов 2:9–10).

Писанията гласят: „Почитай баща си и майка си” (Изход 20:12; вж. също Мосия 13:20). Понякога човек трябва да избере да почете Небесния Отец вместо смъртния баща.

Трябва да отдаваме на Бог, Отецът на нашите духове, изключително първенство в живота ни. Той има предимство като родител относно нашето вечно благосъстояние, изпреварващо всички други връзки, които може да ни обвързват тук или след този живот.

Бог, нашият Отец, Исус, нашият по-голям Брат и Изкупител, и Светият Дух, Свидетелят, са свършени. Те ни познават най-добре и ни обичат най-много и няма да оставят нищо недовършено за нашето вечно благосъстояние. Не трябва ли да ги обичаме за това и да ги почитаме на първо място?

Има верни членове, които са се присъединили към Църквата, въпреки възраженията на роднини. Като са поставили Бог на първо място, мнозина са станали оръдия, които да поведат любими хора в царството Божие.

Исус казва: „Аз върша всякога онова, което е угодно (на Бог)” (Иоана 8:29).

Какво е положението в домовете ни? Стремим ли се да поставяме Господ на първо място и делата ни да са Му угодни?

Бащи, ще бъде ли доволен Господ, ако в дома ви има ежедневно семейна молитва и четене на Писанията? А провеждане на ежеседмични семейни домашни вечери и периодично отделяне на време насаме с вашата съпруга и всяко от децата? А ако детето ви временно се е отклонило, мислите ли, че Господ ще е доволен и ще почете усилията ви, ако продължите да живеете образец живот, редовно се молите и често постите за това дете и държите името на това дете в молитвения списък в храма?

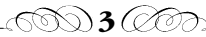
Вие, майки, на които специално е възложено праведното отглеждане на младежта в Сион, не поставяте ли Бог на първо място, когато почитате божественото си призвание? ... Нашите

майки поставят Бог на първо място, когато изпълняват най-висшата си мисия между стените на собствените си домове.

Деца, молите ли се за родителите си? Опитвате ли се да ги подкрепяте в техните благородни усилия? Те ще правят грешки, подобно на вас, но те имат божествена мисия, която да изпълнят във вашия живот. Ще им помогнете ли да я изпълняват? Ще добавяте ли чест към името им и ще ги утешавате ли и подкрепяте в старините им?

Ако някой иска да сключи брак с вас извън храма, кого ще се опитате да удовлетворите—Бог или един смъртен? Ако настоявате на брак в храма, вие ще удовлетворите Господ и ще благословите другия човек. Защо? Защото този човек или ще стане достоен да влезе в храма—което ще е благословия—или ще си тръгне—което също може да е благословия—защото нито един от вас няма да иска да е неравно впрегнат с другия (вж. 2 Коринтяните 6:14).

Трябва да се подготвите за храма. Тогава ще осъзнаете, че няма човек, който е достатъчно добър за вас, за да сключите брак с него извън храма. Ако има хора, които са толкова добри, те ще се подготвят, за да може и те да сключат брак в храма⁸.

Когато изберем да поставим Бог на първо място в живота си, Неговите благословии идват изобилно.

Мъжете и жените, които предадат живота си на Бог, ще открият, че Той може да направи много повече от живота им, отколкото могат те. Той ще задълбочи радостите им, ще разшири проникателността им, ще ускори ума им, ще укрепил мускулите им, ще повдигне духа им, ще увеличи възможностите им, ще утеша душите им, ще им намери приятели и ще излее мир. Който загуби живота си в служба на Бог, ще намери вечен живот⁹.

Бог моли Авраам да жертва Исаак. Ако Авраам обичаше Исаак повече от Бог, щеше ли да се съгласи? Както посочва Господ в Учение и Завети, Авраам и Исаак сега седят на престоли и са богове (вж. У. и З. 132:37). Те се съгласили да жертват или да бъдат жертвани, съгласно Божиите изисквания. Те имат по-дълбока

любов и уважение един към друг, защото и двамата пожелали да поставят Бог на първо място.

Книгата на Мормон ни учи, че „нужно е да има противопоставяне във всички неща” (2 Нефи 2:11)—и такава има. Противопоставянето предоставя избори, а изборите носят последиствия—добри или лоши.

Книгата на Мормон обяснява, че хората „са свободни да изберат свобода и вечен живот чрез Великия Ходатай на всички човеци, или да изберат пленничество и смърт, според пленничеството и властта на дявола” (2 Нефи 2:27).

Бог ни обича. Дяволът ни мрази. Бог желае да имаме пълнота на радост като Неговата. Дяволът иска да сме нещастни като него. Бог ни дава заповеди, за да ни благославя. Дяволът желае да нарушим тези заповеди, за да ни прокълне.

Ежедневно и непрекъснато ние избираме чрез нашите желания, мисли и действия дали желаем да бъдем благословени или прокълнати, щастливи или нещастни. Едно от изпитанията в живота е че ние обикновено не получаваме незабавно пълната благословия за праведността или пълното проклятие за неправедността. Че това ще се случи е сигурно, но често има един период на забавяне, също както е било и при Иов и Иосиф.

Междувременно, неправедните си мислят, че им се е разминало. Книгата на Мормон ни учи, че неправедните „ще се радват за кратко време на делата си, (но) скоро идва краят, и те ще са отсечени и хвърлени в огъня, откъдето връщане няма” (3 Нефи 27:11).

През този период на изпитание, праведните трябва да продължат да обичат Бог, да се доверяват на Неговите обещания, да са търпеливи и да са уверени, защото, както е казал поетът, „който върши Божията работа, ще получи Божията заплата”. ...

Свидетелствам ви, че Божията заплата е най-добрата заплата, която този или който и да е друг свят познава. А тя се дава в цялото си изобилие само на онези, които обичат Господ и Го поставят на първо място.

Великият изпит в живота е послушание на Бог.

Великата задача в живота е да научим волята на Господ и после да я изпълняваме.

Великата заповед в живота е следната: „да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила” (Марка 12:30).

Нека Бог ни благослови да поставяме първата заповед на първо място и в резултат да пожънем мир в този живот и вечен живот с пълнота на радост в идния живот¹⁰.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- В точка 1 президент Бенсън ни учи за „голямата и първа заповед” (Матей 22:38). Защо според вас тази заповед трябва да е на първо място за нас? Какво научавате от начина, по който президент Бенсън сравнява милосърдието с тази заповед?
- Какво означава за вас да „поставите Бог на първо място”? (За някои примери вж. точка 2.) Имало ли е случай, когато сте виждали, че „всички други неща си отиват на точното място или изчезват от живота ни”, когато поставим Бог на първо място?
- Обмислете обещанията на президент Бенсън към онези, които „предадат живота си на Бог” (точка 3). Какви примери сте виждали за хора, които са предали живота си на Бог? По какъв начин Бог е направил тези хора по-добри, отколкото биха станали със собствени сили?

Свързани с темата стихове

Исус Навиев 24:14–15; Матей 6:33; 7:21; Иоана 14:15, 21–24; 17:3; 1 Коринтяните 2:9; 1 Нефи 3:7; Мороний 10:32

Помощ в преподаването

„Погрижете се да не мислите, че сте „истинският учител”. Това е сериозна грешка. ... Внимавайте да не пречите. Основната роля на учителя е да подготви пътя така, че хората да имат духовно изживяване с Господ” (Джийн Р. Кук, цитиран в *Преподаването - няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 41).

Бележки

1. *Descendants of the George T. Benson Jr. Family*, 1968 г., н.р.
2. Мърло Дж. Пъси, "Ezra Taft Benson: A Living Witness for Christ," *Improvement Era*, апр. 1956 г., с. 269.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 344.
4. Франсис М. Гибънс, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God*, 1996 г., с. 313.
5. В Conference Report, апр. 1988 г., с. 3; вж. също *Ensign*, май 1988 г., с. 4.
6. "Godly Characteristics of the Master," *Ensign*, ноем. 1986 г., с. 47–48.
7. В Conference Report, апр. 1988 г., с. 3; вж. също *Ensign*, май 1988 г., с. 4.
8. В Conference Report, апр. 1988 г., с. 3–5; вж. също *Ensign*, май 1988 г., с. 4–6.
9. "Jesus Christ—Gifts and Expectations", *Ensign*, дек. 1988 г., с. 4.
10. В Conference Report, апр. 1988 г., с. 5–6; вж. също *Ensign*, май 1988 г., с. 6; стих от стихотворение на Денис А. Макарти, цитиран в Ралф С. Къшман, *The Message of Stewardship*, 1922 г., с. 191.

Молете се винаги

*„Бих искал смирено да призова всички
... чрез молитва да поддържат близка
връзка с нашия Отец в небесата.“*

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

„През целия ми живот съветът да разчитам на молитвата е бил най-ценен от всички други съвети, които съм получавал“, казва президент Езра Тафт Бенсън. „Тя е станала неизменна част от мен, котва, постоянен източник на сила и основата на моето познание за божествените неща.“

„Помни, че каквото и да правиш или където и да си, ти никога не си сам“, бе съвет, който баща ми често ми даваше, когато бях малък. „Нашият Небесен Отец винаги е наблизо. Можеш да се обърнеш към Него чрез молитва и да получиш Неговата помощ“. Открих, че този съвет е верен. Благодарен съм, че можем да се обръщаме към и да имаме достъп до тази невидима сила, без която никой човек не може да постигне най-доброто, на което е способен”¹.

Президент Бенсън следва този съвет във всеки аспект на живота си. Когато бива назначен да служи като министър на земеделието на Съединените Щати, той „внимателно и с молитва“ избира група хора, с които да работи, „като моли Бог да (му) даде духа на прониканието”². На първото им събрание той задава въпрос „дали някой има възражения срещу това да започват събранията си с молитва. Никой не възражава. И така той създава една практика, която продължава осем години. Той моли служителите да се редуват в казването на отриващата молитва”³. Неговите колеги оценяват тази практика, въпреки че в началото може и да им е била неудобна. Един от служителите по-късно признава, че някои от тях не се молили на глас

„Ако желаем да напредваме в святостта—да нараства Божието благословение към нас—нищо не може да замести молитвата“.

от детството си. „Ние се запъвахме в търсене на думи”, казва той. „Но шефът (президент Бенсън) никога не показваше, че го е забелязал. След няколко опита всички свикнаха. Помогнали това? Ами, бих казал, че като започваш събрание по такъв начин, хората не са изпълнени с гордост поради мнението си. Доста бързо започваш да се съгласяваш с това какво *трябва* да се направи във всяка една ситуация”⁴.

Братята на президент Бенсън в Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли също имат полза от неговия стремеж за молитва. Президент Гордън Б. Хинкли, който служи като първи съветник на президент Бенсън в Първото Президентство, казва:

„Коленичил съм с него и съм го чувал да се моли.

Молитвите му винаги бяха интересни. Почти без изключение, те се състояха основно от израз на благодарност. Той молеше за много малко. И изразяваше благодарност за изключително много.

Той благодареше на Господ за живота, за семейството си, за Еангелието, за вярата, за слънцето и дъжда, за изобилието в природата и за свободолюбивите инстинкти на хората. Благодареше на Господ за приятелите и съмишлениците. Изразяваше обич към Спасителя и благодарност за Неговата единителна жертва. Той благодареше на Господ за възможността да служи на хората”⁵.

Президент Бенсън и съпругата му Флора изграждат дом, в който всички се молят – на самото и заедно. Техният син Марк отбелязва: „Когато тате коленичеше за молитва, той не бързаше. Нямахме скрит смисъл зад думите му. Беше съвсем ясно, че той общуваше с нашия Отец в небесата”⁶. Президент и сестра Бенсън научават децата си да се молят за лична насока и сила и да се молят един за друг. Една приятелка на семейството веднъж наблюдава влиянието на тези учения, когато посещава една сесия на общата конференция със семейство Бенсън. Тя пише:

„В един априлски ден ... , аз открих един източник на силата на един висш ръководител.

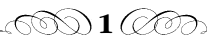
Седях с шестте деца на старейшина Езра Тафт Бенсън, едно от които ми бе съквартирантка в колежа. Интересът ми се засили, когато президент (Дейвид О.) Макей стана и обяви следващия говорител. Гледах с уважение как старейшина Бенсън, с когото още не се бях запознала, крачи към микрофона. Той бе едър мъж, висок над метър и осемдесет. Той беше ... световно известен като държавен секретар по земеделието на САЩ и специален свидетел на Господ, човек, който изглеждаше спокоен и уверен, който бе говорил пред публика по целия свят. Внезапно една ръка докосна моята. Едно малко момиче се наклони към мен и бързо прошепна: „Моли се за татко“.

Малко стресната, аз си помислих: „Това послание се предава по редицата и аз трябва да го предам нататък. Трябва ли да кажа: „Молете се за старейшина Бенсън“? Да кажа ли: „Трябва да се молите за вашия баща?“ Усещайки спешната необходимост да действам, аз се наведох и просто прошепнах: „Моли се за татко“.

Гледах как този шепот се движи по редицата към мястото, където сестра Бенсън вече бе склонила глава. ...

Като минаваха годините, общи конференции идваха и отминаваха, и всеки път, когато президент Бенсън ставаше да говори, си мислех: „Децата му, които са пръснати по континента, сега са обединени в молитва за баща им“⁷.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Исус Христос учи, че трябва винаги да се молим.

По време на земното си служение Исус ни учи на следния модел за молитва:

„А вие се молете така: Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име!

да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята;

дай ни днес ежедневиия хляб;

и прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници;

и не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия, защото царството е Твое, и силата, и славата, до вековете. Амин”. (Матей 6:9–13.)

След това Той казва: „Трябва всякога да се молят, да не отслабват”. (Лука 18:1.)

„Бдете и молете се – казва Той, – за да не паднете в изкушение”. (Матей 26:41.)

В тази диспенсация Той предупреждава: „Молете се винаги, да не би нечестивецът да получи власт във вас и да ви отстрани от мястото ви”. (У. и З. 93:49.)

Спасителят заявява на Джозеф Смит: „И в нищо човек не наскърбява Бога и срещу никой не е разпадена яростта Му, освен срещу онези, които не признават Неговата ръка във всичко и не се подчиняват на заповедите Му”. (У. и З. 59:21.)

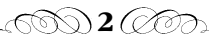
Имаме следното наставление от възкресения ни Господ, от времето на служението Му сред нефитите в западното полукукло: „Вие трябва да бдите и да се молите винаги, за да не би да бъдете изкушени от дявола и бъдете отведени в плен от него. ...

Вие трябва да бдите и да се молите винаги, за да не би да влезете в изкушение, защото Сатана желае да ви завладее и да ви пресее като жито.

Затоа вие трябва да се молите винаги на Отца в Моето име.

И каквото и да поискате от Отца в Моето име, което е право, като вярвате, че ще получите, ето, то ще ви бъде дадено”. (3 Нефи 18:15, 18–20)⁸.

Ако желаем да напредваме в святостта—да нараства Божието благословение към нас—нищо не може да замести молитвата. Затоа ви умолявам да отдадете на молитвата—ежедневната молитва—тайната молитва—най-важно място в живота ви. Нека не отминава ден без нея. През цялата история на човечеството общението с Всевишния е било източник на сила, вдъхновение и просветление за мъже и жени, които са повлияли на бъдещето на хора и нации за по-добро⁹.

Семействата, които се молят заедно, са благословени с по-силни връзки на обич и с небесен мир.

Господ посочва, че родителите са отговорни за това да научат децата си да се молят (вж. У. и З. 68:28). Това не означава само лични молитви. Сигурен съм, че означава да учим чрез пример посредством семейните молитви. Нуждаем се от осветяващото влияние, което идва от отдадеността в дома—семейната молитва¹⁰.

Нуждаем се от това като семейства да коленичим за семейна молитва вечер и сутрин. Само няколко думи, добавени към благословията за храната, което става традиция в някои места, не е достатъчно. Трябва да застанем на колене за молитва и благодарност¹¹.

Молитвата е била и е постоянната котва на сила и източник за напътствие в семейните ни дейности. Помня как коленичех до леглата на малките ни деца, помагайки им с молитвите в първите им години, по-късно как виждах по-големите батковци и как да помагат на по-малките. Ние провеждахме семейна молитва вечер и сутрин, като давахме възможност на децата да ги казват, а също имахме и специални молитви, за да се решат конкретни проблеми. В семейната молитва се споменаваше например за децата, които имаха църковни задачи. ... Ние се молехме за помощ, когато на някое от децата ни му предстоеше труден изпит в училище. Специално се споменаваха членовете на семейството, които не присъстваха. ... Това специално споменаване на конкретни проблеми в семейните ни молитви даваше увереност, спокойствие и сила на членовете на семейството, които бяха изправени пред трудни проблеми и задачи¹².

Различията и раздразненията от деня се стопяват, когато семействата се обръщат заедно към небесния престол. Единството нараства. Връзките на любов и обич се утвърждават и настъпва небесен мир.

В такива домове личните молитви се казват вечер и сутрин от членовете на семейството. Посрещаме с увереност личните и семейните проблеми, ако преди това сме призовали

„Нуждаем се от освещаващото влияние, което произлиза от ... семейната молитва“.

благоволенията на небесата. Сърцата на младите хора, които участват в такова семейно духовно послание, нямат зли намерения при излизане за забавления. Тези млади хора ще спомогнат за въздържаност в групата, когато възникнат изкушения. Родителите, които обграждат децата си с пречистващото влияние на ежедневните молитви, дават своя принос за сигурността на ... дома¹³.

3

Можем да подобрим общението си с нашия Небесен Отец.

Ето пет начина, по които да подобрим общението си с нашия Небесен Отец:

1. *Трябва да се молим често.* Трябва да оставаме насаме с нашия Небесен Отец поне два или три пъти на ден—„сутрин,

по пладне и вечер”, както се казва в Писанията. (Алма 34:21.) Освен това ни е казано да се молим винаги. (Вж. 2 Не. 32:9; У. и З. 88:126.) Това означава сърцата ни да са изпълнени непрекъснато с молитва към Небесния ни Отец. (Вж. Алма 34:27.)

2. *Трябва да намерим подходящо място, където можем да размишляваме и да се молим.* Предупредени сме, че това трябва да е „във вътрешните (ни) стаи, по скритите (ни) места и в пустошта (ни)”. (Алма 34:26.) Тоест, трябва да е на място без разсейващи фактори, насаме. (Вж. 3 Нефи 13:5–6)

3. *Трябва да се подготвим за молитва.* Ако нямаме желание за молитва, то трябва да се молим, докато придобием такова желание. Трябва да бъдем смирени (вж. У. и З. 112:10). Трябва да се молим за опрощение и милост (вж. Алма 34:17–18). Трябва да прощаваме на всички, към които имаме лоши чувства (вж. Марка 11:25). Но Писанията ни предупреждават, че молитвите ни ще са напразно, ако „върне(м) нуждаещите се и голите и не посещава(ме) болните и страдащите, и не раздава(ме) от (нашето) имущество” (Алма 34:28).

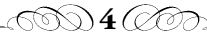
4. *Молитвите ни трябва да са смислени и уместни.* Трябва да избягваме използването на едни и същи фрази във всяка молитва. Всеки един от нас би се обидил, ако някой приятел ни казваше едни и същи думи всеки ден, ако считаше разговора за задължение и нямаше търпение да го приключи, за да включи телевизора и да ни забрави. ...

За какво трябва да се молим? Трябва да се молим за нашата работа, против силата на враговете ни и дявола, за нашето благоденствие и за благоденствието на хората около нас. Трябва да се съветваме с Господ относно всички наши решения и дейности (вж. Алма 37:36–37). Трябва да сме достатъчно благодарни, за да отдаваме благодарности за всичко, което имаме (вж. У. и З. 59:21). Трябва да признаваме Неговата намеса във всичко. Неблагодарността е един от най-големите ни грехове.

В едно съвременно откровение Господ заявява: „И този, който приема всичко с благодарност, ще бъде прославен; и нещата на тази земя ще му се прибавят тъкмо стократно, да, и повече” (У. и З. 78:19).

Трябва да се молим за това, от което се нуждаем, внимавайки да не се молим за неща, които може да са в наш ущърб (вж. Яковово 4:3). Трябва да се молим за сила да преодоляваме нашите проблеми (вж. Алма 31:31–33). Трябва да се молим за вдъхновението и благоденствието на президента на Църквата, висшите ръководители, нашия колов президент, нашия епископ, президента на нашия кворум, нашите домашни учители, членовете на семейството и нашите граждански ръководители. Може да се направят и други предложения, но с помощта на Светия Дух, ние ще знаем за какво да се молим (вж. Римл. 8:26–27).

5. *След като сме отправили молба чрез молитва, ние имаме отговорността да помогнем за нейното осъществяване.* Трябва да слушаме. Вероятно, докато сме на колене, Господ желае да ни даде съвет¹⁴.

**Господ мисли за нас и е готов да откликне
на молитвите ни, когато Му се доверим
и вършим това, което е правилно.**

Има сила в молитвата. Всички неща са възможни чрез молитва. Чрез молитва в тази диспенсация бяха отворени небесата. Молитвата на едно четиринадесетгодишно момче в свещената горичка даде началото на нова евангелска диспенсация и даде видението на Отца и Сина, Които се явили като възвисени небесни същества пред момчето Джозеф (вж. Джозеф Смит—История 1:11–17)¹⁵.

Свидетелството ми, мои братя и сестри и приятели, е следното: Бог действително чува и отговаря на молитвите ни. Никога не съм се съмнявал в този факт. От детството ми, в скута на майка ми, аз за пръв път се научих да се моля. Като млад мъж в пубертета, като мисионер в чужди земи, като баща, като църковен ръководител, като държавен ръководител, аз знаех и знам със сигурност, че е възможно мъжете и жените чрез смирение и молитва да задвижат тази невидима сила и да получат отговори на молитвите си. Човек не стои сам или поне не трябва да стои сам. Молитвата отваря врати, молитвата премахва бариери, молитвата смекчава натиска, молитвата дава вътрешен мир и утеха

в моменти на напрежение и стрес и трудности. Благодарен съм за молитвата¹⁶.

Дори в часове на изпитания и безпокойство е възможно да се доближим до Господ, да чувстваме Неговото влияние и Неговата подкрепяща сила—че никога не сме сами, ако само се смирим пред Всевишния. Благодарен съм за това свидетелство, за това уверение¹⁷.

От личен опит знам ефективността и силата на молитвата. ...

През 1946 г. ми бе възложено от президент Джордж Албърт Смит да отида в опустошената от война Европа и отново да организирам мисиите ни от Норвегия до Южна Африка и да създам програма за разпределението на помощи.

Ние създадохме централа в Лондон. Направихме предварителни уговорки с армията в Европа. Един от първите мъже, които желях да видя, бе командващият американските сили в Европа. Той бе във Франкфурт, Германия.

Когато пристигнахме във Франкфурт, спътникът ми и аз отидохме да уговорим среща с генерала. Отговарящият за срещите служител каза: „Господа, няма да има възможност да се видите с генерала поне още три дни. Той е много зает и календарът му е пълен”.

Аз казах: „Много е важно да го видим и не можем да чакаме толкова дълго. Трябва да сме в Берлин утре”.

Той каза: „Съжалявам”.

Ние излязохме от сградата, отидохме до колата ни, свалихме шапките си и казахме молитва. Отидохме отново в сградата и там намерихме един друг служител на мястото за записване на срещи. След по-малко от петнадесет минути ние бяхме в присъствието на генерала. Бяхме се молили да може да го видим и да го разчувстваме, знаейки че всички помощи, донесени от който и да е източник, трябваше да бъдат връчени в ръцете на армията, за да бъдат разпределени. Нашата цел, както обяснихме на генерала, бе да раздадем помощи от нас на нашите хора чрез наша организация, а също и да направим дарения за изхранване на всички деца.

Обяснихме програмата по благосъстоянието и как действаше тя. Накрая той каза: „Господа, отивайте и съберете помощите си и докато ги съберете, тази политика може да се промени”. Ние казахме: „Генерале, нашите помощи вече са събрани, те винаги са събрани. В рамките на двадесет и четири часа от изпращането на телеграмата ни до Първото Президентство на Църквата в Солт Лейк Сити, вагони с помощи ще са на път към Германия. Ние имаме много складове, пълни със стоки от първа необходимост”.

Тогава той каза: „Никога не съм чувал за хора с такава проницателност”. Сърцето му бе трогнато, точно както се бяхме молили за това. Преди да излезем от кабинета му, ние разполагахме с писмено пълномощно да направим собствено разпределение сред нашите хора чрез наша организация.

Душата ми е доволна да знам, че Бог мисли за нас и е в готовност да откликне, когато Му се доверим и вършим това, което е правилно. Няма място за страх сред мъжете и жените, които се доверят на Всевишния, които не се колебаят да се смирят, в търсене на божествена насока чрез молитва. Въпреки че преследванията нарастват, въпреки че има обрати, в молитвата можем да намерим утеха, защото Бог ще говори мир на душата. Този мир, този дух на спокойствие, е най-великата благословия на живота.

Докато бях момче в Аароновото свещеничество, аз научих това кратко стихотворение относно молитвата. Още го помня:

*Не знам по какви редки начини,
но знам, че Бог отговаря на молитвата.
Знам, че ни е дал Словото Си,
Което ми казва, че молитвите винаги са чути
и ще получат отговор, рано или късно.
Така че, аз се моля и спокойно чакам.
Не знам дали търсената благословия
ще дойде точно както мисля,
но оставям молитвите си само с Него,
Чиято воля е по-мъдра от моята,
сигурен, че Той ще удовлетвори молбата ми
или ще ми изпрати някой много по-благословен отговор.*

Старейшина Езра Тафт Бенсън и неговите спътници се молят за нагътствие, докато разпределят помощи в Европа след Втората световна война.

... Свидетелствам ви, мои възлюбени братя и сестри, че Бог е жив. Той не е мъртъв. ... Свидетелствам ви, че има Бог в небесата, който чува и отговаря на молитвите. Знам, че това е истина. Бих искал смирено да призова всички ... чрез молитва да поддържат близка връзка с нашия Отец в небесата. Никога преди в тази евангелска диспенсация не е имало по-голяма нужда от молитви. Моята искрена молба е винаги да разчитаме на Небесния Отец и съвестно да се стремим да подобряваме общуването си с Него¹⁸.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Бенсън казва, че не трябва „и ден да мине“ без лична молитва (точка 1). По какъв начин сте били благословени в резултат на личната молитва?

- В точка 2 президент Бенсън споменава няколко благословии, давани на семействата, които редовно се молят заедно. Кога сте виждали семейната молитва да води до тези благословии? Какво можем да направим, за да направим семейната молитва приоритет?
- Обмислете петте предложения на президент Бенсън в точка 3. Как всяко от тези предложения ни помага да „подобрим нашето общуване с нашия Небесен Отец“? Помислете за това какво да направите, за да следвате този съвет.
- Как думите на президент Бенсън в точка 4 могат да помогнат на някой, който се съмнява в силата на молитвата? Какво свидетелство можете да добавите към това на президент Бенсън?

Свързани с темата стихове

Яковово 1:5–6; Енос 1:1–8; 3 Нефи 14:7–8; У. и З. 10:5; 19:38; 88:63

Помощни материали за изучаване

Принципът е истина, която насочва решенията и действията. „Докато четете, запитайте себе си: „Какъв е евангелският принцип, който се преподава в този стих? Как мога да го приложа в живота си?“ (*Преподаването - няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 17).

Бележки

1. “Prayer”, *Ensign*, май 1977 г., с. 32.
2. *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower*, 1962 г., с. 31.
3. Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 268.
4. Цитирано в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 268.
5. Гордън Б. Хинкли, “Farewell to a Prophet”, *Ensign*, юли 1994 г., с. 40.
6. Цитирано в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 140.
7. Илейн С. Макей, “Pray for Dad”, *New Era*, юни 1975 г., с. 33.
8. “Pray Always”, *Ensign*, фев. 1990 г., с. 2.
9. В Conference Report, апр. 1966 г., с. 131.
10. В Conference Report, окт. 1947 г., с. 24.
11. В Conference Report, окт. 1950 г., с. 147.
12. “Family Joys”, *New Era*, ян. 1973 г., с. 4.
13. В Conference Report, апр. 1949, с. 197–198.
14. “Pray Always”, с. 2, 4.
15. В Conference Report, окт. 1956 г., с. 108.
16. В Conference Report, окт. 1956 г., с. 104.
17. В Conference Report, апр. 1953 г., с. 39.
18. “Prayer”, с. 33–34; стихотворение, озаглавено “Prayer” от Илайза М. Хикок, цитирано в *Best Loved Religious Poems*, ed. James Gilchrist Lawson, 1933 г., с. 160.

Исус Христос в доземния живот последва плана на Небесния Отец за спасение, който запази нашата свобода на избор.

Свободата на избор, един вечен принцип

*„Свободата на избор е дадена на всички нас,
за да вземаме важни решения, които засягат
нашето спасение. Тези решения влияят
на нашето щастие във вечността.”*

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

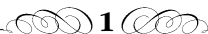
От това, че е живял и работил във ферма, Езра Тафт Бенсън научава за последствията от добрите решения. Той си спомня: „Порастнах с вярата, че желанието и способността за работа е основната съставка на успешното земеделие. Усърдната и интелигентна работа е ключът. Използвайте го и шансовете ви за успех са добри”¹. От малък Езра научава, че той и семейството му ще имат повече за ядене, ако изберат да се грижат за тяхната градина. Научава, че ако иска семейството да има успех в млекопроизводството си, той трябва да става рано сутрин, за да дои кравите². Вижда, че след като взема решението да работи усърдно, местните фермери го наемат на работа да разрежда цвеклото им и да товари сеното им³. Осъзнава, че изпитания се дават дори на верните, но вижда и че семействата могат да вземат решение да реагират на изпитанията по начин, който да им помогне да са щастливи и да имат успех⁴.

За младия Езра Тафт Бенсън някои от последствията на добрите решения можело да се измерят в кофе мляко, натоварени със сено камиони и с щедро заплащане за ден усърдна работа. Други били по-трудни за измерване, но били по-трайни. Например, като наблюдава родителите си, той вижда радостта, мира и силата, които се дават, когато членовете на семейството изберат да бъдат верни един на друг и на Господ⁵. Той научава,

че законът за жътвата—„каквото посее човек, това ще и да пожъне” (Галатяните 6:7)—важи за духовните цели, както и за физическия труд.

С този опит като основа, президент Езра Тафт Бенсън често напомня на светиите от последните дни за важността на избора—свободата „да изберат пътя, който да следват”⁶. Неговите учения за принципа на свободата на избор включва нещо повече от просто напомняне „да се избира между правилното и грешното”⁷. Той говори за свободата на избор като за способността да „се вземат важни решения, които имат ефект върху нашето спасение” и ще „повлияят на нашето щастие във вечността”⁸. Той насърчава светиите от последните дни и другите да използват тяхната свобода да „действат сами”, без да чакат да им бъде заповядвано за всяко нещо⁹. Той казва, че принципът на свободата на избор „преминава като златна нишка през целия евангелски план на Господ за благославянето на чедата Му”¹⁰.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Свободата на избор е постановен от Бог вечен принцип.

Свидетелствам, че сме духовни деца на един любящ Бог, нашия Небесен Отец (вж. Деянията 17:29; 1 Не. 17:36). Той има велик план на спасение, чрез който Неговите чедата могат да бъдат усвършенствани като Него и могат да имат пълнотата на радост, на която се радва Той. (Вж. 1 Не. 10:18; 2 Не. 2:25; Алма 24:14; 34:9; 3 Не. 12:48; 28:10.)

Свидетелствам, че в доземното ни състояние нашият по-голям Брат в духа, именно Исус Христос, стана наш предопределен Спасител в плана на Отца за спасението (вж. Мосия 4:6–7; Алма 34:9). Той е Предводителят на нашето спасение и единственото средство, чрез което можем да се завърнем при Небесния Отец, за да получим тази пълнота на радост (вж. Евр. 2:10; Мосия 3:17; Алма 38:9).

Свидетелствам, че Луцифер също е бил на съвета в небесата. Той желаел да унищожи свободата на избор на хората. Той се

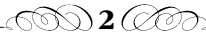
разбунтувал (вж. Моисей 4:3). Имало е война в небесата и една трета от войнството било низвегнато на земята и лишено от тяло (вж. Откр. 12:7–9; У. и З. 29:36–37). Луцифер е врагът на всяка праведност и желае нещастieto на цялото човечество (вж. 2 Не. 2:18, 27; Мосия 4:14)¹¹.

Централната тема в този доземен съвет е била: да имат ли чедата Божии безпрепятствена свобода да избират пътя, който да следват, добър или лош, или да бъдат принудени и насилени да бъдат послушни? Христос и всички, които Го последвали, подкрепили първото предложение—свобода на избор; Сатана подкрепил второто—принуда и насилие¹².

Писанията ясно гласят, че е имало война в небесата, една битка за принципа на свободата, за правото на избор (вж. Моисей 4:1–4; У. и З. 29:36–38; 76:25–27; Откр. 12:7–9)¹³.

Войната, която започна в небесата по тази тема, не е приключила. Тя продължава на бойното поле на смъртността¹⁴.

Свободата на избор е вечен принцип, постановен от Бог. Великият план на свободата е планът на Евангелието. В него няма принуда, няма сила, няма заплаха. Хората са свободни да приемат Евангелието или да го отхвърлят. Могат да го приемат и после да откажат да живеят според него или да го приемат и напълно да живеят съгласно него. Но Бог никога няма да ни принуди да живеем според Евангелието. Той ще използва убеждение чрез служителите Си. Ще ни призовава и ще ни насочва, ще ни убеждава и насърчава, благославя, когато откликваме, но никога няма да принуди човешкия ум. (Вж. *Hymns*, 1985 г., № 240)¹⁵.

Този живот е времето за изпитание, в което сме свободни да избираме между добро и зло.

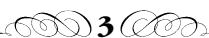
На Авраам били показани духовните деца на Небесния ни Отец преди те да дойдат на земята. На него било показано и сътворението на земята и Господ му казал: „И с това ще ги изпитаме, за да видим дали ще вършат всичко, което Господ, техният Бог, ще им заповяда”. (Авраам 3:25.) В това божествено явление е въплътено и правото на избор¹⁶.

Този живот е изпитание: изпитание, в което вие и аз доказваме нашата същност, изпитание, което има вечни последствия за всеки от нас. И сега е нашето време—както и всяко поколение е имало неговото—да научим нашите задължения и да ги изпълняваме¹⁷.

Вярно е, че Господ не е доволен от нечестието. Вярно е също, че Той желае то да не се случва. Също така обаче е вярно, че Той ще помогне на онези, които му се противопоставят. Но това, че Той изобщо позволява да се случва нечестие сред чедата Му тук в земния живот, е доказателство, че Той им е дал свободата на избор, като оставя за Себе Си основа за тяхното окончателно съдене¹⁸.

Няма зло, което (Исус Христос) не може да спре. Всичко е в Неговите ръце. Тази земя е Неговото владение по право. Въпреки това, Той позволява зло, за да можем да избираме между добро и зло¹⁹.

Животът е изпитателен период в съществуването на човека, по време на което му се предоставя ... правото да избира между правилното и грешното. ... На тези избори се базират велики последствия, не само за този живот, но по-важното, за живота, който предстои. Има граници, които Сатана не може да премине. В рамките на тези граници в момента му се позволява да предлага несправедна алтернатива на Божиите праведни принципи, като така позволява на хората да избират между доброто и злото и така да определят мястото, където ще пребивават в идния живот²⁰.

**Ние използваме свободата си на избор,
за да вземаме решения, които определят
нашето щастие сега и през вечността.**

Бог ви обича, тъй както обича всяко едно от децата Си, и Неговото желание, цел и слава са да се завърнете при Него чисти и неопетнени, доказали, че сте достойни за вечност на радост в Неговото присъствие.

Вашият Небесен Отец мисли за вас. Той ви е дал заповеди, за да ви насочва, да ви възпитава. Той ви е дал и вашето право

да избирате—свободата на избор—„да види дали ще върш(ите) всички неща, които (Той) ще (ви) заповяда” (Авр. 3:25). Неговото царство тук на земята е добре организирано и вашите ръководители са решени да ви помагат. Знайте, че винаги ви обичаме, загрижени сме за вас и се молим за вас.

Сатана също мисли за вас. Той работи за вашето унищожение. Той не ви възпитава чрез заповеди, а ви предлага вместо това свободата „да вършите каквото искате”. ... Програмата на Сатана е „забавлявайте се сега, плащате после”. Той иска всички да бъдат окаяни като него (вж. 2 Нефи 2:27). Господната програма е щастие сега и радост завинаги посредством живот според Евангелието²¹.

Свободни сме да избираме, но нямаме свободата да променяме последствията от тези избори²².

Определено, ще има малко изпитание на вярата, ако получаваме незабавно пълната ни награда за всяко добро дело или незабавно наказание за всеки грях. Но няма съмнение, че в крайна сметка ще има разплата за всички²³.

Въпреки че човек може да изпита известно временно удоволствие от греха, крайният резултат е нещастие. „Нечестието никога не е било щастие” (Алма 41:10). Грехът създава дисхармония с Бог и потиска духа. Следователно, добре би било, ако човек се огледа да види дали е в хармония с всички Божии закони. Всеки спазен закон води до конкретна благословия. Всеки нарушен закон води до конкретна разруха. Онези, които са обременени с отчаяние, трябва да дойдат при Господ, защото Неговото иго е благо и Неговото бreme е леко (вж. Мат. 11:28–30)²⁴.

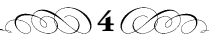
Най-важното нещо във всеки един живот е вземането на решения. Въпреки че един от най-великите дарове, които Бог е дал на хората, е ... правото на избор, Той е дал на хората също и отговорност за тези избори. ... Ние насочваме живота си към успех или провал. Не само че можем да изберем крайните си цели, но в много случаи можем да преценим и решим за себе си начина, по който ще постигнем тези цели, и чрез нашето усърдие или липса на такова да определим скоростта, с която

те да бъдат постигнати. Това изисква лични усилия и енергия и няма да остане без съпротива или противоречие²⁵.

Съдбата на човечеството и цялата цивилизация зависи от това дали човек ще използва своята ... свобода на избор, за да управлява себе си или да игнорира вечни закони на свой риск и да пожъне последствията. Следователно, истинските проблеми днес не са нито икономически, нито политически. Те са духовни—което означава, че човек трябва да научи да се съобразява със законите, които Бог е дал на човечеството²⁶.

Свободата на избор е дадена на всички нас, за да вземаме важни решения, които ще засягат нашето спасение. Тези решения влияят на нашето щастие във вечността²⁷.

Нашите решения са ни направили това, което сме. Нашата вечна съдба ще бъде определена от решенията, които все още предстои да направим²⁸.

Решенията от изключителна важност изискват нашите усилия и молитви.

Ако искаме да вземем правилни подобаващи за Христос решения, трябва първо да живеем така, че да можем да положим усилия и да усвоим тази невидима сила, без която човек не може да вземе най-добрите решения.

Едно от най-великите решения на това време се случи, когато момчето Джозеф Смит реши да следва съвета в Посланието Яковово: „Ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде. Но да проси с вяра без да се съмнява ни най-малко; защото, който се съмнява, прилича на морски вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете” (Яковово 1:5–6).

Спасението на милиони мъже и жени в тази диспенсация на пълнотата на времената зависи от това решение! Трябва да помним, че отделните хора имат значение и че решенията, които вземат, могат значително да повлияят на живота на другите²⁹.

Господ казва: „Хлопайте и ще ви се отвори” (3 Нефи 14:7; Матей 7:7). С други думи, това изисква усилия от наша страна³⁰.

Господ иска да използваме нашата свобода на избор, за да бъдем „ревностно заети в добро начинание” (У. и З. 58:27).

Обикновено до мъдри решения се стига след работа, борба и усилия, съпроводени с молитва. Реакцията на Господ относно неефективното усилие на Оливър Каудъри изяснява това: „Но ето, Аз ти казвам, че трябва да го проучиш в ума си; тогава трябва да Ме попиташ дали е правилно и ако е правилно, Аз ще сторя тъй, че недрата вътре в теб ще се разгорят, ето защо ще почувстваш, че е правилно” (У. и З. 9:8).

Затова, нека започнем, като кажем, че искреното търсене на нашия Небесен Отец с вярата, че Той ще отговори на молитвите ни, е подходяща основа за начало. ... Господ няма да извади вода от сух кладенец, затова трябва да си свършим работата. Понякога опитите да намерим правилно решение изискват огромно количество енергия, изучаване и дълготърпение³¹.

При вземането на решения от изключителна важност, постенето, съпроводено с молитва, може да даде голямо духовно прозрение³².

 5

Ние отговаряме сами за себе си и Господ очаква от нас да вършим добри неща по свое собствено желание.

През 1831 г. Господ казва следното на Църквата Си:

„Защото ето, не подобава Аз да заповядвам за всичко, защото този, който е принуждаван във всичко, същият е ленив, а не мъдър служител; затова той не получава награда.

Истина Аз казвам, човеците трябва да са ревностно заети в добро начинание и да вършат много неща според собствената си свободна воля, и да осъществяват много праведност.

Защото в тях е силата, с която те действат за самите себе си. И доколкото човеците вършат добро, те по никакъв начин не ще изгубят наградата си.

Но този, който не върши съвсем нищо, докато не му е заповядано, и приема заповед с колебливо сърце, и я спазва с ленивост, същият е осъден” (У. и З. 58:26–29).

Целите на Господ—великите цели—продължават да са същите: спасението и възвисяването на Неговите чеда.

Обикновено Господ ни дава цялостните цели, които трябва да бъдат постигнати, и някакви инструкции, които да следваме, но очаква да открием сами по-голямата част от подробностите и методите. Методите и процедурите обикновено се разработват чрез изучаване и молитва и живот по такъв начин, че да можем да получим и следваме подтиците на Духа. На хората, които са по-малко напреднали в духовно отношение, като тези по времето на Моисей, е трябвало да бъде заповядвано за много неща. Днес тези, които са духовно будни, виждат целите, правят справка с указанията, изложени от Господ и Неговите пророци, и след това с молитва действат—без да трябва да им се заповядва за „всички неща”. Това отношение подготвя хората да станат богове. ...

Понякога Господ с надежда чака Неговите деца да действат по своя воля и когато не го правят, губят голяма награда, а Господ или оставя въпроса и ги оставя да теглят последиците, или трябва да го опише в по-големи подробности. Боя се, че

обикновено колкото по-подробно Той описва нещата, толкова по-малка е нашата награда³³.

Ние трябва да сме „ревностно заети” в добри начинания и да оставим света по-добро място, заради това, че сме живели в него³⁴.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- По какви начини сте виждали, че „войната, която започна в небесата ... още не е приключила”? (Вж. точка 1.) Какво можем да направим, за да продължим да държим на принципа на свободата на избор?
- Хората често се чудят защо Бог позволява на злото да съществува в света. По какъв начин ученията на президент Бенсън в точка 2 помагат да се отговори на този въпрос?
- Какво можем да направим, за да помогнем на децата и младежите да разберат истините в точка 3? Какво можем да направим, за да помогнем на децата и младежите да разберат влиянието на решенията, които вземат?
- Обмислете съвета на президент Бенсън за вземането на „правилни подобаващи за Христос решения” (точка 4). Какво сте научили относно съчетаването на молитва със старателни усилия при вземането на решения?
- Какво означава за вас да сте „ревностно заети в добри начинания”? Как се променя животът ви, когато вършите добри неща „по ваша собствена свободна воля” вместо да чакате да ви бъде заповядвано? (Вж. точка 5.)

Свързани с темата стихове

Второзаконие 11:26–28; Исус Навиев 24:15; 2 Нефи 2:14–16; Алма 42:2–4; Еламан 14:30–31; У. и З. 29:39–45; 101:78

Помощ в преподаването

Разделянето на малки групи дава „на по-голям брой хора възможността да участват в урока. Хората, които често са нерешителни, може да споделят в малките групи идеите си, които

не биха изразили пред целия клас” (*Преподаването – няма по-велико призвание* 1999 г., с. 161)

Бележки

1. Цитирано в Gene Allred Sessions, *Latter-day Patriots*, 1975 г., с. 77–78.
2. Вж. Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, с. 18–19, 34.
3. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 40–41.
4. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 19–20.
5. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 17, 22, 25–26, 29–31, 34–37.
6. “The Constitution—A Glorious Standard”, *Ensign*, септ. 1987 г., с. 6.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, 1975, с. 402.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 24.
9. Вж. Conference Report, април. 1965 г., с. 122.
10. B Conference Report, окт. 1966 г., с. 121.
11. “I Testify”, *Ensign*, ноем. 1988 г., с. 86.
12. “The Constitution—A Glorious Standard”, с. 6.
13. B Conference Report, окт. 1966 г., с. 121.
14. “The Constitution—A Glorious Standard”, с. 6.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 82.
16. *So Shall Ye Reap*, 1960 г., с. 221.
17. B Conference Report, април. 1967 г., с. 59.
18. *Strength for the Battle: Реч, изнесена от Езра Тафт Бенсън на New England Rally for God, Family and Country*, 1966 г., с. 14–15.
19. *Come unto Christ*, 1983 г., с. 132.
20. *God, Family, Country*, с. 402.
21. “A Message to the Rising Generation”, *Ensign*, ноем. 1977 г., с. 30.
22. *Come unto Christ*, с. 40.
23. *God, Family, Country*, с. 326.
24. “Do Not Despair”, *Ensign*, окт. 1986 г., с. 2.
25. *God, Family, Country*, с. 145.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 83–84.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 24.
28. *God, Family, Country*, с. 143.
29. *God, Family, Country*, с. 144.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 451.
31. *God, Family, Country*, с. 149.
32. *God, Family, Country*, с. 152.
33. B Conference Report, април. 1965 г., с. 121–122.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 676–677.

Радостен живот в трудни времена

„Щастието тук и сега се състои в свободното, любящо и радостно признаване на Божията воля за нас—и спазването ѝ по всички възможни начини – големи и малки.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

Едно от първите назначения на президент Езра Тафт Бенсън като апостол е да помогне при занасянето на помощи на светиите в Европа след Втората световна война. По време на пътуването си из Германия той среща верни хора, които успяват да се издигнат над заобикалящото ги отвсякъде опустошение. Той записва в дневника си:

„Днес видях най-тежкото разрушение. ... Като пътувах по улиците (на Берлин) и вървях по някои, които бяха непроходими за автомобил, аз ... видях измъчени от глад жени, които с нетърпение плащаха невероятни цени за обелки от картофи. ... Видях как възрастни мъже и жени с малки брадви енергично копаят дънери на дървета и техните корени, опитвайки се да съберат малко дърва за отопление и след това как ги влачат в продължение на километри всяко нещо на колела—от малка някогашна детска количка до ръчни колички—като впрегатни животни.

После видях в една студена и полуразрушена зала на третия етаж до една бомбардирана улица 480 замръзнали, измъчени от глад, но верни светии от последните дни, събрали се за конференция. Бе вдъхновение да видя светлината на вярата. ... Нямаше горчивина или гняв, а приятно усещане за взаимни добри отношения и израз на вяра в Евангелието”¹.

Президент Езра Тафт Бенсън дава пример за радостен живот.

„Нито един член не се оплака от обстоятелствата си, въпреки факта, че някои пред нас бяха в последните стадии на недохранването.

... Нашите светии ... са изпълнени с надежда, кураж и вяра и навсякъде гледат с радост и с най-силна вяра в Евангелието и членството им в Църквата. Това бе едно от най-силните проявления, които сме виждали, за истинските плодове на Евангелието в живота на хората”².

Президент Бенсън вижда също и примери за надежда и оптимизъм близо до дома си, където много от колегите му фермери запазват радостта си, въпреки че са изправени пред сериозни трудности. Той казва:

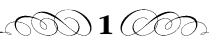
„Помня, че бях на едно събрание близо до Банкрофт, Айдахо. ... Имахме прекрасно събрание и след като то свърши, аз се ръкувах с някои от прекрасните фермери, които бяха там и сред тях бе един човек на име брат Йост и аз казах: „Брат Йост, как са нещата във фермата?” Брат Йост каза: „О, всичко е наред, брат Бенсън, но съм с 20 000 долара назад в сравнение с преди три дни”. Аз казах: „Какво се е случило—пак ли слана?” Той каза: „Да, засегна житото точно във фазата на восъчна зрялост и знаете какво означава това”. Той каза: „Сутринта ще изорем, но всичко е наред. Имаме още малко зърно в хамбара и ни е останала поне част от годишния запас. Няма да умрем от глад и ще имаме друга реколта”. Като си тръгнахме, аз казах на съпругата ми: „Какъв прекрасен дух”.

Ние отпътувахме до Лоугън (един град в Юта, на около 80 мили или 130 км от Банкрофт). Децата ни бяха с нас и спряхме на улица Мейн, за да отидем в един супермаркет и да купим малко бисквитки за дечурлигата. И кой да видим на тротоара, ако не брат Йост. Казах: „Какво правиш чак тук?” Той каза: „Брат Бенсън, днес е денят ни за посещение на храма”. А аз казах: „Значи обратите не обезкуражават духа ти?” Тогава той ме научи на един урок. Той каза: „Брат Бенсън, когато дойдат обрати, имаме нужда от храма още повече”³.

Личните реакции на президент Бенсън при трудности насърчават хората, които го познават, също както примерът на други

светии укрепва него. Старейшина Нийл А. Максуел от Кворума на дванадесетте апостоли описва президент Бенсън като „внимателен наблюдател на събития, който поддържа определена радост и веселост, които ще е добре да наблюдаваме. Такова веселие – казва старейшина Максуел – не идва от игнорирането на събития, които се случват около него, а от забелязването им и въпреки това поглеждането отвъд тях към обещания, които са свързани с това, че царството най-накрая ще победи”⁴.

Учения на Езра Тафт Бенсън

С вяра в нашия Небесен Отец можем да имаме надежда за бъдещето, оптимизъм за настоящите ни задачи и вътрешен мир.

Всички ще имаме разочарования и обезсърчения—това е част от живота. Но ако имаме вяра, разочарованията ни ще траят само за миг и от привидните ни провали ще дойде успех. Нашият Небесен Отец може да постигне чудеса чрез всеки от нас, ако Му се доверим⁵.

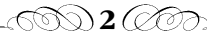
Велика благословия е притежаването на вътрешен мир, на увереност, на дух на покой и вътрешно спокойствие в моменти на борба и трудности, по време на скръб и обрати. Успокояващо е да знаем, че Бог е начело, че е загрижен за чедата Си и че можем с пълна увереност да Му се доверим⁶.

Молитвата—постоянната молитва—може да ни свърже с Бог, нашият най-велик източник на утеха и съвети. „Моли се винаги, за да може да излезеш победител” (У. и З. 10:5). „Напрягайки всичките си сили, за да призовавам Бог” е начинът, по който младият Джозеф Смит описва метода, който е използвал в свещената горичка, за да спре противника да не го унищожи (Дж. С.—И. 1:16)⁷.

Без вяра в нашия Небесен Отец не можем да имаме успех. Вярата ни дава виждане за това какво може да се случи, надежда за бъдещето и оптимизъм в настоящите ни задачи. Там, където има вяра, не се съмняваме за окончателния успех на делото⁸.

От всички хора, ние като светии от последните дни трябва да сме най-оптимистични и най-малко песимистични. Защото макар и да знаем, че „мирът ще бъде отнет от земята и дяволът ще им власт над собственото си владение”, ние сме уверени и че „Господ също ще има власт над Своите светии, и ще царува сред тях” (У. и З. 1:35–36).

С увереността, че Църквата ще остане цяла и че Бог ще я ръководи през всички предстоящи трудни времена, всеки от нас има личната отговорност да остане верен на Църквата и нейните учения. „Който остане непоколебим и не бъде победен, същият ще бъде спасен” (Дж.См.—М. 1:11)⁹.

Щастието трябва да бъде печелено ден за ден, но усилията си струват.

Нямаме причина наистина да се безпокоим. Живейте според Евангелието, спазвайте заповедите. Молете се вечер и сутрин в домовете си. Спазвайте стандартите на Църквата. Опитвайте се и живеете спокойно и радостно. ... Щастието трябва да бъде печелено ден за ден. Но си струва усилията¹⁰.

Когато Джордж А. Смит бил много болен, пророкът Джозеф Смит, неговият братовчед, го посетил. Болният споделил: „Той (пророкът) ми каза, че никога не трябва да се обезкуражавам, каквито и трудности да ме сполетят. Ако потъна в най-дълбоката мина на Нова Скотия и целите Скалисти планини се струпат отгоре ми, не трябва да се обезкуражавам, а да се държа, да проявявам вяра и да поддържам силен дух, и тогава най-накрая ще преодолея всичко и ще се изкача на върха”. ...

Има случаи, когато просто трябва праведно да устоявате и да изтърпите дявола, докато неговият депресиращ дух ви напусне. Както казва Господ на пророка Джозеф Смит: „Твоето бедствие и твоите страдания ще бъдат краткотрайни;

и тогава, ако ти им устоиш добре, Бог ще те възвиси горе” (У. и З. 121:7–8).

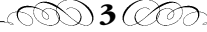
Ако продължаваме с благородните си усилия, дори и да сме заобиколени от облак на депресия, в крайна сметка ще бъдем

*„Да живеем щастливо означава да израстваме
в духовна сила към съвършенство“.*

изведени на върха под слънчевите лъчи. Дори и нашият учител Исус Христос, докато бе подложен на най-върховното изпитание да бъде временно оставен сам от нашия Отец по време на разпъването на кръста, продължи да върши делата си за чедата човешки и скоро след това бе възвисен и получи пълнота на радост. Докато преминавате през вашето изпитание, може да си припомните отминалите си победи и да броите благословиите си, които имате, със сигурната увереност, че ще дойдат още по-велики, ако сте верни. И може да имате сигурното знание, че като му дойде времето, Бог ще избърше всички сълзи и че „каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любят”. (1 Кор. 2:9)¹¹

Бъдете радостни във всичките си дела. Живейте радостно. Живейте щастливо. Живейте с ентузиазъм, знаейки, че Бог не живее в мрачност и меланхолия, а в светлина и любов¹².

Небесният Отец иска да сме щастливи и ще ни благославя, когато следваме Неговата воля за нас.

„Човеците са, за да могат да имат радост” (2 Нефи 2:25). Нашият Небесен Отец иска да сме щастливи. Той очаква да сме щастливи. Но няма щастие в нарушаването на стандартите. Няма щастие, когато не живеем съгласно убежденията си, съгласно това, което знаем, че е правилно. Толкова е лесно да си създадем навика да бъдем леко небрежни за някои неща. Толкова е лесно да си създадем навика да мърморим, критикуваме, да таим в сърцата си скептицизъм относно някои неща в Църквата. Толкова е лесно да станем малко по-кисели и да продължим да сме такива, да станем тъжни и да сме намръщени. Никога тъжно лице не е печелило битка във война или любов¹³.

Осъзнаваме ли, че щастие то тук и сега се състои в това свободно и радостно да признаваме Божията воля за нас—и да я изпълняваме винаги и във всяко нещо, голямо и малко? Да живеем съвършено означава да живеем щастливо. Да живеем щастливо означава да израстваме в духовна сила към съвършенство. Всяко действие, извършено в съгласие с Божията воля, е част от този растеж. Нека не разделяме живота си. Нека обединим живота си, презирайки измислените почести и слава, които не идват с Божието одобрение. Нека помним, че истинският източник на нашата сила и щастие не зависи от хората и обстоятелствата¹⁴.

Трябва да учим отново и отново, че само ако приемем и живеем според Евангелието на любовта, според както Го преподава Учителят и само ако вършим Неговата воля, ще разбием оковите на невежеството и съмнението, в които сме. Трябва да научим тази проста, величествена истина, за да можем да изпитаме сладките радости на Духа сега и завинаги. Трябва да загубим себе си в изпълнение на волята Му. Трябва да Го поставим на първо място в живота си. Да, нашите благословии

се умножават, когато споделяме Неговата любов с нашите ближни¹⁵.

Павел казва: „Братя, ... едно правя, – като забравям задното и се простирам към предното,

пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса” (Филип. 3:13–14).

Нека умовете ви се изпълнят с целта да бъдете като Господ и ще изгоните депресиращите мисли, ако искрено се стремите да Го познаете и да вършите волята Му. „Имайте в себе си същия дух” – казва Павел. (Филип. 2:5) „Поглеждайте към Мене във всяка мисъл” – казва Исус. (У. и З. 6:36) А какво ще се случи, ако го направим? „Ще опазиш в съвършен мир Непокколебимия ум” (Исаия 26:3)¹⁶.

Никога няма да сме сами, ако живеем така, както трябва, защото Отец винаги ще бъде с нас, за да ни благославя. Той иска ние да успеем. Той иска да бъдем щастливи. Той иска да постигнем добрите цели, които поставяме. Той ще извърши Неговата част, ако ние свършим нашата¹⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Защо според вас вярата в Бог ни дава „надежда за бъдещето и оптимизъм в настоящите ни задачи?” Кои съвети от точка 1 може да споделите с човек, който копнее за вътрешен мир? Защо бихте избрали тези думи?
- Докато разглеждате точка 2, помислете за момент, когато е трябвало „праведно да устоявате” по време на трудност. Помислете за това какво сте спечелили от това преживяване. По какви начини Господ ни помага, когато желаем да издържим с вяра изпитанията?
- Кои са някои от преживяванията, които са ви помогнали да знаете, че Небесният Отец желае да сте щастливи и да имате успех? Защо според вас „щастieto тук и сега се състои в ... признаването на Божията воля за нас”? (Вж. точка 3.)

Свързани с темата стихове

Матей 11:28–30; Иоана 14:27; 16:33; Галатяните 5:22; Мосия 2:41; Мороний 9:25–26; У. и З. 101:11–16

Помощни материали за изучаване

„Добийте обща представа, като прочетете книгата, главата или пасажа бързо или като прегледате заглавията към главите. Стремете се да разберете контекста или историята” (*Проповявайте Моето Евангелие*, 2004 г., стр. 23). Може да прочетете главата или пасажа повече от веднъж, за да може по-добре да я разберете. Като правите това, може да откриете важни истини.

Бележки

1. *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson*, 1989 г., с. 64, 65.
2. *A Labor of Love*, с. 65.
3. “Receive All Things with Thankfulness”, *New Era*, ноем. 1976 г., с. 7–8.
4. Нийл А. Максуел, *Wherefore, Ye Must Press Forward*, 1977 г., с. 69.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 68.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 68.
7. “Do Not Despair”, *Ensign*, окт. 1986 г., с. 2.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 67.
9. “Do Not Despair”, с. 2.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 342.
11. “Do Not Despair”, с. 4–5; заявлението от Джозеф Смит се намира в *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., с. 250.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 339.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 361.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 339.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 360.
16. “Do Not Despair”, с. 5.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 385.

*Господ казва: „Моята благодат е достатъчна за всички
човеци, които се смиряват пред Мене” (Етер 12:27).*

Принципите на ИСТИНСКОТО ПОКАЯНИЕ

„За хората, които заплащат цената на истинското покаяние, обещанието е гарантирано. Отново можете да бъдете чисти. Отчаянието може да бъде премахнато. Сладкият мир на прощението ще се влее в живота ви.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

В първата си реч на обща конференция като президент на Църквата, президент Езра Тафт Бенсън казва: „Докато търсех напътствие от Господ, в ума и сърцето ми бе потвърдено заявлението на Господ да „не говор(я) нищо, освен за покаяние на това поколение“. (У. и З. 6:9; 11:9) Това е темата на всеки пророк от последните дни”¹.

Дори преди призоваването му като президент на Църквата, президент Бенсън прави покаянието важна тема на неговото служение. За това го е посъветвал Джордж Албърт Смит, президент на Кворума на дванадесетте апостоли по това време. В едно писмо, написано скоро след призоваването на президент Бенсън за апостол, президент Смит казва: „Отсега нататък мисията ти е да намериш начини и средства да разпространяваш истината и да предупреждаваш хората, с които общуваш, по възможно най-мил начин, че покаянието е единствената панацея за злините в този свят”².

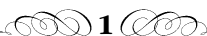
Президент Бенсън следва тези думи вярно и проповядва Евангелието по целия свят. Той учи, че „по-добре е да се подготвиш и предпазиш, отколкото да се поправиш и покаеш”³. Но той също забелязва, че „ние всички трябва да се покаем”⁴.

Набляга върху „тази голяма промяна” в сърцата, свързана с покаянието (вж. Алма 5:12–14) и обяснява ролята на Спасителя при осъществяването ѝ:

„Господ работи отвътре навън. Светът работи отвън навътре. Светът иска да извади хората от бедността. Христос извежда бедността от хората и после те сами се изваждат от бедността. Светът променя хората като сменя средата им. Христос променя хората, които след това сменят средата си. Светът желае да промени човешкото поведение, а Христос може да промени естеството на човека. ...

Да, Христос променя хората, а променените хора могат да променят света”⁵.

Учения на Езра Тафт Бенсън

За да се покаем наистина, ние трябва първо да осъзнаем, че Евангелският план е планът на щастието.

В обичайния смисъл на думата, *членство в Църквата* означава, че даден човек е официално вписан в членските списъци на Църквата. ...

Но определението на Господ за член на Неговото царство е доста различно. През 1828 г., чрез пророка Джозеф Смит, Той казва: „Ето, това е учението Ми—всеки, който се покае и дойде при Мен, *същият е Моята църква*”. (У. и З. 10:67; курсив добавен) За Този, на Когото е тази Църква, членството включва много повече от просто вписване в членски списък.

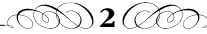
Затова бих желал да изложа следните важни идеи, които трябва да разбираме и прилагаме, ако искаме наистина да се покаем и да дойдем при Господ.

Една от най-често използваните измами на Сатана е схващането, че заповедите Божий имат за цел да ограничават свободата и щастието. Особено младите хора понякога чувстват, че стандартите на Господ са като огради и вериги, които ги спират от онези дейности, които изглеждат най-приятни в живота. Но е точно обратното. Евангелският план е *планът*, чрез който хората биват довеждани до пълнота от радост. Това е

първото схващане, което желая да подчертая. Принципите на Евангелието са стъпките и насоките, които ще ни помогнат да намерим истинско щастие и радост.

Разбирането на това схващане е накарало псалмиста да възкликне: „Колко обичам аз Твоя закон! ... Твоите заповеди ме правят по-мъдър от неприятелите ми. ... Твоето слово е светилник на нозете ми и виделина на пътеката ми. ... Възприех Твоите свидетелства за свое наследство до века: защото те са радост на сърцето ми”. (Пс. 119:97–98, 105, 111)

Ако желаем наистина да се покаем и да дойдем при Него, за да можем да бъдем наречени членове на Неговата църква, трябва първо и най-вече да осъзнаем тази вечна истина—Евангелският план е *планът* на щастие. *Нечестието никога не е било, никога не е и щастие и никога няма да ни даде щастие* (вж. Алма 41:10). Нарушаването на Божиите закони носи само нещастие, пленничество и мрак⁶.

Вярата в Исус Христос предшества истинското покаяние.

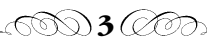
Едно второ схващане, което е важно да разберем, е връзката между покаянието и принципа на вярата. Покаянието е вторият основен принцип на Евангелието. Първият е, че трябва да имаме вяра в Господ Исус Христос. Защо? Защо трябва вярата в Господ да предшества истинското покаяние?

За да отговоря на този въпрос, трябва да разберем нещо относно единителната жертва на Учителя. Лехий учи своя син Яков, че „няма плът... (която) да може да живее в присъствието Божие, освен ако не бъде чрез заслугите, и милостта, и благодатта на Светия Месия” (2 Не. 2:8). Дори и най-справедливият и праведен човек не може да спаси себе си единствено въз основа на собствените си заслуги, защото, както казва апостол Павел: „всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога” (Римл. 3:23).

Ако не беше съвършеният, безгрешен живот на Спасителя, който Той доброволно положи за нас, нямаше да има опрощение на греховете.

Следователно, покаянието означава повече от просто подобрене на поведението. Много мъже и жени в света демонстрират голяма сила на волята и самодисциплина при преодоляването на лоши навици и слабостите на плътта. В същото време, те не мислят за Учителя, а понякога и открито Го отричат. Такива промени в поведението, дори и в положителна насока, не представляват истинско покаяние.

Вратата в Господ Исус Христос е основата, върху която трябва да се осъществи искреното и изпълнено със смисъл покаяние. Ако наистина се стремим да отхвърлим греха, трябва първо да гледаме към Автора на нашето спасение⁷.

Покаянието включва голяма промяна в сърцето.

Третият важен принцип, който трябва да разберем, ако желаем да бъдем истински членове на Църквата, е следния: покаянието включва не само промяна на действията, но и промяна в сърцето.

Когато цар Вениамин приключва своята забележителна реч в земята Зарахемла, всички хора извикват в един глас, че вярват на словата му. Те знаят със сигурност, че неговите обещания за изкупление са истинни, защото, както казват: „Дух(ът) на Господа Всемогъщи ... е извършил голяма промяна в нас, в сърцата ни, (и забележете това) та да нямаме повече склонност да вършим зло, а да вършим добро непрестанно” (Мосия 5:2)⁸.

Могат ли да се променят човешките сърца? Разбира се! Това се случва всеки ден при великата мисионерска работа на Църквата. Това е едно от най-разпространените съвременни чудеса на Христос. Ако още не ви се е случило—то трябва.

Нашият Господ казва на Никодим: „ако не се роди някой отгоре, не може да види Божието царство”. (Иоана 3:3) ...

Алма казва: „И Господ ми каза: Не се чуди, че цялото човечество, да мъже и жени, всички народи, племена, езици и люде трябва да бъдат родени отново; да, родени от Бога, променени от плътското си и паднало състояние в състояние на

Чрез покаяние, Алма-младши преживява чудотворна промяна в сърцето.

праведност, като бъдат изкупени от Бога и станат Негови синове и дъщери.

И тъй те стават нови същества; и ако не направят това, те не могат по никакъв начин да наследят царството Божие” (Мосия 27:25–26.) ...

Четвърта глава на Алма описва един период в нефитската история, когато „църквата започна да губи напредъка си”. (Алма 4:10) Алма отвръща на това предизвикателство като се отказва от позицията си на върховен управляващ съдия и „се ограничи изцяло с (отговорността на) висшето свещеничество”. (Алма 4:20)

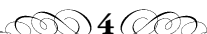
Той излага „чисто свидетелство” срещу народа си (Алма 4:19), а в пета глава на Алма той задава над четиридесет важни въпроса. Говорейки откровено на членовете на Църквата, той заявява: „Аз ви питам, братя мои от църквата, родени ли сте

духовно от Бога? Получили ли сте Неговия образ на лицето си? Изпитали ли сте тази голяма промяна в сърцето си?” (Алма 5:14)

„Аз ви казвам, братя мои, че ако сте изпитали промяна в сърцата си и ако сте почувствали, че пеете песента на изкупващата любов, можете ли да се почувствате така и сега?” (Алма 5:26)

Няма ли напредъкът на Църквата днес да се увеличи драматично, ако има нарастващ брой хора, които са духовно родени? Можете ли да си представите какво би се случило в домовете ни? Можете ли да си представите какво би се случило, ако има нарастващ брой екземпляри на Книгата на Мормон в ръцете на нарастващ брой мисионери, които знаят как да я използват и които са родени от Бог? Когато се случи това, ще имаме изобилната жътва от души, която Господ е обещал. По време на службата си като мисионер родилият се от Бога Алма успява да разпространи словото, така че много други също се родят от Бога (вж. Алма 36:23–26)⁹.

Когато сме минали през тази могъща промяна, осъществена само чрез вяра в Исус Христос и чрез въздействието на Духа над нас, ние сме станали нов човек. Така промяната е оприличена на раждане отново. Хиляди от вас са претърпели тази промяна. Вие сте изоставили живота в грях, понякога сериозен и голям грях, и чрез приложение на кръвта на Христос в живота ви, сте станали чисти. Не изпитвате желание да се върнете към старите си навици. Всъщност сте един нов човек. Ето това е промяната в сърцето¹⁰.

Скръбта по Бога води до истинско покаяние.

Четвъртото схващане, на което желая да наблегна, е това, което Писанията назовават „скръб по Бога” за греховете ни. Не е рядко да се срещнат мъже и жени в света, които изпитват съжаление за нещата, които правят грешно. Понякога това е заради това, че техните действия причиняват на тях или на обичани от тях хора голяма скръб и нещастие. Понякога тяхната скръб е причинена от това, че са хванати и наказани за действията им. Такива светски чувства не представляват „скръб по Бога”.

... В последните дни на нефитската нация, Мормон казва за народа си: „скърбенето им не беше за покаяние поради добрината Божия; но то беше по-скоро скърбене на прокълнати, защото Господ нямаше винаги да ги търпи да имат щастие в греха.

И те не идваха при Исуса със съкрушени сърца и каещи се духове, а проkliнаха Бога и искаха да умрат” (Морм. 2:13–14).

На източното полукуълбо апостол Павел се труди сред хората в Коринт. След като чува за сериозни проблеми сред светиите, включително за неморалност (вж. 1 Кор. 5:1), Павел написва едно силно укорително послание. Хората откликнали правилно и очевидно проблемите били коригирани, защото във второто си послание Павел пише: „Сега се радвам не за наскърбяването ви, но защото наскърбяването ви доведе до покаяние; понеже скърбяхте по Бога. ...

Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт” (2 Кор. 7:9–10).

И в двата стиха скръбта по Бога е определена като скръб, която води до покаяние.

Скръбта по Бога е дар от Духа. Тя е дълбоко осъзнаване, че нашите действия са обидили нашия Отец и Бог. Тя е ясното осъзнаване, че поведението ни е накарало Спасителя, Този, който не познава грях, дори най-великият от всички, да изтърпи агония и страдание. Нашите грехове са Го накарали да кърви от всяка пора. Тази много истинска душевна и духовна мъка е това, което Писанията описват като „съкрушено сърце и разкаян дух”. (Вж. 3 Не. 9:20; Мороний 6:2; У. и З. 20:37; 59:8; Пс. 34:18; 51:17; Исаия 57:15) Такъв дух задължително се изисква за истинското покаяние¹¹.

Небесният Отец и Исус Христос желаят да видят промяна в живота ни и Те ще ни помогнат.

Следващият принцип, който бих искал да обсъдя, е следния: Отец и Спасителят много силно желаят да видят промяна в

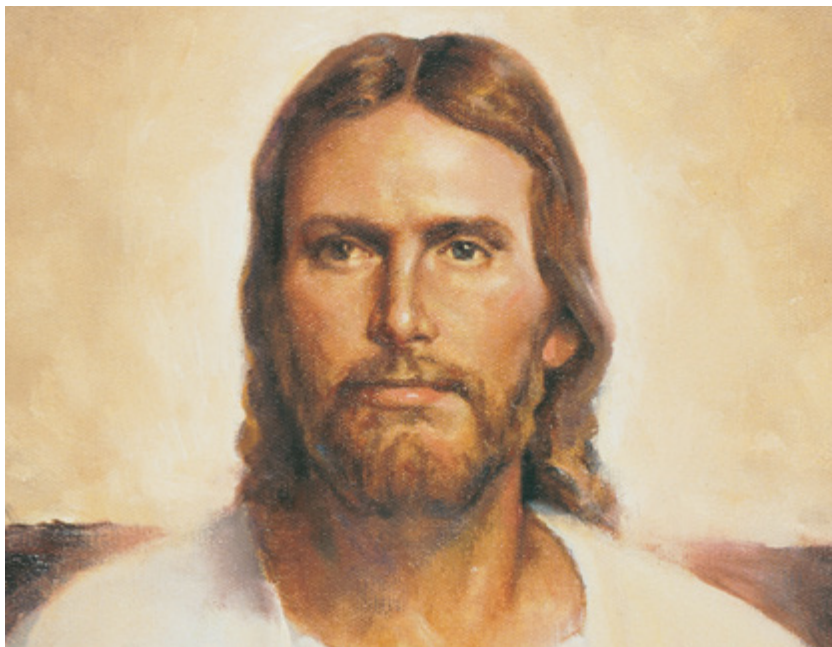
живота ни. Книгата Откровението съдържа една въздействаща покана от Спасителя. Той казва: „Стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него” (Откр. 3:20). Забележете, че Той не казва: „Стоя на вратата и чакам да почукате”. Той ни призовава, приканва, моли просто да отворим сърцата си и да Го допуснем в тях.

Във великата проповед на Мороний за вратата този принцип се преподава още по-ясно. Господ му казва: „И ако човеците дойдат при Мене, Аз ще им покажа тяхната слабост. Аз давам на човеците слабост, за да бъдат смирени; и Моята благодат е достатъчна за всички човеци”. Няма значение каква е липсата ни или каква е нашата слабост или недостиг. Даровете и силите Му са достатъчни, за да преодолеят всички тях.

Мороний продължава да цитира словата на Господ: „Моята благодат е достатъчна за всички човеци, които се смиряват пред Мене; защото ако те се смирят пред Мене и повярват в Мене, *тогава Аз ще сторя слабите им страни да станат силни*” (Етер 12:27; курсив добавен).

Какво обещание от Господ! Истинският източник на проблемите ни може да бъде променен, изменен и оформен така, че да стане сила и източник на сила. Това обещание се повтаря в една или друга форма на много други места в Писанията. Исаия казва: „Той дава сила на отслабналите, и умножава мощта на немощните” (Исаия 40:29). Господ казва на Павел: „Доволно ти е Моята благодат; защото силата ми в немощ се показва съвършена”. (2 Кор. 12:9) В Учение и Завети четем: „Този, който трепери под силата Ми, ще бъде направен силен и ще принесе плодове на възхвала и мъдрост”. (У. и З. 52:17; вж. също 1 Не. 17:3; 2 Не. 3:13; У. и З. 1:28; 133:58–59)¹².

Една от най-ефективните стратегии на Сатана относно хората, които е примамил в греха, е да шепне в ушите им, че не са достойни да се молят. Той ви казва, че Небесният Отец е толкова недоволен от вас, че никога няма да чуе молитвите ви. Това е лъжа и той ни я казва, за да ни измами. Силата на греха е голяма. Ако искаме да се освободим от него, особено от сериозния грях, ни трябва сила по-голяма от нашата собствена.

„Истинското покаяние е основано на вярата в Господ Исус Христос и произтича от нея. Няма друг начин.”

Никой не желае повече от Небесния ви Отец да ви помогне да избягате от греха. Отидете при Него. Признайте греха си, признайте срама и вината си и след това Го умолявайте за помощ. Той има силата да ви помогне да победите¹³.

Братя и сестри, трябва да отнесем греховете си към Господ в смирено и скръбно покаяние. Трябва да Го умоляваме за силата да ги преодолеем. Обещанията са гарантирани. Той ще ни помогне. Ще имаме силата да променим живота си¹⁴.

6

Не трябва да губим вяра в стремежа си да станем подобни на Христос.

Шестата и последна точка, която желая да отбележа за процеса на покаянието, е следната: докато се стремим да станем по-подобни на Бог, трябва да внимаваме да не се обезсърчаваме и губим надежда. Да станем подобни на Христос е стремеж за цял живот и често включва растеж и промяна, която е бавна и

почти неосезаема. Писанията включват изключителни разкази за мъже, чиито живот се е променил драматично, в един миг, както е станало с: Алма младши, Павел по пътя за Дамаск, Енос, молейки се дълго до свечеряване, цар Ламоний. Толкова удивителни примери за силата на промяната дори на затънали в греха хора дават увереност, че Единението може да достигне дори най-отчаяните.

Но трябва да внимаваме, когато обсъждаме тези забележителни примери. Макар и да са истински и силни, те са по-скоро изключение, отколкото правило. Зад всеки Павел, зад всеки Енос и всеки цар Ламоний стоят стотици и хиляди хора, които намират процеса на покаяние по-сложен, по-неуловим. Ден след ден те се приближават до Господ, осъзнавайки малко по малко, че изграждат богоподобен живот. Те водят тих живот, изпълнен с доброта, служба и отдаденост. Те са като ламанитите, за които Господ казва, че „бяха кръстени с огън и със Светия Дух, *но не го знаеха*”. (3 Не. 9:20; курсив добавен)

Не трябва да губим надежда. Надеждата е котва за душата на човека. Сатана желае да захвърлим настрана тази котва. По този начин той може да донесе отчаяние и желание да се предадем. Но не трябва да губим надежда. Господ е доволен от всяко усилие, дори и най-малките всекидневни усилия, при които се стремим да станем по-подобни на Него. Макар и да виждаме, че имаме доста да вървим по пътя на усъвършенстването, не трябва да губим надежда¹⁵.

За хората, които заплащат цената на истинското покаяние, обещанието е гарантирано. Отново можете да бъдете чисти. Отчаянието може да бъде премахнато. Сладкият мир на опрощението ще се влее в живота ви.

Словата на Господ чрез Исаия са сигурни: „Дойдете сега та да разискваме, казва Господ; ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг; ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна” (Исаия 1:18).

А в настоящата диспенсация Господ говори със същата яснота, когато казва: „Ето, този, който се е покаял за греховете си,

същият е опростен и Аз, Господ, повече не ги помня” (У. и З. 58:42)¹⁶.

Надявам се, че няма да живеем в миналото. Хората, които живеят в миналото, нямат особено светло бъдеще. Имаме голяма склонност да скърбим за загубите си, за решения, които сме направили, за които като размислим, виждаме, че вероятно са били грешни решения. Имаме голяма склонност да се чувстваме зле относно обстоятелствата, от които сме заобиколени, мислейки, че те биха могли да са по-добри, ако бяхме взели различни решения. Можем да спечелим от миналия опит. Но нека не прекарваме времето си в притеснения за решенията, които сме взели, за грешките, които сме направили. Нека живеем в настоящето и в бъдещето¹⁷.

Мои възлюбени братя и сестри, докато се стремим да станем членове на Христовата Църква—членове, в смисъла, който Той дава, членове, които са се покаяли и са дошли при Него—нека помним следните шест принципа. Първо, Евангелието е Господният план на щастие, а покаянието е предназначено да ни носи радост. Второ, истинското покаяние е основано на вярата в Господ Исус Христос и произтича от нея. Няма друг начин. Трето, истинското покаяние включва промяна в сърцето, а не само промяна на поведението. Четвърто, част от тази велика промяна в сърцето е да чувстваме божествена скръб за греховете си. Ето това означава съкрушено сърце и разкаян дух. Пето, Божиите дарове са достатъчни, за да ни помогнат да преодолеем всеки грях и слабост, ако просто се обърнем към Него за помощ. Последно, трябва да помним, че в повечето случаи покаянието не включва значителни или драматични промени, а по-скоро постепенно, постоянно и непрекъснато движение към съвършенство.

Ако се стремим да въплътим тези принципи в живота си и ги прилагаме ежедневно, ще успеем да станем не просто членове в списъците на Църквата на Исус Христос. Ако сме истински членове, имаме право на Неговото обещание: „Всеки, който е от Моята църква и устои до края, него ще установя върху Моята канара и портите на пъкъла не ще му надделеят” (У. и З. 10:69)

Моля се всички да спечелим за себе си това обещание¹⁸.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Бенсън казва, че, за да се покаем наистина, трябва първо да осъзнаем, че „евангелският план е *планът* на щастieto” и че нещастieto „*никога няма* да ни даде щастие” (точка 1). Защо според вас това разбиране е важно в процеса на покаянието?
- Защо промяната на поведението не е достатъчна при усилията ни да се покаем? (Вж. точка 2) Защо според вас трябва да гледаме към Исус Христос, за да се покаем наистина?
- По какви начини сте преживели „голяма промяна в сърцето”, според обясненото в точка 3? Какво можем да направим, за да помогнем на другите да претърпят тази промяна?
- По какви начини „божествената скръб” се различава от съжалението, което някои хора чувстват, когато са направили нещо лошо? (Вж. точка 4) Как един родител или епископ може да използва ученията в точка 4, за да помогне на някой, който се нуждае от покаяние?
- Докато разглеждате точка 5, какви учения намирате особено утешителни в нея? Защо тези учения са утешителни за вас?
- Свидетелствайки за силата на Единението на Спасителя, президент Бенсън казва: „Не трябва да губим надежда” (точка 6). Какви истини за Единението намирате в точка 6, които ви дават надежда?

Свързани с темата стихове

Лука 15:11–32; Мосия 4:10–12; 26:30–31; Алма 34:17–18; 3 Нефи 27:19–20; У. и З. 18:10–16; 19:15–19

Помощ в преподаването

„Вашата основна грижа трябва да бъде да помогнете на другите да научат Евангелието, а не да провеждате впечатляващи презентации. Това включва предоставянето на възможност на учениците да учат сами себе си” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 64).

Бележки

1. "Cleansing the Inner Vessel", *Ensign*, май 1986 г., с. 4.
2. В Шери А. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 184.
3. "The Law of Chastity", *New Era*, ян. 1988 г., с. 6.
4. В Conference Report, апр. 1955 г., с. 47.
5. "Born of God", *Ensign*, юли 1989 г., с. 4.
6. "A Mighty Change of Heart", *Ensign*, окт. 1989 г., с. 2.
7. "A Mighty Change of Heart", с. 2.
8. "A Mighty Change of Heart", с. 2, 4.
9. "Born of God", с. 2, 4.
10. "A Mighty Change of Heart", с. 4.
11. "A Mighty Change of Heart", с. 4.
12. "A Mighty Change of Heart", с. 4–5.
13. "The Law of Chastity", с. 7.
14. "A Mighty Change of Heart", с. 5.
15. "A Mighty Change of Heart", с. 5.
16. "The Law of Chastity", с. 7.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 387.
18. "A Mighty Change of Heart", с. 5.

„Няма събитие, което да бъде по-важно за отделните хора и народите от възкресението на Учителя”.

Исус Христос, наш Спасител и Изкупител

„Ние провъзгласяваме божествеността на Исус Христос. Гледаме на Него като на единствен източник на нашето спасение.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

„Не си спомням за момент, когато да не съм вярвал в Исус Христос“ – казва президент Езра Тафт Бенсън. „Изглежда реалността на Неговия живот, смърт и възкресение винаги е била част от мен. Отгледан съм от верни родители, които искрено вярваха и свидетелстваха за Христос, за което съм изключително благодарен”¹.

Това свидетелство за Исус Христос е основата на живота на президент Бенсън. То формира неговите приоритети, насочва неговите решения и му помага през изпитанията. То му предоставя перспектива за целта на смъртността и увереност в обещанията и благословиите на вечния живот.

По време на апостолското му служение като специален свидетел за Исус Христос, президент Бенсън често свидетелства за Спасителя. По повод „въпроса: „Християни ли са мормоните?” той свидетелства:

„Ние провъзгласяваме божествеността на Исус Христос. Гледаме на Него като на единствен източник на нашето спасение. Ние се стремим да живеем съгласно ученията Му и очакваме времето, когато Той отново ще дойде на тази земя, за да царува и управлява като Цар на царете и Господ на господарите. С думите на един от пророците от Книгата на Мормоние казваме ... : „не (е) дадено никакво друго име, нито друг някакъв път или средство, чрез които спасението може да дойде

при чедата човешки, а само в и чрез името на Христа” (Мосия 3:17)².

Изявленията на президент Бенсън за божествеността на Исус Христос често са свързани с Книгата на Мормон³. „Из цялата Книга на Мормон Бог ни предоставя днес материално доказателство, че Исус е Христос” – казва той⁴. Той учи, че „основната мисия” на Книгата на Мормон е да убеди хората в тази истина⁵. „Над половината от стиховете в Книгата на Мормон говорят за нашия Господ” – отбелязва той. „В Книгата на Мормон са Му дадени над сто имена. Тези имена имат особена важност в описването на Неговата Божествена природа”⁶.

Свидетелството на президент Бенсън за Спасителя разкрива личната близост, която той има с Него:

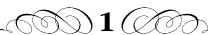
„С цялата си душа Го обичам.

Смирено свидетелствам, че Той е същият любящ, състрадателен Господ днес, както и когато вървял по прашните пътища на Палестина. Той е близо до Своите служители на тази земя. Той е загрижен за нас и обича всеки от нас. За това може да сте сигурни.

Той живее днес като наш Господ, наш Учител, наш Спасител, наш Изкупител и наш Бог.

Нека Бог благослови всички нас да повярваме в Него, да Го приемем, да Го почитаме, напълно да Му се доверяваме и да Го следваме”⁷.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Поради безкрайната Си любов към нас, Исус Христос ни изкупи от физическата и духовната смърт.

Освен живота на Исус Христос, няма друго влияние, което да има толкова голям ефект върху тази земя. Не можем да си представим живота си без Неговите учения. Без Него ще бъдем изгубени в мираж от вярвания и учения, породени от страх и мрак, основани на плътските и материалните неща. Не сме достигнали целта, която Той е поставил за нас, но никога не

трябва да забравяме за нея, нито да забравяме, че нашето голямо изкачване към светлината, към съвършенството, не би било възможно без Неговото учение, Неговия живот, Неговата смърт и Неговото възкресение⁸.

За да можем да оценим и бъдем благодарни за това, което (Исус Христос) постигна за нас, трябва да помним следните важни истини:

Исус дойде на земята, за да върши волята на нашия Отец.

Той дойде с предварителното знание, че ще поеме бремето на греховете на всички нас.

Той знаеше, че ще бъде издигнат на кръста.

Той се роди, за да бъде Спасител и Изкупител на цялото човечество.

Той *успя* да изпълни мисията Си, защото е Синът Божий и притежава силата Божия.

Той *пожела* да изпълни мисията Си, защото ни обича.

Няма смъртно същество, което има силата или способността да изкупи всички останали смъртни от тяхното паднало и изгубено състояние, нито пък друг би могъл доброволно да се лиши от своя живот и така да постигне всеобхватно възкресение за всички други смъртни.

Само Исус Христос можа и пожела да извърши такова любящо изкупително действие⁹.

Исус Христос ... дойде на тази земя в предопределено време, посредством божественото Си първородство, в което се състои Неговата божественост. В Неговото естество са обединени човешките качества на Неговата смъртна майка и божествените качества и сили на Неговия Вечен Отец.

Неговото уникално потекло Го прави наследник на почетната титла—Единороден Син Божий в плътта. Тъй като е Божий Син, Той наследява силите и знанието, които никое човешко същество не е имало. Той е буквално Емануил, което означава „Бог с нас”. (Вж. Исаия 7:14; Мат. 1:23)

„Освен живота на Исус Христос, няма друго влияние, което да има толкова голям ефект върху тази земя”.

Макар и да е Божият Син, изпратен на земята, божественият план на Отца изисква Исус да бъде подложен на всички трудности и изпитания на смъртността. Така Той бива подложен на „изкушения, ... глад, жажда и умора” (Мосия 3:7).

За да може да стане *Изкупителят* на всички чедра на Отца, Исус трябваше да се подчинява съвършено на всички Божии закони. Тъй като Се подчини на волята на Отец, Той израстна от „благодат към благодат, докато не получи пълнота” на силата на Отца. Така Той получи „всяка сила, и на небето, и на земята” (У. и З. 93:13, 17)¹⁰.

Тъй като (Исус) е Бог—именно Синът Божий—Той успя да поеме теглото и бремето на греховете на всички хора върху Си. Исаия пророкува за желанието на нашия Спасител да извърши това с думите: „Той наистина понесе печалта ни, и със скърбите ни се натовари; ... Той биде ранен поради нашите

престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме” (Исаия 53:4–5).

Това свято, безкористно действие на доброволно поемане на греховете на всички хора е Единението. Как *Един* би могъл да поеме греховете на *всички* не може да бъде разбрано от смъртните хора. Но знам следното: Той действително пое върху Си греховете на всички нас и направи това поради безкрайната Си любов към всеки един от нас. Той казва: „Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да може те да не страдат, ако се покаят; ... което страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потреперя от болка и да кървя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом;—и Аз исках да можеше да не пия от горчивата чаша и да се отдръпна” (У. и З. 19:16, 18).

Въпреки това мъчително страдание, Той взе чашата и я изпи. Той изстрада болките на всички хора, за да не трябва да страдаме. Той изтърпя унижението и обидите на Неговите обвинители без оплакване или отмъщение. Той понесе бичуването, а след това унижението на бруталната екзекуция—кръста.¹¹

В Гетсиманската градина и на Голгота (Исус) осъществи безпределното и вечно Единение. Това бе най-великото породено от любов действие, записано в историята. След това последва Неговата смърт и възкресението Му.

Така Той стана наш Изкупител—изкупвайки всички нас от физическа смърт и изкупвайки от духовна смърт тези от нас, които спазваме законите и обредите на Евангелието¹².

Може и никога да не разберем или схванем в смъртния живот *как* Той постигна това, но трябва да разберем *защо* го е направил.

Всичко, което направи Той, бе породено от Неговата безкористна, безпределна обич към нас¹³.

 2

Исус Христос излезе от гроба и днес живее като възкресено същество.

Най-великите събития в историята са онези, които засягат най-голям брой хора за най-дълго време. По този стандарт няма събитие, което да бъде по-важно за отделните хора и народите от възкресението на Учителя.

Буквалното възкресение на всяка душа, която е живяла и умряла на земята, е гарантирано и със сигурност трябва да сме внимателно подготвени за това събитие. Величественото възкресение трябва да бъде целта на всеки мъж и всяка жена, защото възкресението ще бъде реалност.

Няма нищо по-всеобхватно от възкресението. Всяко живо същество ще бъде възкресено. „Защото, както в Адама всички умираат, така и в Христа всички ще оживеят” (1 Кор. 15:22).

В Писанията се казва, че на третия ден след разпъването на Исус на кръста имало голямо земетресение. Камъкът се претъркулил от входа на гробницата. Някои от жените, сред най-отдадените от Неговите последователи, дошли до мястото с благовония и „не намериха тялото на Господа Исуса”.

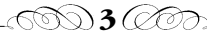
Ангели се появили и просто казали: „Защо търсите живия между мъртвите? Няма Го тука, но възкръсна” (Лука 24:3–6). Нищо в историята не може да се сравнява с това драматично съобщение: „Няма Го тука, но възкръсна”.

Действителността на Господното възкресение се потвърждава от свидетелствата на *много* достоверни свидетели. Възкръсналият Господ се явил на няколко жени, на двамата последователи по пътя към Емаус, на Петър, на апостолите; и „след това”, както казва Павел, „се яви на повече от петстотин братя наведнъж. ... а най-после от всички яви се и на (Павел)” (1 Кор. 15:6, 8) ...

Като един от Неговите свидетели от последните дни, аз свидетелствам, че Той живее днес. Той е възкресено Същество. Той е нашият Спасител, нашият Господ, самият Син Божий. Свидетелствам, че Той ще дойде отново като наш величествен, възкресен Господ. Този ден не е далеко. За всички, които Го

приемат като Спасител и Господ, Неговото буквално възкресение означава, че животът не приключва със смъртта, защото обещанието Му е следното: „Понеже Аз живея и вие ще живеете” (Иоана 14:19)¹⁴.

Само Той имаше силата да възкръсне. И така, на третия ден след Неговото погребение, Той излезе от гробницата жив и Се показа на мнозина. ... Като един от (Неговите) специални свидетели, призвани днес, аз ви свидетелствам, че Той е жив. Той живее с възкресено тяло. Няма истина или факт, за които да съм по-уверен или сигурен от истината за буквалното възкресение на нашия Господ¹⁵.

Ние трябва да бъдем доблестни в нашето свидетелство за Исус Христос.

Най-ценната благословия, която се предлага на всеки член на Църквата, е свидетелството за божествеността на Исус Христос и Неговата църква. Свидетелството е едно от малкото притежания, които можем да вземем със себе си, когато напуснем този живот.

Притежаването на свидетелство за Исус е притежаването на знание чрез Светия Дух за божествената мисия на Исус Христос.

Свидетелство за Исус е да знаем божественото естество на раждането на Господ—че Той действително е *Единородният Син* в плътта.

Свидетелство за Исус е да знаем, че Той бе обещаният Месия и че докато живя сред хората, Той извърши много велики чудеса.

Свидетелство за Исус е да знаем, че законите, които предписа като Негово учение, са истинни и след това да спазваме тези закони и обреди.

Притежаването на свидетелство за Исус е да знаем, че в Гетсиманската градина Той доброволно пое върху Си греховете на човечеството, което Го накара да страда и тялом и духом и да кърви от всяка пора. Той направи всичко това, за да не трябва да страдаме, ако се покаем (вж. У. и З. 19:16, 18).

Притежаването на свидетелство за Исус е да знаем, че Той триумфално възлезе от гроба с физическо, възкресено тяло. И поради това, че е жив Той, ще живее и цялото човечество.

Притежаването на свидетелство за Исус е да знаем, че Бог Отец и Исус Христос действително се появиха на пророка Джозеф Смит, за да дадат началото на нова диспенсация на Неговото Евангелие, за да може да се проповядва спасение на всички народи преди да дойде Той.

Притежаването на свидетелство за Исус е да знаем, че Църквата, която Той установи в средата на времето и възстанови в днешно време е, както заявява сам Господ: „единствената истинска и жива църква по лицето на цялата земя”. (У. и З. 1:30)

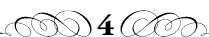
Притежаването на такова свидетелство е важно. Но още по-важно е да бъдем доблестни в свидетелството си.

Свидетелство за Исус означава, че приемаме божествената мисия на Исус Христос, приемаме Евангелието Му и вършим Неговите дела. То означава и че приемаме пророческата мисия на Джозеф Смит и неговите приемници и следваме техния съвет. Както казва Исус: „дали чрез Моя собствен глас или чрез гласа на служителите Ми, все едно”. (У. и З. 1:38)

Говорейки за онези, които накрая ще получат благословиите на селестиалното царство, Господ казва на Джозеф Смит:

„Те са онези, които приеха свидетелството на Исус и повярваха в Неговото име, и бяха кръстени по начина на погребението му, като бяха изцяло потопени във водата в Негово име, и това според заповедта, която Той беше дал” (У. и З. 76:51).

Това са онези, които са доблестни в свидетелството си за Исус, които, както заявява Господ, „надвиват чрез вяра и са запечатани със Светия Дух на обещанието, Който Отец излива над всички онези, които са праведни и истинни” (У. и З. 76:53)¹⁶.

Вярата в Исус Христос се състои в това да се разчита изцяло на Него и да се следват Неговите учения.

Основният принцип на нашата религия е вяра в Господ Исус Христос. Защо да е целесъобразно да концентрираме своята

„Вървете след Мене” (Марка 1:17).

увереност, надежда и упование в една единствена личност? Защо вярата в Него е толкова необходима за мир на ума в този живот и надежда в идния свят?

Отговорите ни на тези въпроси определят дали ще се изправим пред бъдещето с кураж, надежда и оптимизъм или със страх, безпокойство и песимизъм.

Това е моето послание и свидетелство: Само и единствено Исус Христос има способността да предостави надеждата, увереността и силата, необходими да победим света и да се издигнем над своите човешки слабости. За да направим това, трябва да имаме вяра в Него и да живеем според Неговите закони и учения. ...

Вярата в Него е повече от простото признаване, че Той е жив. Тя е повече от това да кажеш, че вярваш.

Вярата в Исус Христос се състои в пълното упование в Него. Като Бог Той притежава безкрайна сила, разум и любов. Няма

човешки проблем, който Той да не може да разреши. Понеже е слязъл по-ниско от всички неща (вж. У. и З. 122:8), Той знае как да ни издигне над всекидневните трудности.

Вярата в Него означава да вярваме, че дори и да не разбираме всички неща, Той разбира. Затова ние трябва да гледаме към Него във всяка мисъл; да не се съмняваме, да не се боим (У. и З. 6:36).

Вяра в Него означава да Му се доверяваме, че Той има пълна сила над всички човеци и всички народи. Няма дявол, който Той да не може да залови. Всичко е в Неговите ръце. Тази земя е Негово владение по право. Въпреки това, Той позволява съществуването на злото, за да можем да правим избори между добро и зло.

Неговото Евангелие е съвършената рецепта за всички човешки и социални проблеми.

Но Неговото Евангелие действа само ако Го прилагаме в живота си. Ето защо ние трябва да се „угощава(ме) се със словата на Христа; защото ето, словата на Христа ще (ни) кажат всичко това, което трябва да прави(м)“ (2 Не. 32:3)

Ако не *спазваме* Неговите учения, не показваме вяра в Него.

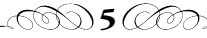
Замислете се колко различен би бил светът, ако цялото човечество правеше това, което казва Той: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум. ... Да възлюбиш ближния си като себе си“ (Матей 22:37, 39).

Тогава какъв е отговорът на въпроса: „Какво да се направи относно проблемите и дилемите, пред които са изправени отделните хора, общностите и нациите днес?“ Ето Неговата проста рецепта:

„Вярвайте в Бога; вярвайте, че Той е и че Той сътвори всички неща и в небесата, и на земята; вярвайте, че Той е *всемъдър* и *всемогуш* както на небето, тъй и на земята; вярвайте, че човек не може да разбере всички неща, които Господ може да разбере. ...

Вярвайте, че трябва да се покаете за греховете си, да ги изоставите и да се смирите пред Бога; да Го помолите с искреност в

сърцето да ви прости; и сега, ако вярвате във всички тези неща, *гледайте да ги вършите*” (Мосия 4:9–10; курсив добавен)¹⁷.

Ние сме най-благословени и радостни, когато се стремим да бъдем подобни на Исус Христос.

Една от целите на този живот е да бъдем изпитани, за да се види дали „ще върш(им) всички неща, които Господ”, нашият Бог, ще ни заповяда. (Авр. 3:25.) Накратко, трябва да научим волята на Господ и да я изпълняваме. Трябва да следваме примера на Исус Христос и да бъдем като Него.

Основният въпрос в живота трябва да е същият като този, зададен от Павел: „(Господи, що искаш да сторя?)” (Деянията 9:6) ...

Нуждаем се от повече мъже и жени Христови, които винаги да Го помнят, които да спазват заповедите, които Той им е дал. Най-важната мярка за успех е да се види във всеки един момент колко близо можем да вървим по стъпките Му¹⁸.

Някои ... желаят да загинат за вярата си, но не желаят да живеят изцяло според нея. Христос живя и умря за нас. Чрез Неговото Единение и чрез следването на стъпките Му, можем да придобием най-великия от всички дарове—вечен живот, който е живот, който има великият Всевишен—нашият Небесен Отец.

Христос задава въпроса: „Какви човеци трябва да бъде(м) (н)ие?” След това отговаря, като казва, че трябва да сме такива, какъвто е Той (3 Не. 27:27).

Най-велик, най-благословен и радостен е този (човек), чийто живот максимално се доближава до примера на Христос. Това няма нищо общо със светските богатства, власт или престиж. Единственият истинен тест за величие, благословеност и радост е доколко близо до Учителя Исус Христос може да бъде един живот. Той е верният път, пълната истина и изобилният живот.

Постоянният и най-повтарящ се въпрос в умовете ни, който докосва всяка мисъл и дело през живота ни, трябва да е: „Господи, що искаш да сторя?” (Деянията 9:6) Отговорът на този въпрос идва единствено чрез Светлината Христова и Светия

Дух. Благословени са онези, които живеят така, че тяхното съществуване да е изпълнено с тях. ...

Като имаме предвид всичко, което (Исус Христос) е извършил и върши за нас, има нещо, което можем да Му дадем в отплата.

Най-великият дар на Христос за нас бе Неговият живот и жертва. Не трябва ли тогава това да бъде нашият малък дар за Него—нашият живот и жертви, не само сега, но и в бъдеще¹⁹?

(Онези, които са) водени от Христос, ще бъдат погълнати от Христос. ... Тяхната воля ще бъде Неговата воля (вж. Йоана 5:30). Те винаги вършат онова, което е угодно на Господ. (вж. Йоана 8:29) Те не само, че биха умрели за Господ, но, по-важното, те искат да живеят за Него.

Влезте в домовете им и картините по стените им, книгите на лавиците им, музиката, която се носи, словата им и делата им ги разкриват като християни. Те са свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място (Вж. Мосия 18:9). Христос е в ума им, тъй като гледат към Него във всяка мисъл (вж. У. и З. 6:36). Христос е в сърцата им, тъй като любовта на сърцето им е в Него навеки (Вж. Алма 37:36).

Почти всяка седмица те вземат от причастието и повторно засвидетелстват на техния Вечен Отец, че те желаят да вземат върху си името на Неговия Син, и си спомнят винаги за Него, и спазват Неговите заповеди. (Вж. Мороний 4:3)

На езика на Книгата на Мормон, те „(се угощават) със словата на Христа” (2 Не. 32:3), „говор(ят) за Христа” (2 Не. 25:26), „радва(т) се в Христа” (2 Не. 25:26), са „сторени живи в Христа” (2 Не. 25:25) и „тържествуват в (техния) Исус” (вж. 2 Не. 33:6). Накратко, те губят живота си в Господа и намират вечен живот (вж. Лука 17:33)²⁰.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Бенсън учи, че макар и да не можем напълно да разберем *как* Спасителят е осъществил Единението, можем

да разберем *защо* го е направил (вж. точка 1). По какви начини това разбиране влияе на живота ви?

- Докато изучавате точка 2, помислете за влиянието на Възкресението на Спасителя. По какъв начин Неговото Възкресение влияе на вашия живот?
- Защо според вас свидетелството за Исус Христос е „най-безценна благословия“? (Вж. точка 3) Какво означава за вас да бъдете доблестни в свидетелството за Спасителя?
- Обмислете думите на президент Бенсън за вярата в Исус Христос (вж. точка 4). По какви начини това описание на вярата в Христос надминава „простото признаване, че Той е жив“?
- Президент Бенсън казва, че хората, които са „водени от Христос“ желаят да „умрат за Господ, но по-важното е, че желаят да живеят за Него“ (точка 5). Какво означава за вас да живеете за Спасителя?

Свързани с темата стихове

Иоана 10:17–18; 2 Нефи 9:20–24; 31:20–21; Мосия 16:6–11; 3 Нефи 27:20–22; Мороний 7:33; У. и З. 19:1–3, 16–19; 76:22–24; Символът на вярата 1:3

Помощни материали за изучаване

„Когато почувствате радостта, която идва от разбирането на Евангелието, ще желаете да приложите наученото. Стремете се да живеете в хармония с наученото от вас. Правейки това, вие ще укрепите вярата, познанието и свидетелството си“ (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., с. 19).

Бележки

1. “The Meaning of Easter”, *Ensign*, апр. 1992 г., с. 2.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 10.
3. Вж. “Come unto Christ”, *Ensign*, ноем. 1987 г., с. 83–85; “I Testify”, *Ensign*, ноем. 1988 г., с. 86–87.
4. “I Testify”, с. 86.
5. “Come unto Christ”, с. 83; вж. също “Born of God”, *Ensign*, юли 1989 г., с. 2.
6. “Come unto Christ”, с. 83.
7. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, *Ensign*, юни 1990 г., с. 6.
8. “Life Is Eternal”, *Ensign*, авг. 1991 г., с. 4.
9. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, с. 4.
10. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, с. 2.
11. “Jesus Christ: Our Savior, Our God”, *Ensign*, апр. 1991 г., с. 2, 4.
12. “Keeping Christ in Christmas”, *Ensign*, дек. 1993 г., с. 4.

13. "Jesus Christ: Our Savior and Redeemer", c. 4.
14. "The Meaning of Easter", c. 2, 4.
15. "Jesus Christ: Our Savior, Our God", c. 4.
16. "Valiant in the Testimony of Jesus", *Ensign*, φεβ. 1987 γ., c. 2.
17. "Jesus Christ: Our Savior and Redeemer", c. 2, 6.
18. "In His Steps", *Ensign*, септ. 1988 γ., c. 5, 6.
19. "Jesus Christ—Gifts and Expectations", *Ensign*, дек. 1988 γ., c. 2, 4.
20. "Born of God", c. 4–5.

Джозеф Смит, инструмент в ръцете Господни

„Джозеф Смит, пророкът от последните дни, бе инструмент в ръцете Господни при въвеждането на една нова евангелска диспенсация, последната и най-великата от всички евангелски диспенсации.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

Докато Езра Тафт Бенсън служи като пълновременен мисионер в Англия в началото на 20-те години, той и колегите му преживяват, по думите му, „голямо противопоставяне на Църквата“. По-късно той си спомня:

„Имаше такива статии във вестниците, списанията, дори анти-мормонски филми бяха залели Великобритания“. Тъй като противопоставянето е толкова голямо, някои форми на мисионерска работа, като например провеждането на улични събрания и раздаване на брошури, се прекратяват. „Но в северна Англия, където служехме ние – казва той – имахме една група хора в клон Саут Шийлдс, които бяха верни, много отдадени и много предани. Те поканиха мен и колегата ми да дойдем и да говорим в тяхното събрание за причастие. Те казаха: „Много от нашите съседи не вярват на лъжите, които се печатат. Ако дойдете, малката ни зала ще е пълна“.

И така, ние приехме поканата им и започнахме да се подготвяме, а аз започнах да уча за вероотстъпничеството. Това бе тема, която ми харесваше и която мислех, че им е нужна. Трудих се и изучавах и си мислех, че мога да говоря петнадесет минути по темата.

Посланието на Първото видение е „предназначено за всички чедра на нашия Отец, живеещи по лицето на земята“.

Отидохме в малката им сграда и тя бе пълна. Всички бяха щастливи. След приключването на съобщенията, колегата ми изнесе реч, а след това говорих аз, със свобода, която никога не съм изпитвал през целия си живот. И когато седнах и погледнах часовника си, бях говорил двадесет и пет минути, а дори не бях споменал вероотстъпничеството. Дори не бях си помислил за него. Говорих за Джозеф Смит и свидетелствах, че е пророк Божий и че знам това. Говорих за появяването на Книгата на Мормон като ново свидетелство за Христос и споделих свидетелството си. Когато осъзнах какво се е случило, не можах да сдържа съзвоните си.

В края на събранието много от светиите дойдоха отпред и изрази благодарността си, че бе говорено за Джозеф Смит. Те казаха: „Някои от съседите ни казват: „Можем да приемем всичко за Църквата, освен Джозеф Смит”. И тогава някои от тези съседи дойдоха и казаха: „Сега сме готови. Тази вечер сме готови. Ние получихме свидетелство, че Джозеф Смит е пророк Божий”¹.

Президент Бенсън продължава през целия си живот да търси възможности да споделя свидетелството си за призованието на Джозеф Смит. Например, докато служи като министър за земеделието на САЩ, една радиостанция го кани да избере любим цитат от Писанията, който да бъде прочетен в ефир и той избира един откъс от Джозеф Смит—История в Скъпоценен бисер².

Най-вече, той редовно споделя пред светиите силно и непоколебимо свидетелство. „Джозеф Смит бе порок на живия Бог – заявява той – един от най-великите пророци, които някога са живели на земята. Той бе инструмент в Божиите ръце за въвеждането на една велика евангелска диспенсация, последната и най-великата от всички евангелски диспенсации при подготовката за второто пришествие на Спасителя”³.

Учения на Езра Тафт Бенсън

1

Първото видение на Джозеф Смит е най-великото събитие в този свят от Възкресението на Исус Христос.

Като млад мъж, Джозеф Смит търси истината. Объркването сред съществуващите църкви го насочва да попита Бог коя от тях е истинна. В отговор на тази молитва, той твърди, че се появил стълб ярка светлина. Ето думите му:

„Когато светлината се установи върху ми, аз видях над мен във въздуха две Личности, чиято яркост и слава не се поддават на никакво описание. Единият от Тях ми проговори, като ме нарече по име и каза, посочвайки другия: *Този е Моят Възлюбен Син! Него слушай!*” (Дж.С.—И. 1:17)

Джозеф запитва втората Личност, Която е Исус Христос, коя от християнските секти е правилна. Казва му се да не се присъединява към нито една, защото нито една не е правилна⁴.

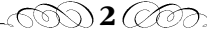
Когато Бог Отец и Неговият Син Исус Христос дойдат на земята, както при идването им през 1820 г., когато се явяват на младото момче пророк Джозеф Смит, това не е нещо, което да засяга само шепа хора. Това е послание и откровение, предназначено за всички чеда на нашия Отец, които живеят по лицето на земята. Това е най-великото събитие, което се е случило на този свят от времето на възкресението на Спасителя. Понякога си мисля, че сме толкова близо до него, че не оценяваме напълно неговата значимост, важност и обхват⁵.

Първото видение на Пророка Джозеф Смит е основата на теологията на Църквата⁶.

Най-очевидната истина, която произтича от преживяването на пророка през 1820 г., е реалността на съществуването на Бог и факта, че Исус Христос наистина е възкресен. Той ги вижда като отделни, разграничени, славни Личности, които му говорят както човек говори с човек⁷.

Смирено благодарен съм за даденото ми знание, че Бог Отец и Неговият Син Исус Христос са дошли отново на земята

в наше време, в тази диспенсация, като славни личности; че действително са се явили на момчето пророк. ... Това е най-величественото проявление на Бог Отец и Сина, за което знаем⁸.

Съгласно новозаветното пророчество, Джозеф Смит получава ново откровение и посещения от ангели.

Принципно се приема, че вярата на членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни се основава на твърдението, че Джозеф Смит е пророк Божий и че той казва, че явяването на Книгата на Мормон е резултат от посещенията на ангели между 1823 и 1827 г.

Когато научат за това твърдение, някои хора твърдят, че е абсурдно ангели да посетят земята в днешно време.

Библията съдържа свидетелство, че Бог ръководи чрез откровение делата на Неговата църква на земята в продължение на над четири хиляди години, а когато е необходимо, и чрез небесни служители.

При описването на условията на последните дни, предшествашите второто пришествие на Исус Христос, Йоан пророкува в Новия завет, че преди завръщането на Спасителя, светът ще получи предупреждение, че часът на Божия съд приближава. Това предупреждение ще дойде чрез един ангел от небесата, който провъзгласява едно „вечно благовестие“. Чуйте словата му:

„Видях друг ангел, че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ и племе, език и люде.

И каза със силен глас: Бойте се от Бога, и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди; и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори” (Откр. 14:6–7).

Ако човек приеме свидетелството на Йоан Откровителя, на земята трябва да се очаква ново откровение и посещение от небесен пратеник.

Ние даваме тържествено свидетелство, че този ангелски пратеник се яви на пророка Джозеф Смит в началото на

Мороний дойде при Джозеф Смит в изпълнение на пророчество.

деветнадесети век. Това съобщение, че Божий ангел се е явил на един пророк в наше време е съвсем в съгласие с пророчествата в Новия завет и следователно трябва да привлече интереса на всеки искрено търсещ истината човек⁹.

Вечерта на 21 септември 1823 г. един ангел се явява на пророка Джозеф Смит. Името на ангела е Мороний. Той е последният от дълга поредица от древни пророци на две велики цивилизации, които живели ... на американския континент преди много векове¹⁰.

3

**Книгата на Мормон е изключително доказателство
за призованието на Джозеф Смит като пророк.**

Изключителното доказателство в подкрепа на твърдението на Джозеф Смит, че е говорител на Всевишния Бог, е публикуването на един том Писания, Книгата на Мормон.

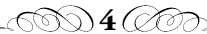
Книгата на Мормон е летопис на древните обитатели на американския континент и описва посещенияето и служението на Исус Христос на хората на този континент след Неговото възнесение в Ерусалим. Основната цел на този летопис е убеждаването на едно бъдещо поколение, че Исус е Христос, Синът Божий. Следователно Книгата на Мормон представлява допълнително свидетелство, заедно с Библията, за божествеността на Исус Христос.

Джозеф Смит получава този древен летопис от един небесен пратеник, точно както пророкува Иоан. Този ангел му се явява и разкрива местоположението на древни летописи, издълбани на метални плочи и заровени в една каменна ниша. В уреченото време, младият пророк получава плочите и средството, чрез което да ги преведе. След това книгата бива публикувана за света като канонизирано свято Писание.

Също така, в хармония със свидетелството на Иоан, книгата съдържа „вечното благовестие“. Сега тя се проповядва на света от нашите мисионери.

Ние ви каним да направите проверка на нашето свидетелство за произхода на Книгата на Мормон. Можете да направите това, като я прочетете и попитате нашия Небесен Отец дали тези неща са истинни. Обещавам ви, че ако сте искрени, ще получите потвърждение за истинността ѝ чрез Светия Дух. Милиони свидетелстват трезвомислено и искрено, че знаят, че тя е от Бог¹¹.

Ако Книгата на Мормон е истинна, тогава Исус е Христос, Джозеф Смит е Негов пророк, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е истинна и е водена днес от пророк, получаващ откровения¹².

Бог повторно установява Неговото царство на земята чрез пророка Джозеф Смит.

Християнски деноминации по целия свят са се молили от векове да дойде Божието царство (вж. Матей 6:10). Ние убедено заявяваме пред всички: този ден дойде¹³!

Молитвата на едно четиринадесетгодишно момче в свещената горичка въведе една нова евангелска диспенсация¹⁴.

Бог отново е установил Неговото царство на земята, в изпълнение на пророчествата. ...

... Джозеф Смит бе призван от Бог да организира отново това царство—Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Свидетелствам, че той изпълни това дело, че той положи основите и че връчи на Църквата ключовете и властта, за да се продължи в последните дни великото дело, което той започна под ръководството на Всевишния Бог¹⁵.

На Джозеф Смит се явяват и други, включително Иоан Кръстител, Петър, Яков и Иоан, които го ръкополагат с властта да действа от името на Бог (вж. Дж.С.—И. 1:68–72; У. и З. 27:5–13). Църквата и царството Божий са възстановени в тези последни дни, да, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, с всички дарове, права, власт, учения, служители и благословиите на Църквата от предишните дни (вж. У. и З. 65; 115:3–4)¹⁶.

На пророка Джозеф Смит бива заповядано да възлезе като инструмент в ръцете Божии и да организира Църквата, да публикува за света едно допълнително свидетелство за божествеността на Исус Христос, Книгата на Мормон, взето от древните летописи. ...

Това възстановяване на Евангелието, донасянето на светлина и истина, е предназначено за полза и благословия на всички Божии чеда. И така, смирено и благодарно, нашите мисионери се отправят по света да провъзгласяват, че е имало вероотстъпничество от истината, но че чрез добрината Божия, небесата отново са отворени и Евангелието е разкрито на хората чрез Джозеф Смит, Пророка¹⁷.

Джозеф Смит бе предан и верен, дори до смърт.

Едновременно с ранното развитие на Църквата има един дух на противопоставяне и преследване. Навсякъде, където бива

посадено „синапеното семе”, се правят опити да се осуети неговия растеж¹⁸.

Четиринадесетгодишното момче не отстъпва пред света. Бог е познавал този Свой син, когато го е избрал. Той е знаел, че ще бъде предан и верен до смърт¹⁹.

Някои приемат свидетелството (на Джозеф Смит) със силно презрение и започват да измислят фалшиви истории и подбуждат преследване срещу него. Младият пророк, подобно на апостол Павел от древни времена, не се отказал от свидетелството си, но защитавал твърдението си с тези думи:

„Аз видях видение; аз го знам и знам, че и Бог го знае, и не мога да го отрека, нито пък бих посмял да направя това. Най-малкото знаех, че ако го направя, ще обидя Бог и ще попадна под осъждане” (Дж.С.—И. 1:25)²⁰.

Джозеф Смит доброволно се отправя към смъртта си. Той запечатва свидетелството си със своя живот—със собствената си кръв. На този съдбоносен ден в Наву, щата Илинойс, когато поглежда назад към града си и хората, които обича, на път към затвора Картидж и своето мъченичество, той заявява: „Това е най-прекрасното място и това са най-добрите хора под небето; не знаят за изпитанията, които ги очакват” (*History of the Church*, 6:554).

По-късно, пророкът казва прочувствено, но спокойно и смело: „Отивам като агне на заколение, но съм спокоен като лятно утро. Съвестта ми е чиста от престъпления към Бога и всички хора. Ако те отнемат живота ми, аз ще умра невинен и кръвта ми ще вика от земята за отмъщение, и за мен ще бъде казано: „Той беше убит хладнокръвно” (*History of the Church*, 6:555)²¹.

Това бе кулминацията на земния живот на пророка Джозеф Смит и се изпълни смъртната част на тази божествено постановена мисия. Той поясни, че тази смъртна мисия няма да приключи, докато не бъде изпълнена до край. Подобно на мисията на Спасителя, „закланото Агне (преди създаването на света)” (вж. Откровението 13:8), Джозеф наистина е предопределен за тази велика мисия²².

 6

Джозеф Смит стои начело на тази последна и най-велика от всички евангелска диспенсация.

Знам, че Джозеф Смит, макар и убит като мъченик за истината, е жив и стои начело на тази диспенсация—най-великата от всички евангелски диспенсации—той ще продължи да изпълнява тази задача и в бъдеще²³.

Посланието на Джозеф Смит—посланието на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, посланието на мормонизма—е най-важното послание в този свят. А Джозеф Смит, пророкът, който е жив и днес, продължава да има важна роля в нейното ръководене тук на земята²⁴.

За да получим представа за величието на земната мисия на Пророка, трябва да я погледнем в светлината на вечността. Той бил сред „благородните и великите”, които Авраам описва по следния начин:

„Сега, Господ беше показал на мен, Авраам, интелектите, които бяха устроени, преди светът да бъде; и сред всички тях имаше много на благородни и велики.

И Бог видя тези души и че те бяха добри; и застана сред тях и каза: Тези ще направя Мои управници; защото Той стоеше сред онези, които бяха духове, и видя, че те са добри. И Той ми каза: Аврааме, ти си един от тях, ти беше избран, преди да се родиш” (Авраам 3:22–23).

Така било и с Джозеф Смит. Той също бил там. Той също седял в съвета с благородните и великите. Заемайки важно почетно място, той несъмнено е помогнал при планирането и изпълнението на великото дело Господно да „се осъществят безсмъртието и вечния живот на човека”, спасението на всички чедата на Отца (вж. Моисей 1:39). Неговата мисия е имала и е трябвало да има влияние върху всички, които са дошли на земята, които тогава са били на земята и милионите, които още не били родени.

Пророкът Джозеф Смит пояснил този вечен факт с думите: „Всеки човек, който има призвание да служи на жителите на света, е бил предопределен за същата тази цел на Великия съвет

в небесата преди този свят да го е имало. Предполагам, че съм бил определен за тази служба на същия онзи Съвет. Това е свидетелството, което искам, че съм Божий служител и този народ е Негов народ” (вж. *History of the Church*, 6:364). ...

Най-великата дейност в този или в идния свят е свързана пряко с делото и мисията на Джозеф Смит—предопределен човек, пророк Божий. Това дело е спасението и вечния живот на човека. За тази велика цел е създадена земята, бяха призовавани пророци Божии, бяха изпращани небесни пратеници, а в свещени и важни случаи дори Бог, Отец на всички нас, слиза на земята и представя възлюбения Си Син.

Пророкът Джозеф Смит бе не само един от „благородните и великите”, но той обърна и продължава да обръща внимание на важни неща от небесните селения тук на земята дори днес. Защото в очите на Господ, Богът на този свят под ръководството на Отца, това е една велика вечна програма, в която Пророкът Джозеф играе важна роля – чрез вечното свещенство и властта Божия”²⁵.

Свидетелствам ви, че Джозеф Смит бе и е пророк Божий, един от наистина великите пророци на всички времена, човек с предопределение, човек с характер, човек с кураж, човек със силна духовност, богоподобен пророк Господен, наистина благороден и велик през всички времена²⁶.

Да, Джозеф Смит, пророкът от последните дни, бе инструмент в ръцете Господни при въвеждането на една нова евангелска диспенсация, последната и най-великата от всички евангелски диспенсации”²⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Защо според вас Първото видение на Джозеф Смит бе „най-великото събитие ... от възкресението на Спасителя”? (Вж. точка 1) По какви начини това събитие е повлияло на живота ви?

- По какъв начин ви помага знанието, че Йоан Откровителя пророкувал за посещенията на Мороний при Джозеф Смит? (Вж. точка 2)
- Президент Бенсън казва, че Книгата на Мормон е „изключително доказателство”, че Джозеф Смит е пророк (вж. точка 3). Как вашето изучаване на Книгата на Мормон е повлияло на вашето свидетелство за мисията на Джозеф Смит?
- Обмислете свидетелството на президент Бенсън в точка 4. Кои са някои от благословиите, които са дошли при вас и семейството ви поради Възстановяването на Евангелието?
- Какво научавате от точка 5 относно устояването на преследване? Какво можем да научим от примера на Джозеф Смит, което да ни помогне, когато някои хора оспорват свидетелствата ни?
- Говорейки за предопределението на Джозеф Смит, президент Бенсън казва: „Неговата мисия е и е трябвало да повлияе на всички, които са дошли на земята, всички, които живеят на земята и милионите, които още не са родени” (точка 6). По какъв начин мисията на Джозеф Смит е засегнала всички, които са живели на земята? Как е повлияла лично на вас?

Свързани с темата стихове

Исаия 29:13–14; 2 Нефи 3:3–15; 3 Нефи 21:9–11; У. и З. 5:9–10; 135; Джозеф Смит—История

Помощ в преподаването

„Помолете участниците да споделят какво са разбрали при личното изучаване на главата. Може да е полезно да се свържете с някои от тях през седмицата и да ги помолите да дойдат подготвени да споделят какво са научили” (стр. vii в тази книга).

Бележки

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 206, 207.
2. Вж. Шери А. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 292.
3. В Conference Report, апр. 1961, 114.
4. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, *Ensign*, ноем. 1981 г., с. 61–62.
5. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, 1974, с. 57.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 101.
7. *Come unto Christ*, 1983 г., с. 74.
8. В Conference Report, апр. 1958 г., с. 60.
9. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, с. 61.

10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 46.
11. "Joseph Smith: Prophet to Our Generation", с. 61.
12. "The Book of Mormon Is the Word of God", *Ensign*, ян. 1988 г., с. 4.
13. "May the Kingdom of God Go Forth", *Ensign*, май 1978 г., с. 34.
14. B Conference Report, окт. 1956 г., с. 108.
15. "A Message to the World", *Ensign*, нояб. 1975 г., с. 34.
16. "I Testify", *Ensign*, нояб. 1988 г., с. 86.
17. B Conference Report, окт. 1949 г., с. 27, 28.
18. *Come unto Christ*, с. 81.
19. *God, Family, Country*, с. 38.
20. "Joseph Smith: Prophet to Our Generation", с. 62.
21. *God, Family, Country*, с. 37–38.
22. *God, Family, Country*, с. 29.
23. "A Message to the World", с. 34.
24. *God, Family, Country*, с. 40–41.
25. *God, Family, Country*, с. 30–31.
26. *God, Family, Country*, с. 37.
27. *God, Family, Country*, с. 39.

*Президент Езра Тафт Бенсън често свидетелства
за силата на Божие слово.*

Силата на Словото

„Словото Божие, според както е записано в Писанията, в словата на живите пророци и в личното откровение, има силата да укрепи светиите и да ги въоръжи с Духа, за да могат да устояват на злото, да се държат здраво за доброто и да намират радост в този живот.”

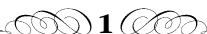
Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

Когато президент Томас С. Монсън служи в Първото Президентство като втори съветник на президент Езра Тафт Бенсън, той отбелязва: „Президент Бенсън бързо схваща нещата, които привличат вниманието му. Не му е нужно да обмисля надълго нещо, преди да намери откровението от Господ, което го насочва към решение. При разрастването на Църквата днес по целия свят и при разнообразието от проблеми, които се поставят пред Първото Президентство, тази способност да се вижда направо същината на проблема е важна за придвижването на административната работа на Църквата”¹.

На 4 април 1986 г., във връзка с неговата първа обща конференция като Президент на Църквата, президент Бенсън председателства на едно специално събрание за свещенически ръководители. Присъстващите братя виждат неговата способност да „вижда направо същината на проблема”. Когато се обръща към конгрегацията, той споменава много от трудностите, пред които са изправени светиите от последните дни—например изкушения, семейни проблеми и затруднение при спазването на заповедите и изпълняването на църковни задължения—и той споделя какво вижда като решение на тези проблеми.

Президент Бенсън изнася само част от речта си на това събрание на свещенически ръководители, затова помолва цялата реч да бъде включена в конферентното издание на църковните списания. Тази глава съдържа цялата тази реч. Въпреки че президент Бенсън насочва бележките си към свещеническите ръководители, той преподава принципи, които са приложими за всички членове на Църквата.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Изправени пред великите предизвикателства на нашето време, ние имаме нужда да се държим здраво за словото Божие.

Мои скъпи братя, колко вълнуваща гледка е да погледна тази маса от свещенически ръководители и да знам на колко много хиляди светии служите и че заедно представлявате толкова много отдаденост и вяност. Няма друга такава група хора никъде по света, която да се събира за една и съща праведна цел като тази, нито има друга група—политическа, религиозна или военна—която да притежава силата, която имате вие тук тази вечер.

Живеем във време на велики предизвикателства. Живеем в това време, за което Господ говори, когато казва: „мирът ще бъде отнет от земята и дяволът ще има власт над собственото си владение” (У. и З. 1:35). Живеем в това време, което вижда Йоан Откровителя, когато „змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исуса” (Откр. 12:17). Змеят е Сатана, жената представлява Църквата на Исус Христос. Сатана води война срещу членовете на Църквата, които имат свидетелства и се опитват да спазват заповедите. И макар че много от нашите членове остават верни и силни, някои се колебаят. Някои отпадат. Някои изпълняват пророчеството на Йоан, че във войната със Сатана някои светии ще бъдат победени (вж. Откр. 13:7).

Пророкът Лехий също видя нашето време във великото си пророческо видение за дървото на живота. Той вижда, че много

хора ще се скитат сяпко из мъглите от мрак, които символизи-
рат изкушенията на дявола (вж. 1 Не. 12:17). Той вижда, че някои
отпадат „в забранени пътеки”, други се давят в реки от нечисто-
тия, а други все още се лутат „по непознати пътеки” (1 Не.
8:28, 32). Когато четем за разпространяващото се проклятие на
наркотиците или четем за пагубния потоп от порнография и не-
моралност, някой от нас съмнява ли се, че това са непознатите
пътеки и реките от нечистотия, които описва Лехий?

Тези, които Лехий вижда, че загиват, не са само от света.
Някои от тях са дошли до дървото и са вкусили от плода.
С други думи, някои членове на Църквата днес са сред тези
души, които Лехий вижда, че са изгубени.

Апостол Павел също вижда нашето време. Той го описва като
време, когато неща като богохулство, нечестност, жестокост,
блудства, гордост и търсене на удоволствия ще изобилстват (вж.
2 Тим. 3:1–7). Той също предупреждава, че „нечестиви човеци и
измамници ще се влошават повече и повече, като мамят и бъдат
мамени”. (2 Тим. 3:13)

Такива мрачни предсказания от древни пророци биха при-
чинили силен страх и обезсърчение, ако същите тези пророци
не бяха в същото време предложили разрешението. В техния
вдъхновен съвет можем да намерим отговора на духовните
кризи на съвремието.

Във видението си Лехий вижда един железен прът, който
преминава през мъглите от мрак. Той вижда, че ако хората се
държат здраво за този прът, ще избегнат реките от нечисто-
тия, ще стоят далеч от забранените пътеки, няма да се лутат
по непознати пътища, които водят до унищожение. По-късно
неговият син Нефи обяснява какво символизира прътът от же-
лязо. Когато Ламан и Лемуил питат: „Какво означава прътът от
желязо?” Нефи отговаря: „това бе словото Божие и (обърнете
внимание на обещанието) *всеки, който се вслуша в словото
Божие и се държи здраво за него, никога няма да погине,
нито пък ще могат да ги надвият до слепота изкушенията
и огнените стрели на противника, за да ги отведат към уни-
щожение*” (1 Не. 15:23–24; курсив добавен). Не само че словото
Божие ни води към плода, който е най-желателен от всички

други, но в словото Божие и чрез него можем да намерим силата да устоим на изкушението, силата да осуетим делото на Сатана и неговите пратеници.

Посланието на Павел е същото като на Лехий. След като описва ужасното нечестие на бъдещето—бъдеще за него, но настояще за нас!—той казва следното на Тимотея: „А ти посто-яноуствай в това, което си научил. ...

от детинство знаеш свещените писания, *които могат да те направят мъдър за спасение чрез вяра в Христа Исуса*” (2 Тим. 3:14–15; курсив добавен).

Скъпи мои братя, това е отговорът на великото предизвикателство на нашето време. Словото Божие, според както е записано в Писанията, в словата на живите пророци и в личното откровение, има силата да укрепи светиите и да ги въоръжи с Духа, за да могат да устояват на злото, да се държат здраво за доброто и да намират радост в този живот”².

2

Когато отделните членове и семействата се потапят в Писанията, останалите области на църковна дейност ще се подредят от самосебе си.

Сега, казваме на вас, свещенически ръководители: спазвайте пророческия съвет на Лехий и Павел и другите като тях. В този съвет ще намерите решението на предизвикателствата, пред които се изправяте, докато пазите стадата си от „вълци грабители”, които ни заобикалят (вж. Мат. 7:15; Деянията 20:29). Ние знаем, че и вие много се безпокоите за членовете на вашите райони и колове и отделяте много време и усилия за тях. Искаме много от вас, избраните за ръководители. Поставяме много товари на плещите ви. От вас се иска да реализирате програмите на Църквата, да интервюирате и съветвате членовете, да се грижите за правилното придвижване на финансовите дела на колове и районите, да управлявате проекти по благосъстоянието, да строите сгради и да се включвате в много други отнемачи време дейности.

Макар че нито една от тези дейности не може да бъде пренебрегвана и оставена настрана, това не са най-важните неща,

*Велики благословии идват, „когато отделните членове
и семейства се потопят в Писанията“.*

които можете да правите за хората, на които служите. През последните години, отново и отново сме ви съветвали, че някои дейности носят по-голяма духовна възвращаемост от други. Още през 1970 г. президент Харолд Б. Лий казва на регионалните представители:

„Убедени сме, че нашите членове са гладни за Евангелието, неразредено, с неговите изобилни истини и прозрения. ... Има хора, които изглежда забравят, че най-силните оръжия, които Господ ни е дал срещу всичко, което е зло, са Неговите Собствени слова, простите учения за спасението, така както са записани в Писанията“. (B Regional Representatives' Seminar, 1 окт. 1970 г., с. 6.)

В едно Послание на Първото Президентство през 1976 г., президент (Спенсър У. Кимбъл) казва:

„Убеден съм, че всеки от нас в даден момент на живота си трябва да открие за себе си Писанията—и не просто да ги открие веднъж, но да ги преоткрива отново и отново. ...

Господ не се шегува с нас, когато ни дава тези неща, защото „комуто много е дадено много и ще се изисква” (Лука 12:48). Достъпът до тези неща означава отговорност за тях. Ние трябва да изучаваме Писанията съгласно Господната заповед (вж. 3 Не. 23:1–5); и да им позволим да ръководят живота ни”. (*Ensign*, септ. 1976 г., с. 4–5.)

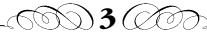
През април 1982 г., старейшина Брус Р. Макконки говори на регионални представители относно приоритета, който Писанията трябва да имат в нашите дела. Той казва: „Толкова сме потънали в програми и статистики и тенденции, в имоти, земи и мамон, и в постигането на цели, които да покажат съвършенството на нашата работа, че сме „пропуснали по-важните неща от закона”. ... Независимо колко талантиви могат да са хората в административните дела; независимо колко красноречиви могат да са при изразяването на вижданията си; колкото и образовани да са относно светските неща—ще им бъдат отказани сладките нашепвания на Духа, които биха могли да са техни, ако изучават и размишляват над Писанията и се молят над тях”. (В *Regional Representatives’ Seminar*, 2 апр. 1982 г., с. 1–2)

Същия ден старейшина Бойд К. Пакър говори на коловите президенти и регионалните представители. Той казва: „Сградите и бюджетите, отчетите, програмите и процедурите са много важни. Но сами по себе си, те не носят това важно духовно подхранване и няма да постигнат това, което Господ ни е дал да вършим. ... Правилните неща, истинската духовна храна, са съсредоточени върху Писанията”. (В *Meeting with Stake Presidents and Regional Representatives*, 2 апр. 1982 г., с. 1–2.)

Прибавям моя глас към призива на тези мъдри и вдъхновени братя и ви казвам, че едно от най-важните неща, които можете да правите като свещенически ръководител, е да се потопите в Писанията. Изследвайте ги старателно. Угощавайте със словата на Христос. Научете учението. Овладейте принципите, които се съдържат в тях. Малко други усилия ще ви донесат по-големи

дивиденти в призованието ви. Малко са другите начини, по които да придобиете по-голямо вдъхновение, докато служите.

Но само това, колкото и да е ценно, не е достатъчно. Трябва и да използвате усилията си и дейностите си за стимулиращо и смислено изучаване на Писанията сред членовете на Църквата. Често полагаме големи усилия да повишим нивото на активност в коловете си. Работим усърдно да повишим процента на присъстващите на събранието за причастие. Трудим се да постигнем по-висок процент млади мъже на мисия. Стремим се да увеличим броя на сключилите брак в храма. Всичко това са достойни за похвала усилия и са важни за растежа на царството. Но когато отделните членове и семейства редовно и последователно се потапят в Писанията, останалите области на дейност ще се подредят от самосебе си. Свидетелствата ще се усилят. Отдадеността ще се усили. Семействата ще бъдат укрепени. Ще се излива лично откровение³.

**Като изучаваме Божието слово, получаваме
напътствие в ежедневието си, изцеление
на душата и силата да избегнем измамата
и да устояваме на изкушението.**

Пророкът Джозеф Смит казва: „Книгата на Мормон е най-вярната от всички книги на земята, че тя е ключовият камък на религията ни и че *човек се приближава по-близо до Бога, спазвайки нейните наставления*, отколкото чрез която и да било друга книга” (Книгата на Мормон, Въведение, курсив добавен). Не искаме ли именно това за членовете в нашите райони и колове? Не желаем ли те да се доближат до Бог? Тогава насърчавайте ги по всеки възможен начин да се потапят в това чудно свидетелство за Христос от последните дни.

Трябва да помогнете на светиите да видят, че изучаването и изследването на Писанията не е бремене, което им е дадено от Господ, а чудна благословия и възможност. Забележете какво казва Самият Господ за ползите от изучаването на Неговото слово. Той казва на великия пророк и ръководител Исус Навиев:

„Тази книга на закона да не се отдалечава от устата ти; но да размишляваш върху нея денем и нощем, за да постъпваш внимателно според всичко каквото е написано в нея, защото *тогава ще напредваш в пътя си, и тогава ще имаш добър успех*” (Исус Навиев 1:8; курсив добавен).

Господ не обещава на Исус Навиев материално богатство и слава, а че неговият живот ще преуспява в праведност и че ще има успех в това, което е най-важно в живота, а именно намирането на истинска радост. (Вж. 2 Не. 2:25)

Имате ли членове във вашите колове, чиито живот е разбит от грях или трагедия, които са отчаяни и без надежда? Копнели ли сте за начин, по който да помогнете и да изцелите раните им, да облекчите обезпокоените им души? Пророкът Яков предлага точно това със следното забележително обещание: „Те са възлезли тука, за да чуят приятното Божие слово, да, *словото, което изцелява ранената душа*”. (Яков 2:8; курсив добавен)

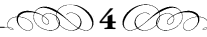
Днес светът е пълен с измамни и привлекателни идеи, които могат да отведат и най-добрите ни членове в грешка и заблуждение. Студентите в университетите понякога са толкова изгълнени с ученията на света, че започват да се съмняват в ученията на Евангелието. Как вие, като свещенически ръководител, помагате за укрепването на членовете ви срещу такива измамни учения? Спасителят даде отговора във великата си проповед на Елеонския хълм, когато обеща: „*И този, който цени словото Ми, не ще бъде измамен*” (Дж. С.—М. 1:37; курсив добавен).

Писанията са пълни с подобни обещания за ценността на словото. Имате ли членове, които копнеят за напътствие и посока в живота си? Както казва псалмистът: „Твоео слово е светилник на нозете ми, и виделина на пътеката ми” (Псалми 119:105), а Нефи обещава, че угощаването със словата на Христа ще ви „каж(е) всичко това, което трябва да правите” (2 Не. 32:3).

Има ли членове в стадото ви, които са затънали в грях и трябва да излязат от него? Обещанието на Еламан е за тях: „Да, ние виждаме, че всички, които поискат, могат да се хванат за словото Божие, което е живо и могъщо и което ще разцепи

на две всички лукавства, и примки, и хитростите на дявола” (Еламан 3:29).

Успех в праведността, сила да се избегне измамата и да се устои на изкушението, напътствие във всекидневния живот, изцеление на душата—това са само някои от обещанията, които Господ е дал на хората, които ще приемат Неговото слово. Да не би Господ да обещава и да не изпълнява? Неизменно е, ако Той ни каже, че тези неща ще бъдат част от живота ни, ако се хванем за Неговото слово, тогава благословиите могат да бъдат наши. Ако не го направим, тогава благословиите могат да бъдат изгубени. Колкото и усърдни да бъдем в други сфери, определени благословии могат да се открият единствено в Писанията, в това да дойдем и да приемем Господното слово, и да се хванем здраво за него, докато си проправяме път през мъглите от мрак към дървото на живота ⁴.

Словото Господо е ценен дар и не трябва да се отнасяме с пренебрежение към него.

А ако пренебрегнем това, което Господ ни е дал, можем да загубим точно силата и благословиите, към които се стремим. В едно тържествено предупреждение към първите светии Господ казва следното за Книгата на Мормон: „И в минали времена умовете ви бяха помрачени поради неверие и понеже се отнасяхте несериозно към нещата, които получихте.

И тази суета и неверие доведоха цялата църква под осъждане.

И това осъждане почива върху чедата Сионови, тъкмо върху всичките.

И те ще останат под това осъждане докато не се покаят и не си спомнят новия завет, тъкмо Книгата на Мормон” (У. и З. 84:54–57).

О, братя мои, нека не се отнасяме лекомислено към великите неща, които сме получили от ръката Господна! Неговото слово е едно от най-ценните неща, които са ни дадени. Увещавам ви да подновите отдадеността си към изучаването на Писанията.

Потапайте се в тях всеки ден, така ще имате силата на Духа да ви съпътства във вашите призования. Четете ги в семействата си и учете децата си да ги обичат и ценят. След това, с молитва и съветване с другите, търсете всеки възможен начин, за да насърчите членовете на Църквата да следват вашия пример. Ако правите това, ще откриете, също като Алма, че „словото (има) голяма склонност да води хората да правят това, което е право—да, то (има) по-силно въздействие върху съзнанието на хората от меча или нещо друго, което им се (е) случило” (Алма 31:5).

Подобно на Алма, аз ви казвам: „нужно (е) (вие) да опитат(е) добродетелта на словото Божие” (Алма 31:5)⁵.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Помислете върху даденият от президент Бенсън „отговор на великото предизвикателство на нашето време” (точка 1). По какви начини този отговор може да ни помогне да посрещнем предизвикателствата, пред които се изправяме?
- Разгледайте резултатите, които президент Бенсън казва, че ще дойдат, „когато отделните членове и семействата се потопят в изучаване на Писанията редовно и постоянно” (точка 2). Защо според вас изучаването на Писанията води до такива резултати?
- Президент Бенсън казва, че изучаването на Писанията е благословия, а не бreme (вж. точка 3). Какви благословии са дошли при вас и семейството ви посредством изучаването на Писанията? Какъв съвет може да дадете на някой, който чувства, че изучаването на Писанията е бreme?
- Кой са някои от опасностите от пренебрежителното отношение към словото Божие? (Вж. точка 4) Кой са някои от нещата, които можем да направим, за да обърнем по-голямо внимание на словото Божие?

Свързани с темата стихове

Деянията 17:11; 2 Тимотея 3:16–17; 1 Нефи 19:23–24; Алма 32:21–43; У. и З. 18:33–36; 21:4–6; 68:1–4

Помощни материали за изучаване

„Мнозина намират най-доброто време за учене сутрин след нощната почивка. ... Други предпочитат да учат в тихите часове след приключването на работата и притесненията на деня. ... Вероятно по-важно от часа е редовното отделяне на време за изучаване” (Хауърд У. Хънтър, “Reading the Scriptures”, *Ensign*, ноем. 1979 г., с. 64).

Бележки

1. Томас С. Монсън, в Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 487–488.
2. “The Power of the Word”, *Ensign*, май 1986 г., с. 79–80.
3. “The Power of the Word”, с. 80–81.
4. “The Power of the Word”, с. 81–82.
5. “The Power of the Word”, с. 82.

Пророкът Джозеф Смит казва, че Книгата на Мормон е „ключовият камък на нашата религия“.

Книгата на Мормон— ключовият камък на нашата религия

„Няма ли нещо дълбоко в сърцата ни, което копнее да се доближим до Бог? ... Ако е така, Книгата на Мормон ще ни помогне да направим това повече от всяка друга книга.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

На 5 януари 1986 г. президент Езра Тафт Бенсън председателства на една колова конференция в Анъндейл, щата Вирджиния—неговата първа колова конференция като президент на Църквата. Присъстващите светии от последните дни са „видимо разчувствани“, докато слушат речта му. В нея „той свидетелства за силата на Книгата на Мормон да променя живота и да води хората към Христос“. Той отправя едно „въдъхновено предизвикателство (да) изучават този том Писания”¹.

Това послание не е ново в служението на президент Бенсън. В качеството си на член на Кворума на дванадесетте апостоли, той често насърчава светиите от последните дни да изучават Книгата на Мормон и да следват ученията ѝ². Но като Президент на Църквата, той е въдъхновен още повече да набляга на това послание. Той казва: „Господ въдъхновил Своя служител Лоренцо Сноу пак да наблегне на принципа за десетъка за изкупване на Църквата от финансово иго. ... Сега, в днешно време, Господ е разкрил нуждата отново да се наблегне на Книгата на Мормон”³. Президент Бенсън свидетелства за Книгата на Мормон, където и да отиде: на мисионерски събрания, колови и регионални конференции и събрания с висши ръководители⁴.

В първата си реч на обща конференция като Президент на Църквата, президент Бенсън споделя една причина за важноста на това послание. „Ако не четем Книгата на Мормон и не се вслушваме в нейните поучения – предупреждава той – Господ заявява в раздел 84 на Учение и Завети, че цялата Църква е под осъждане: „И това осъждане почива върху чедата Сионови, тъкмо върху всичките” (У. и З. 84:56). Господ продължава: „И те ще останат под това осъждане, докато не се покаят и не си спомнят новия завет, тъкмо Книгата на Мормон и предишните заповеди, които аз съм им дал, и не само да говорят, но и да действат според това, което съм написал (У. и З. 84:57)”⁵.

Следните цитати, все от речи на президент Бенсън, изнесени като Президент на Църквата, предоставят пример за неговите предупреждения и обещания, свързани с Книгата на Мормон:

„Сега, не само трябва да *кажем* повече за Книгата на Мормон, трябва да *правим* повече с нея. Защо? Господ отговаря: „та да може да принесат плод, достоен за царството на Отца им, иначе остава бич и възмездие да се изливат върху чедата Сионови” (У. и З. 84:58). Ние сме усетили този бич и възмездие!

... Книгата на Мормон не е била и все още не е центъра на личното ни изучаване, семейното преподаване и мисионерската работа. Трябва да се покаем за това”⁶.

„Не сме използвали Книгата на Мормон както трябва. Домовете ни ще са по-силни, ако я използваме, за да доведем децата си при Христос. Семействата ни може да бъдат покварени от светските моди и учения, освен ако не знаем как да използваме тази книга, за да разобличим и се преборим с погрешните неща. ... Нашите мисионери ще са по-ефективни, ако (преподават) с нея. Обърнатите поради социалните дейности, морала, културата или образованието, няма да оцелеят на изпитание на вратата им, освен ако главните им корени не достигат до пълнотата на Евангелието, което се съдържа в Книгата на Мормон. Църковните ни уроци ще са по-изпълнени с Духа, ако я използваме като еталон”⁷.

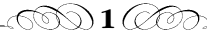
„Благославям ви да имате увеличено разбиране на Книгата на Мормон. Обещавам ви, че от този момент нататък, ако

всекидневно поемаме от нейните страници и съблюдаваме заповедите ѝ, Бог ще излее над всяко дете на Сион и Църквата благословия досега непозната—и ние ще умоляваме Господ да почне да вдига осъждането—бича и възмездието. Тържествено свидетелствам за това”⁸.

„Не знам напълно защо Бог е опазил живота ми до тази възраст, но знам следното: Че точно за този момент Той ми е разкрил абсолютната нужда сега да поставим Книгата на Мормон на челно място по един чуден начин. Трябва да помогнете за това бреме и тази благословия, която Той е поставил над цялата Църква, именно всички чеда на Сион.

„Моисей никога не възлезе в обетованата земя. Джозеф Смит никога не видя изкуплението на Сион. Някои от нас може да не живеят достатъчно дълго, за да видят деня, когато Книгата на Мормон ще залее света и когато Господ ще премахне Своето осъждение (Вж. У. и З. 84:54–58). Но, ако е волята Божия, възнамерявам да прекарам остатъка от дните си в това величествено усилие”⁹.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Книгата на Мормон е ключовият камък на нашата религия.

Колко важна е Книгата на Мормон? Джозеф Смит я нарича „ключовият камък на нашата религия” (*History of the Church*, 4:461). „Махнете Книгата на Мормон и откровенията, и какво ще остане от нашата религия? Няма да остане нищо” (*History of the Church*, 2:52)¹⁰.

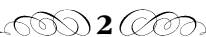
Ключовият камък е централният камък в една арка. Той държи останалите камъни на местата им и ако бъде отстранен, арката ще рухне.

... Точно както арката ще рухне, ако ключовият камък бъде отстранен, също така всичко в Църквата ще устои или ще падне с истинността за Книгата на Мормон. Враговете на Църквата знаят това много добре. Затова те полагат толкова усилия в опитите си да опровергават Книгата на Мормон, защото ако тя

бъде дискредитирана, същото става с Пророка Джозеф Смит. А така също и с твърденията ни за ключовете на свещеничеството, откровението и възстановената Църква. Но по същият начин, ако Книгата на Мормон е истинна—а милиони досега са свидетелствали, че са получили свидетелство от Духа, че тя е истинна—тогава човек трябва да приеме твърденията на Възстановяването и всичко свързано с него¹¹.

Може би няма нещо, което по-ясно да свидетелства за важността на този съвременен том с Писания, от думите на Самият Господ за него.

Чрез Собствената Си уста Той свидетелства (1) че тя е истинна (У. и З. 17:6), (2) че съдържа истината и словото Божие (У. и З. 19:26), (3) че е преведена чрез сила свише (У. и З. 20:8), (4) че съдържа пълнотата на Евангелието на Исуса Христа (У. и З. 20:9; 42:12), (5) че е дадена чрез вдъхновение и е потвърдена чрез служението на ангели (У. и З. 20:10), (6) че доказва, че светите Писания са истинни (У. и З. 20:11) и (7) че онези, които я приемат с вяра, ще получат вечен живот (У. и З. 20:14)¹².

Книгата на Мормон свидетелства за Исус Христос и ни доближава до Бог.

Основната мисия на Книгата на Мормон, така както е изложено в заглавната страница, е „убеждаването на юдеин и езичник, че Исус е Христос, Вечният Бог, Който се показва на всички народи“.

Искрено търсецията истината може да придобие свидетелство, че Исус е Христос, като с молитва обмисля вдъхновените слова на Книгата на Мормон¹³.

Дали помним новия завет, тъкмо Книгата на Мормон? В Библията имаме Стар завет и Нов завет. Думата *завет* идва от гръцка дума, която може да бъде преведена и като *свидетелство*. Това ли има предвид Господ, когато нарича Книгата на Мормон „нов завет“? Тя наистина е още един завет или свидетелство за Исус. Това е една от причините, поради които

В Книгата на Мормон, свидетелството за Исус Христос е „ясно, неразредено и изпълнено със сила“.

неотдавна добавихме думите „още едно свидетелство за Исус Христос“ към заглавието на Книгата на Мормон. ...

Книгата на Мормон е ключовият камък в свидетелството ни за Исус Христос, като Той Самият е крайъгълен камък на всичко, което правим. Тя свидетелства за реалното Му съществуване със сила и яснота. За разлика от Библията, минала през поколения преписвачи, преводачи и безчестни църковници, които променяли текста, Книгата на Мормон идва от автора до читателя само чрез една вдъхновена стъпка на превод. Поради това нейното свидетелство за Учителя е ясно, чисто и пълно със сила. Но тя постига дори още повече. Голяма част от християнския свят днес отхвърля божествеността на Спасителя. Те поставят под въпрос Неговото чудотворно раждане, съвършения Му живот и реалността на славното Му възкресение. Книгата на Мормон учи с ясен и безпогрешен език за истинността на всичко това. Тя дава също най-пълното обяснение на учението за Единението. Наистина, тази боговдъхновена книга

е ключовият камък в даване на свидетелство на света, че Исус е Христос¹⁴.

Пророкът Джозеф Смит ... казва: „Казах на братята, че Книгата на Мормон е най-вярната от всички книги на земята, че тя е ключовият камък за религията ни и че човек се приближава по-близо до Бога, спазвайки нейните наставления, отколкото чрез която и да било друга книга” (*History of the Church*, 4:461). ... Няма ли нещо дълбоко в сърцата ни, което да копнее да се доближим повече до Бог, да бъдем по-подобни на Него в ежедневието си, да чувстваме постоянно присъствието Му с нас? Ако е така, Книгата на Мормон ще ни помогне да направим това повече от всяка друга книга. ...

Нашият обичан брат, президент Марион Г. Ромни, ... който сам знае за силата, която се съдържа в тази книга, свидетелства за благословиите, които могат да дойдат в живота на хората, които четат и изучават Книгата на Мормон. Той казва:

„Сигурен съм, че ако в нашите домове родителите редовно и с молитва четат от Книгата на Мормон, както самостоятелно, така и със своите деца, духът на тази велика книга ще насити нашите домове и всички, които живеят в тях. Духът на благоговение ще расте; взаимното уважение и загриженост един към друг ще нарастват. Духът на раздора ще си тръгне. Родителите ще съветват своите деца с повече обич и мъдрост. Децата ще бъдат по-отзивчиви и вслушващи се в съвета на своите родители. Праведността ще се увеличи. Вярата, надеждата и милосърдието—чистата любов Христова—ще изобилстват в нашите домове и в живота ни, носейки със себе си мир, радост и щастие” (*Ensign*, май 1980 г., с. 67).

Тези обещания—повече любов и хармония у дома, повече уважение между родители и деца, повече духовност и праведност—не са празни обещания, а точно това, което Пророкът Джозеф Смит има предвид, когато казва, че Книгата на Мормон ще ни доближи повече до Бог¹⁵.

3

Книгата на Мормон учи на истинни учения, опровергава лъжливите учения и изобличава враговете на Христос.

Сам Господ заявява, че Книгата на Мормон съдържа „пълнотата на Евангелието на Исуса Христа“ (У. и 3. 20:9). Това не означава, че съдържа всяко наставление, всяко учение, открито някога. По-скоро означава, че в Книгата на Мормон ще открием пълнотата на онези учения, нужни за нашето спасение. И те са преподавани ясно и просто, за да може дори децата да научат пътищата на спасение и възвисяване. Книгата на Мормон предлага толкова много от това, което разширява разбирането ни за ученията за спасението. Без нея много от онова, което е проповядвано в други Писания, не би било толкова ясно и ценно¹⁶.

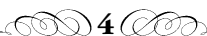
Що се отнася до проповядването на Евангелието, Книгата на Мормон съдържа най-ясното, най-сбитото и най-цялостно обяснение. Няма друг летопис, който да се сравни с нея. В кой летопис може да намерите цялостно разбиране на естеството на Падението, естеството на физическата и духовната смърт, учението за Единението, учението за правосъдието и милостта, според както е свързано с Единението, и принципите и обредите на Евангелието? Книгата на Мормон съдържа най-цялостното обяснение на тези основни учения¹⁷.

Книгата на Мормон ... потвърждава и пояснява Библията. Тя премахва спънките, тя възстановява много ясни и ценни неща. Свидетелстваме, че използвани заедно, Библията и Книгата на Мормон объркват лъжливите учения, потушават раздорите и установяват мир. (Вж. 2 Не. 3:12)¹⁸

Ние ... трябва да познаваме Книгата на Мормон по-добре от всяка друга книга. Не само, че трябва да знаем каква история и какви укрепващи вярата разкази съдържа тя, но трябва да разбираме ученията ѝ. Ако наистина си напишем домашното и подходим доктринално към Книгата на Мормон, можем да изложим грешките и намерим истините, за да преборим много от днешните лъжливи човешки теории и философии.

Забелязал съм в Църквата една разлика в разбирането, проникновението, убеждението и духа между тези, които познават и обичат Книгата на Мормон и онези, които не я познават и обичат. Тази книга умее да отсява хората¹⁹.

Книгата на Мормон изобличава враговете на Христос. Тя обръква лъжливите учения и потушава раздорите (Вж. 2 Не. 3:12). Тя укрепва смирените последователи на Христос срещу злите планове, стратегии и учения на дявола днес. Отстъпниците в Книгата на Мормон са подобни на отстъпниците, които имаме днес. Бог с безкрайното си предварително знание така е оформил Книгата на Мормон, че да можем да виждаме грешката и да знаем как да се борим срещу лъжливите образователни, политически, религиозни и философски идеи на своето време²⁰.

Учение и Завети е свързващата връзка между Книгата на Мормон и продължаващото дело на Възстановяването.

Бих искал да говоря конкретно за Книгата на Мормон и Учение и Завети. Тези два велики тома Писания от последните дни са свързани заедно като откровения от Бога Израилев за целите на събирането и подготвянето на Неговия народ за второто пришествие на Господ. ...

Господ казва на пророка Джозеф Смит: „Това поколение ще има словото Ми чрез теб” (У. и З. 5:10). Книгата на Мормон и Учение и завети са част от изпълнението на това обещание. Тези два тома Писания осигуряват велики благословии на това поколение. ...

Всяко от тези велики Писания от последните дни дава силно и красноречиво свидетелство за Господ Исус Христос. Буквално всяка страница от Учение и Завети и Книгата на Мормон учи за Спасителя—Неговата велика любов към чедата Му и Неговата единителна жертва—и ни учи как да живеем, за да можем да се завърнем при Него и нашия Небесен Отец.

Всеки от тези два велики тома Писания от последните дни съдържа знанието и силата, които да ни помогнат да живеем

по-добър живот във време на велико нечестие и зло. Онези, които внимателно и с молитва изследват страниците на тези книги, ще намерят утеха, съвет, напътствие и тихата сила, която да подобри живота им²¹.

Учение и Завети е свързващото звено между Книгата на Мормон и продължаващото дело на възстановяването чрез Пророка Джозеф Смит и неговите приемници.

В Учение и Завети ние научаваме за храмовата работа, вечните семейства, степените на слава, организацията на Църквата и много други велики истини на Възстановяването. ...

Книгата на Мормон е „ключовият камък“ на нашата религия, а Учение и Завети е завършващият камък с продължаващо откровение от последните дни. Господ е поставил Своя печат на одобрение и на ключовия, и на завършващия камък²².

Учение и Завети е величествена книга Писания, дадена директно на нашето поколение. Тя съдържа волята на Господ за нас в тези последни дни, които предшестват второто пришествие на Христос. Тя съдържа много истини и учения, които не са напълно разкрити в други Писания. Подобно на Книгата на Мормон, тя ще укрепи онези, които внимателно и с молитва изучават страниците ѝ.

Ние, като светии на Всевишния Бог, ценим ли словото, което Той е запазил за нас на такава висока цена? Използваме ли тези книги с откровения от последните дни, за да благославят живота ни и да устояваме на властта на дявола? Това е целта, за която са дадени те. Как можем да не стоим заклеимени пред Господ, ако се отнасяме лекомислено към тях, като не им даваме да правят нищо повече от това да събират прах по лавиците?

Мои възлюбени братя и сестри, тържествено ви свидетелствам, че тези книги съдържат мъдростта и волята на Господ за нас в тези дни на изпитание и трудности. Те застават с Библията, за да ни свидетелстват за Господ и Неговото дело. Тези книги съдържат гласа Господен за нас в тези последни дни. Можем да се обърнем към тях с цялото си сърце и да ги използваме по начина, по който Господ желае да се използват²³.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Като четете ученията на президент Бенсън за това, че Книгата на Мормон е ключов камък за нашата религия (вж. точка 1), помислете за това какво е мястото ѝ в живота ви. Какво можете да направите, за да поставите в по-голяма степен Книгата на Мормон в центъра на усилията ви да живеете според Евангелието?
- Президент Бенсън казва, е Книгата на Мормон свидетелства за Исус Христос и ни доближава повече до Бог (вж. точка 2). Кои са някои от нещата, които сте научили за Спасителя, докато сте изучавали Книгата на Мормон? Как Книгата на Мормон е доближила вас и вашето семейство до Бог?
- Защо трябва да „познаваме Книгата на Мормон по-добре от всяка друга книга”? По какъв начин ученията на Книгата на Мормон са ви укрепили срещу „ученията на дявола днес”? (Вж. точка 3)
- По какви начини Книгата на Мормон и Учение и Завети действат заедно, за да ни укрепят? (Вж. точка 4)

Свързани с темата стихове

Исаия 29:9–18; 1 Нефи 13:35–41; 2 Нефи 25:23, 26; 29:6–9; У. и З. 1:17–29

Помощ в преподаването

„Повечето наръчници за уроците предоставят въпроси, с които може да се започне дадена дискусия и да я поддържат. Можете да използвате тези въпроси, а също така да подготвите и ваши. Задавайте въпроси, които насърчават смислени коментари и помагат на хората наистина да се замислят за Евангелието” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 63).

Бележки

1. Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 489.
2. Вж., напр. “The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, май 1975 г., с. 63–65; “A New Witness for Christ”, *Ensign*, ноем. 1984 г., с. 6–8; вж. също *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 491–493.
3. “A Sacred Responsibility”, *Ensign*, май 1986 г., с. 78; вж. също *Учения на президентите на Църквата: Лоренцо Сноу*, 2012 г., с. 157–160.

4. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 495.
5. "Cleansing the Inner Vessel", *Ensign*, май 1986 г., стр. 5.
6. "Cleansing the Inner Vessel", с. 5–6.
7. "The Book of Mormon Is the Word of God", *Ensign*, ян. 1988 г., с. 5.
8. "A Sacred Responsibility", *Ensign*, май 1986 г., с. 78; курсив премахнат от оригинала.
9. "Flooding the Earth with the Book of Mormon", *Ensign*, ноем. 1988 г., с. 6.
10. "A New Witness for Christ", с. 6.
11. "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion", *Ensign*, ноем. 1986 г., с. 5, 6.
12. "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion", с. 4.
13. "Come unto Christ", *Ensign*, ноем. 1987 г., с. 83.
14. "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion", с. 4, 5.
15. "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion", с. 7. Президент Марион Г. Ромни служи като съветник в Първото Президентство на Църквата от юли 1972 г. до ноември 1985 г.
16. "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion", с. 6.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 56.
18. "A New Witness for Christ", с. 8.
19. "Jesus Christ—Gifts and Expectations", *Ensign*, дек. 1988 г., с. 4.
20. "The Book of Mormon Is the Word of God", *Ensign*, ян. 1988 г., с. 3.
21. "The Gift of Modern Revelation", *Ensign*, ноем. 1986 г., с. 79.
22. "The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants", *Ensign*, май 1987 г., с. 83.
23. "The Gift of Modern Revelation", с. 80.

Милиони са дошли при Христос заради истините в книгата, която Мороний предал на Джозеф Смит.

Заливане на земята и на живота ни с Книгата на Мормон

„Има сила в (Книгата на Мормон), която ще започне да струи в живота ви в момента, в който започнете сериозно да я изучавате.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

На априлската обща конференция през 1989 г. президент Томас С. Монсън прочита едно послание от президент Езра Тафт Бенсън към децата в Църквата. В това послание президент Бенсън казва:

„Знам, че четете Книгата на Мормон, защото получих стотици лични писма от вас, в които ми казвате, че четете тази свещена книга. Плача от радост, когато чуя това. ...

Толкова съм доволен да чуя, че обичате Книгата на Мормон. Аз също я обичам, а Небесният Отец иска да продължите да учите от Книгата на Мормон всеки ден. Тя е специален подарък от Небесния Отец за вас. Като следвате ученията ѝ, ще се научите да вършите волята на нашия Небесен Отец”¹.

Из цялата Църква светии от последните дни се вслушват в този съвет от техния пророк. Следните истории дават пример за благословиите, които получават хората, които откликват на призива на президент Бенсън да „залеят земята и живота (си) с Книгата на Мормон”².

„Не говори сериозно!” – помислил си Марго Мерил, ... когато за пръв път чул призива на президент Езра Тафт Бенсън родителите да четат Книгата на Мормон с децата си. „Децата

ми са само на шест, пет и две години. Само ще хабя времето и нервите си”.

Брат и сестра Мерил решили да се опитат все пак да четат Книгата на Мормон с децата си. Когато стигнали до историята на Нефи и неговия счупен лък, шест годишната Мелиса се разболяла от пневмония.

„Мелиса ме помоли да ѝ позволя да отиде на училище, въпреки че беше болна” – казва Марго. „Тя каза, че ако не отиде, нейната приятелка Памела—която е член на друга църква—няма да разбере какво се е случило с Нефи. Тогава Мелиса се разплака и се хвърли в прегръдките ми. Аз избърсах сълзите ѝ и предложих да се обади по телефона на Памела и да ѝ каже какво се е случило с Нефи.

Като чух как Мелиса подробно разказа историята на счупения лък на Нефи, си припомних предишните си мисли за това, че ще хабя времето и нервите си, като чета Книгата на Мормон на малките ми деца. О, колко бях подценил тяхната способност да учат уроците на Книгата на Мормон!”³

Хауърд Дж. Макомбър II размишлявал над призива на президент Бенсън да се залее земята с Книгата на Мормон. Той се почудил: „Как аз самият мога да имам значителен принос в този процес?

„Но една вечер – казва брат Макомбър – докато мислех по този проблем, осъзнах, че мога да дам на всеки човек на моята улица възможността да получи екземпляр на Книгата на Мормон.

Но имаше един проблем—те ме познаваха. Те знаеха за кучето ми, което лаеше твърде често—и твърде рано сутрин. Те знаеха, че дворът ми не бе най-изрядният в квартала. Те знаеха недостатъците ми като съсед; вероятно щяха да ме отхвърлят.

Въпреки това, реших да имам вярата и да го направя. Щях да им дам книгата—дори и да я изхвърлят или да я оставят с години да събира прах по лавиците им. Но усещах как мисля негативно. Почти се бях убедил, че от усилията ми няма да има никакъв резултат.

Тогава си припомних, че познавах съседите си поне толкова, колкото ме познаваха и те. Няколко от тях ми бяха казали съмнителни шегички на последното събрание за развитие на квартала ни, а неколцина пиха твърде много на последното квартално барбекю. Някои изглежда нямаха особена цел в живота си. Чудех се какво би било, ако не бях член на Църквата или ако не бях чул за Книгата на Мормон. Определено, тази книга би могла да помогне на хората, които ѝ позволят да направят това.

Затова се свързах с всички на улицата ми и им предложих екземпляр на Книгата на Мормон—и те всички ми благодариха! Мина толкова добре, че отидох на следващата улица, обходих този участък с къщи, после продължих със следващия. Когато приключих, бях посетил 104 къщи и бях раздал четиридесет книги.

Започна да става по-лесно да предлагам екземпляри на Книгата на Мормон на познати.

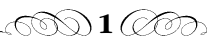
След време успях да раздам на всички седемдест и пет служители на работата ми екземпляри на Книгата на Мормон. Двадесет и три от тях проведоха мисионерските беседи. По-късно седем се кръстиха, а четири деца на мои колеги също се присъединиха към Църквата. Един човек имаше две беседи, но след това загуби интерес да проучва Църквата. Седем месеца по-късно, след като се бе преместил да работи в друга фирма, той ми се обади да ми каже, че чете Книгата на Мормон че е осъзнал как чувства спокойното, умиротворяващо докосване на Духа, точно както го бях описал. Той също приключи беседите и се кръсти.

Обичам Книгата на Мормон. Мисля за нея като за визитката на Господ и съм удивен колко лесно е да се започне духовно наводнение с нея дори и индивидуално. Когато вършим делото Господно, можем да разполагаме с Неговата помощ”⁴.

Един друг член разказва за трансформацията, която претърпяло свидетелството му, когато спазил съвета на президент Бенсън да чете Книгата на Мормон: „Когато президент Бенсън ни отправи предизвикателство да четем Книгата на Мормон, бях на петнадесет години. Аз вече четях предано Писанията, наблягайки основно на Новия завет. Но поради призива на президент

Бенсън, започнах да изучавам Книгата на Мормон всеки ден. Това бе голяма повратна точка за мен. Новият завет ме бе научил за ранното служение на Исус Христос и винаги ще съм благодарен за това. Но аз се нуждаех от дълбочината, която идваше от изучаването на Книгата на Мормон. Библията ми помогна да знам какво е направил Исус за хората в светите земи, а Книгата на Мормон ми даде по-дълбоко разбиране какво е направил Той за мен. Чрез изучаване на Книгата на Мормон, аз придобих свидетелство за безпределното Единение на моя Спасител. А покъсно, когато се изправих пред кризи, които изпитваха вярата ми, аз се обърнах към Книгата на Мормон за утеха и сила. Сега не минава и ден, без да съм чел от Книгата на Мормон”⁵.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Книгата на Мормон е написана за нас.

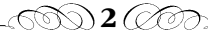
Книгата на Мормон ... е написана за нашето време. Нито нефитите, нито ламанитите някога са разполагали с тази книга в древността. Тя е предназначена за нас. Мормон я написал в залеза на цивилизацията на нефитите. Според вдъхновението на Бог, Който вижда нещата от началото, той съкратил летописи, водени векове наред, избирайки разказите, речите и събитията, които да ни бъдат от най-голяма полза.

Всеки от основните автори на Книгата на Мормон свидетелства, че я пише за бъдещите поколения. ... Ако те са видели нашето време и са избрали тези неща, които са с най-голяма стойност за нас, не е ли това начинът ние да изучаваме Книгата на Мормон? Трябва постоянно да си задаваме въпроса: „Защо Господ е вдъхновил Мормон (или Мороний или Алма) да включи това в летописа си? Какъв урок мога да науча от това, за да ми помогне той да живея в този ден и епоха?”

Съществуват редица примери как може да бъде отговорено на този въпрос. Например, в Книгата на Мормон намираме модел, по който да се подготвим за Второто пришествие. Голяма част от книгата е съсредоточена над няколкото десетилетия преди идването на Христос в Америка. Чрез внимателно

изучаване на този период от време, можем да определим защо някои били унищожени в ужасните възмездия, предшестваци Пришествието Му, и какво довело други да застанат в храма в земята Изобилие, за да докоснат с ръцете си раните по Неговите ръце и нозе.

От Книгата на Мормон научаваме как ученици на Христос живеят в условия на война. В Книгата на Мормон виждаме злините на тайните заговори, описани по един реалистичен и смразяващ начин. От Книгата на Мормон разбираме как да се справяме с преследване и вероотстъпничество. Научаваме много за това как да извършваме мисионерска работа. И повече откъдето и да било другаде, в Книгата на Мормон виждаме опасностите от материализма и привързването на сърцата ни към нещата от света. Може ли някой да се усъмни, че тази книга е предназначена за нас, и че в нея откриваме голяма сила, голяма утеха и силна защита?⁶

Като изучаваме ежедневно Книгата на Мормон, силата на книгата ще се влее в живота ни.

Книгата на Мормон не просто ни учи на истина, макар че наистина го прави. Книгата на Мормон не просто дава свидетелство за Христос, макар че наистина го прави. Има още нещо. Има сила в тази книга, която ще започне да струи в живота ви в момента, в който започнете сериозно да я изучавате. Ще намирате по-голяма сила да устоявате на изкушението. Ще намирате сила да избягвате заблудата. Ще намирате сила да останете на стеснената и тясна пътека. Писанията са наречени „словата на живот“ (У. и З. 84:85), като за нищо друго това не е толкова вярно, колкото за Книгата на Мормон. Когато започнете да гладувате и жадувате за тези слова, ще намирате живот все по-изобилно⁷.

Хората могат да се измамят един друг, но Бог не мами хората. Затова Книгата на Мормон предоставя най-добрия тест за определяне на нейната истинност—а именно, да се прочете и след това да се попита Бог дали е истинна (вж. Мороний 10:4). ...

Това е най-върховното уверение за честните по сърце—да знаят чрез лично откровение от Бог дали Книгата на Мормон е истинна. Милиони са я подложили на този тест и знаят, а на още повече милиони все още им предстои да узнаят.

Духът, а също и тялото, постоянно се нуждаят от подхранване. Яденето вчера не е достатъчно да задоволи днешните нужди. Също така нередовното четене на „най-вярната от всички книги на земята”, както я нарича Джозеф Смит, не е достатъчно. (*History of the Church*, 4:461.)

Не всички истини са с еднаква ценност, нито всички Писанията са с еднаква стойност. Има ли по-добър начин да нахраним духа от честото угощаване от книгата, за която Джозеф Смит казва: „човек се приближава по-близо до Бога, спазвайки нейните наставления, отколкото чрез която и да било друга книга?” (*History of the Church*, 4:461)⁸.

Дали има вечни последици от нашето отношение към тази книга? Да, за наша благословия или наше осъждане.

Всеки светия от последните дни следва да направи изучаването на тази книга доживотна цел. В противен случай той поставя душата си в опасност и пренебрегва онова, което може да даде духовна и интелектуална цялост на целия му живот. Има разлика между обърнат във вярата, чиито живот е изграден върху канарата на Христос чрез Книгата на Мормон и продължава да се държи за пръта от желязо, и такъв, при който това не е така⁹.

Имаме нарастващ брой хора, които са се убедили чрез Книгата на Мормон, че Исус е Христос. Сега се нуждаем от нарастващ брой, които да използват Книгата на Мормон, за да станат отдадени на Христос. Нуждаем се да бъдем уверени и отдадени.

... Мои скъпи братя и сестри, нека четем Книгата на Мормон и да бъдем убедени, че Исус е Христос. Нека отново и отново препрочитаме Книгата на Мормон, така че по-пълно да можем да дойдем при Него, да Му бъдем верни, да съсредоточим живота си върху Него и да се уповаваме на Него.

„Виждам заливането на земята с Книгата на Мормон.”

Срещаме противника всеки ден. Предизвикателствата на тази ера конкурират всички от миналото, а тези предизвикателства ще нарастнат и духовно и физически. Трябва да сме близо до Христос, трябва ежедневно да вземаме върху си Неговото име, да си спомняме винаги за Него и да спазваме Неговите заповеди¹⁰.

3

Ние трябва да залеем земята и живота си с Книгата на Мормон.

Всеки един от нас се нуждае да получи собствено свидетелство за Книгата на Мормон чрез Светия Дух. След това, трябва да споделим с другите нашето свидетелство, заедно с Книгата на Мормон, за да може и те да знаят чрез Светия Дух за нейната истинност¹¹.

Можете ли да си представите какво би се случило, ако има нарастващ брой екземпляри на Книгата на Мормон в ръцете на нарастващ брой мисионери, които знаят как да я използват

и които са родени от Бог? Когато се случи това, ще имаме изобилната жътва от души, която Господ е обещал¹².

Имам едно убеждение: Колкото повече изучаваме Книгата на Мормони проповядваме от нея, толкова повече ще удовлетвориаме Господ и толкова по-голяма ще бъде силата ни да проповядваме. Като правим това, значително ще увеличим броя на обърнатите ни във вярата, и в Църквата и сред тези, на които проповядваме. ... Нашата задача след това е да преподаваме принципите на Евангелието, изложени в Библията и Книгата на Мормон. „И тези трябва да бъдат техните учения, според както бъдат наставлявани от Духа” (У. и З. 42:13)¹³.

Книгата на Мормон е инструментът, който Бог е създал, за да „памет(е) земята като потоп, за да отбере (Своите) избрани”. (Моисей 7:62.) Този свещен том Писания трябва да заема централно място в нашето проповядване, нашето преподаване и нашата мисионерска работа.

... В днешното време на електронни средства за информация и масово разпространение на печатното слово Бог ще ни държи отговорни, ако ние сега не разпространяваме Книгата на Мормон по един значителен начин.

Имаме Книгата на Мормон, имаме членовете, имаме мисионерите, имаме ресурсите, а светът има нуждата. Сега е времето!

Мои възлюбени братя и сестри, ние едва схващаме силата на Книгата на Мормон, божествената роля, която трябва да играе, степената, до която трябва да бъде придвижена. ...

Призовавам всички нас с молитва да обмислим стъпките, които лично можем да предприемем, за да приемем това ново свидетелство за Христос по-пълно в живота си и в един свят, който толкова отчаяно се нуждае от него.

Виждам събудени домове, оживени уроци и амвони, горящи с духа на посланията на Книгата на Мормон.

Виждам домашни учители и посещаващи учителки, районовни и клонови служители, ръководители на колове и мисии, които съветват нашите хора от най-правилната от всички книги на земята—Книгата на Мормон.

Виждам хора на изкуството, които екранизират, включват в пиеси, книги, музика и картини велики теми и велики герои от Книгата на Мормон.

Виждам хиляди мисионери, които отиват в мисионерското поле със стотици научени наизуст пасажии от Книгата на Мормон, за да могат да предоставят храна за нуждите на един духовно гладуващ свят.

Виждам цялата Църква да се приближава до Бог, като спазва ученията на Книгата на Мормон.

Действително, виждам заливането на земята с Книгата на Мормон¹⁴.

Бих искал да похваля вас, верни светии, които се стремите да залеете земята и живота си с Книгата на Мормон. Не само че трябва да раздаваме по значителен начин повече екземпляри на Книгата на Мормон, но и трябва смело да напредваме в живота си и да разпространяваме по цялата земя по-голяма част от прекрасните й послания¹⁵.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- В точка 1 прегледайте съвета на президент Бенсън за това как да изучаваме Книгата на Мормон. Как този съвет ни помага да посрещаме предизвикателствата си? Кои са някои от пасажите в Книгата на Мормон, които са свързани с предизвикателствата, пред които сме изправени?
- По какви начини сте виждали изпълнението на обещанията, изброени в точка 2? Кои са някои от нещата, които можем да правим, за да споделяме Книгата на Мормон с хора, които се нуждаят от тези обещания в живота си?
- Какво според вас означава да „залеем земята и живота си с Книгата на Мормон“? (За някои примери вж. точка 3)

Свързани с темата стихове

2 Нефи 27:22; Мормон 8:26–41; Мороний 1:4; 10:3–5; вж. също въведението към Книгата на Мормон

Помощни материали за изучаване

Докато четете, „подчертайте и отбележете думите или фразите, за да ги разграничавате от идеите в отделния стих. ... В белите полета записвайте отпратки към стихове, които разясняват pasajите, които изучавате” (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., с. 25).

Бележки

1. “To the Children of the Church”, *Ensign*, май 1989 г., с. 81–82.
2. “Beware of Pride”, *Ensign*, май 1989 г., с. 4.
3. Ларин Гонт, “Does the Book of Mormon Count?” *Ensign*, юни 1991 г., с. 20.
4. Хауърд Дж. Макомбър II, във “Finding Truth in the Book of Mormon”, *Ensign*, ян. 1996 г., с. 10–11.
5. Авторът пожелал анонимност, непубликуван ръкопис.
6. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, *Ensign*, ноем. 1986 г., с. 6–7.
7. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, с. 7.
8. “A New Witness for Christ”, *Ensign*, ноем. 1984 г., с. 6–7.
9. “The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, ян. 1988 г., с. 5.
10. “Come unto Christ”, *Ensign*, ноем. 1987 г., с. 84, 85.
11. “The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants”, *Ensign*, май 1987 г., с. 84.
12. “Born of God”, *Ensign*, юли 1989 г., с. 4.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 58.
14. “Flooding the Earth with the Book of Mormon”, *Ensign*, ноем. 1988 г., с. 4, 5–6.
15. “Beware of Pride”, с. 4.

Да следваме живия пророк

„Най-важният пророк, що се отнася до нас, е този, който живее днес.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

Една вечер, когато Езра Тафт Бенсън е на 15 години, той седи на масата за вечеря заедно с цялото си семейство и слуша баща си да чете писмо от президент Джозеф Ф. Смит и неговите съветници в Първото Президентство. Част от писмото гласи: „Ние съветваме и увещаваме да се въведе „домашна вечер“ в цялата Църква, в което време бащите и майките могат да събират заедно своите момчета и момичета и да ги учат на Господното слово. ... Ако светиите се подчиняват на този съвет, обещаваме, че ще последват големи благословии. Любовта у дома и послушанието към родителите ще нарастват. Вярата в сърцата на младежта на Израил ще се развие и те ще получат сила да се борят с нечестивите влияния и изкушения, които ги обсаждат”¹.

По-късно президент Бенсън си спомня: „Когато (баща ми) прочете писмото, той каза: „Президентството е казало това и то е словото Господно към нас!” От този момент нататък, ние усърдно провеждахме семейни домашни вечери в дома, в който прекарах детството си”².

Когато президент Бенсън създава свои деца, той и съпругата му продължават традицията, която е научил от родителите си. Той казва: „Свидетелствам от този си опит (в дома на родителите ми) и от опита ми с провеждането на семейни вечери в собствения ми дом, че могат да последват големи духовни благословии”³.

През 1947 г. Първото Президентство напътства членовете на Църквата да подновят усилията си в провеждането семейни вечери. Президент Бенсън, който тогава е член на Кворума на

Днес светиите от последните дни се събират в Центъра за конференции и по целия свят, за да чуят живия пророк.

дванадесетте апостоли, подчертава тази тема в една реч на обща конференция. Той свидетелства за семейството като за „божествена институция“⁴ и напомня на светиите за благословиите, които те ще получат, ако следват съвета на пророка да укрепват семействата си и да провеждат семейни вечери. Той свидетелства: „Нашето щастие тук и в идния живот е свързано с успешното изпълнение на тази велика отговорност. Братя и сестри, това си струва нашето внимание и планиране с молитва и съм сигурен в своето собствено сърце, че ще последват големи ползи, че ще дойде голяма радост и удовлетворение, ако се вслушаме в този, както и във всички други съвети, дадени ни от Президентството на Църквата“⁵.

Тъй като е получил благословии в резултат от вслушването в съвета на Господните избрани служители, Езра Тафт Бенсън често насърчава светиите от последните дни да са с отправен поглед към живия пророк. Той смело свидетелства за божественото призвание на всеки президент на Църквата, с когото е служил⁶. Когато президент Спенсър У. Кимбъл, който е ръкоположен като апостол в същия ден, в който и президент Бенсън, изнася първата си реч като президент на Църквата пред една група църковни ръководители, президент Бенсън „стана и с глас, изпълнен с емоция, отразявайки усещането на всички присъстващи, каза: „Президент Кимбъл, през всички години, когато са се провеждали тези събрания, никога не сме чували реч като тази, която току-що произнесохте. Действително, има пророк в Израил“⁷. А когато това божествено призвание идва при президент Бенсън, след смъртта на президент Кимбъл, той го приема със смирение и решителност. Той казва: „Съпругата ми Флора и аз се молахме непрестанно да може дните на президент Кимбъл да бъдат продължени на тази земя и да бъде извършено още едно чудо за него. Сега, след като Господ се произнесе, ще направим най-доброто, на което сме способни, под Неговото напътствие, да придвижим напред делото на земята“⁸.

Учения на Езра Тафт Бенсън

1

Президентът на Църквата е Господният говорител на земята.

Научете се да следвате пророка. Той е Господният говорител и единственият човек, който може да говори от името на Господ днес. Нека дадем предимство на неговия вдъхновен съвет. Нека вдъхновените му слова да бъдат основа за оценяването на съвета на всички служители с по-нисша власт. А после живеете близо до Духа, за да може да узнаете истината за всички неща⁹.

Господният говорител и пророк на лицето на земята днес е получил властта си чрез поредица от пророци, стигайки до Джозеф Смит, който бе ръкоположен от Петър, Яков и Иоан, които бяха ръкоположени от Христос, който бе и е главата на Църквата, Създателят на тази земя и Бог, пред който всички хора ще отговарят¹⁰.

Тази Църква не се ръководи от мъдростта човешка. Знам това. Силата и влиянието на Всевишния Бог ръководят Неговата Църква¹¹.

2

Най-важният пророк за нас е живият пророк.

Бог знае всички неща, краят от началото и никой човек не става президент на Църквата на Исус Христос случайно или остава такъв случайно или бива призван у дома случайно.

Най-важният пророк, що се отнася до нас, е този, който живее днес. Това е пророкът, който дава настоящите напътствия от Бог за нас. Откровението на Бог към Адам не учи Ной как да построи ковчега. Всяко поколение се нуждае от древното Писание плюс съвременното Писание от живия пророк. Следователно, най-внимателно трябва да четете и обмисляте последните вдъхновени слова на Господния говорител. Ето защо е важно да имате достъп до и внимателно да четете словата му. ...

Да, за пророка ний славим те, Боже, той ни води в последните дни (вж. *Химни*, № 12)¹².

В качеството си на президент на Църквата, Езра Тафт Бенсън говори с голяма любов и настойчивост.

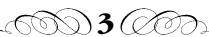
Пазете се от хората, които противопоставят мъртвите пророци на живите пророци, защото живите са винаги с предимство¹³.

Всеки президент е специално избран за времето и ситуацията, от които се нуждаят светът и Църквата. Всички са „точните хора“, както сме видели при президент Спенсър У. Кимбъл. Помислете за чудото на това предопределение и тази подготовка! Въпреки че е призван и са му връчени ключове много години преди мантията да падне върху него, президентът винаги е точният човек на точното място за това време. Това чудо е един от белезите на божествеността на Църквата¹⁴.

Позволете ми да попитам, нуждаем ли се от истински пророк Господен на земята днес? Хората по времето на Ной нуждаели ли са се от пророк, който да ги предупреди духовно и физически? Ако някой бе отказал да следва Ной, щеше ли да бъде спасен от потопа? Все пак, Книгата на Мормон ни казва, че в последните дни, в които живеем ние, нечестието на хората

ще може да бъде сравнено с нечестието на хората по времето на Ной, когато Бог прочистил земята чрез потоп (вж. Матей 24:37–39). Мислите ли, че се нуждем от пророк днес, който да ни предупреждава и подготвя за прочистването, което Бог е обещал, че ще дойде, но този път чрез огън?¹⁵

Ако искаме да знаем доколко праведни сме пред Господ, нека се запитаем доколко следваме Неговия смъртен капитан— доколко нашият живот е в хармония с помазаните от Господ— живият пророк—президентът на Църквата и с Кворума на Първото Президентство¹⁶.

Живият пророк ни казва това, което трябва да знаем, а не винаги онова, което искаме да чуем.

Една типична черта за истинския пророк е, че той провъзгласява послание от Бог. Той не съжالياва за посланието, нито се страхува от някакви социални последици, които могат да доведат до подигравки и преследване¹⁷.

Понякога има хора, които чувстват, че земното им познание по дадена тема превъзхожда небесното познание, което Бог дава на пророка Си по същата тази тема. Те чувстват, че пророкът трябва да има същите светски квалификации или обучение, които те имат, преди да приемат каквото и да е от това, което пророкът има да им каже и което може да противоречи на тяхното светско образование. Какво светско образование е имал Джозеф Смит? Въпреки това, той е дал откровения по всякакви видове теми. ... Ние насърчаваме светското познание в много области, но помнете, че ако някога има противоречие между светското познание и словата на пророка, вие сте на страната на пророка и ще бъдете благословени, и времето ще покаже, че сте сторили правилното нещо.

... Не е необходимо пророкът да казва „Тъй казва Господ”, за да бъдат словата му Писания.

Понякога има хора, които се хващат за думите. Те може да кажат, че пророкът ни е дал съвет, но не сме длъжни да го следваме, освен ако той не каже, че това е заповед. Но Господ казва за пророка: „Трябва да се вслушвате във всички негови слова и

заповеди, които той ще ви даде, тъй както ги получава, ходейки в пълна святост пред Мен”. (У. и З. 21:4)

... Пророкът ни казва това, което трябва да знаем, не винаги онова, което искаме да знаем.

„Ти ни заяви тежки неща, повече, отколкото можем да понесем” – се оплакват братята на Нефи. Но Нефи отговаря като казва: „виновните намират истината за тежка, защото тя ги пронизва до самата сърцевина”. (1 Не. 16:1–2)

По думите на президент Харолд Б. Лий:

„Може да не харесате това, което произтича от човека, който държи властта в Църквата. То може да противоречи на политическите ви възгледи. Може да противоречи на социалните ви възгледи. Може да е намеса в част от социалния ви живот. ... Вашата и нашата безопасност зависят от това дали ще го следваме. ... Нека се вслушваме в президента на Църквата”. (Conference Report, октомври 1970 г., с. 152–153)

Но живият пророк е този, който действително разстройва света. „Дори в Църквата – казва президент Кимбъл – мнозина са склонни да украсяват гробниците на вчерашните пророци и мислено да хвърлят камъни по живите”. (*Instructor*, 95:257)

Защо? Защото живият пророк ни казва това, което трябва да знаем, а светът предпочита пророците или да са мъртви или да се занимават само със себе си. ...

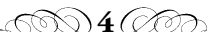
Начинът, по който откликваме на словата на живия пророк, когато той ни казва това, което трябва да знаем, но не искаме да чуем, е изпитание за нашата вяроност. ...

Образованите може да чувстват, че пророкът е вдъхновен само, когато е в съгласие с тях, иначе пророкът само изразява собственото си мнение—говорейки като човек. Богатите може да чувстват, че няма нужда да се вслушват в низш пророк. ...

... Не е задължително пророкът да е популярен в света или сред светските хора.

Когато даден пророк разкрива истината, това разделя хората. Честните по сърце се вслушват в словата му, но нечестивите или пренебрегват пророка или се борят срещу него. Когато

пророкът сочи греховете на света, светските хора или искат да му затворят устата или действат все едно, че пророкът не съществува, вместо да се покаят за греховете си. Популярността никога не е изпитание на истината. Много проорци са били убити или отхвърлени. Като приближаваме Второто пришествие на Господ, може да очаквате, че хората от света ще стават все по-нечестиви, а пророкът ще бъде все по-неприятен за тях¹⁸.

Ще бъдем благословени, ако следваме живия пророк.

За да ви помогна да издържите важните изпитания, които предстоят, ще ви дам ... един велик ключ, който, ако го почитате, ще ви увенчае с Божията слава и ще ви даде победа, независимо от яростта на Сатана.

... В Църквата пеем химна „За пророка ний славим те, Боже” (*Химни*, № 12). Ето го великият ключ—следвайте пророка. ...

... Пророкът е единственият човек, който говори от името на Господ във всичко.

В раздел 132, стих 7 на Учение и Завети Господ говори за пророка—президента—и казва:

„Никога няма повече от един на земята за дадено време, на когото да са поверени тази сила и ключовете на това свещеничество”.

След това в раздел 21, стихове 4–6, Господ заявява:

„Затова вие, подразбирайки църквата, трябва да се вслушвате във всички негови слова и заповеди, които той ще ви даде, тъй както ги получава, ходейки в пълна святост пред Мен.

Защото неговото слово вие ще получавате като че ли от собствената Ми уста, в пълно търпение и вяра.

Защото вършейки тези неща, портите на пъкъла не ще наделят срещу вас”¹⁹.

Пророкът никога няма да поведе Църквата по грешен път.

Президент Уилфорд Уудръф заявява: „Господ никога няма да позволи на мен или на някой друг, който заема поста президент на тази Църква, да ви отклони от правия път. Това не влиза

в програмата. Не е и намерението на Бог” (вж. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, 2004 г., с. 199).

Президент Марион Г. Ромни разказва за следната история, случила се с него:

„Помня, че преди години, когато бях епископ, президент Хибър Дж. Грант дойде да говори в нашия район. След събранието го откарах до дома му. ... Стоейки до мен, той постави ръка на рамото ми и каза: „Момче, винаги следвай президента на Църквата и ако някога той ти каже нещо грешно и ти го направиш, Господ ще те благослови за това”. Тогава, с блясък в очите, той каза: „Но не се притеснявай. Господ никога няма да позволи на Неговия говорител да отклони хората” (Conference Report, октомври 1960 г., с. 78)²⁰.

Има една история за това как, когато Бригъм Йънг пътувал през едно населено място, той видял един човек да строи къща и просто му казал да удвои дебелината на стените ѝ. Приемайки президент Йънг като пророк, човекът променил плановете си и удвоил стените. Скоро след това имало наводнение през града, което довело до много разрушение, но стените на този човек останали здрави. Докато поставял покрив на къщата си, хората го чули да пее: „За пророка ний славим те, Боже!”²¹

Като членове на Църквата, има някои трудности, през които трябва да преминем, ако искаме да се приберем безопасно у дома. Ще ни бъде даден шанс да изберем между противоречивите съвети, дадени от неколцина. Ето защо трябва да се научим—и колкото по-скоро се научим, толкова по-добре—да следвам пророка, президента на Църквата²².

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Бенсън казва: „Научете се да следвате пророка” (точка 1). Какво означава това за вас?
- Защо според вас най-важният пророк за нас е настоящият президент на Църквата? (Вж. точка 2) Какъв съвет сме получили наскоро от живия пророк?

- Като разглеждате точка 3, помислете си за случай, когато сте се вслушали в съвета на пророка, макар че не сте го разбрали напълно. Какво можем да научим от такива преживявания?
- Помислете си за „великия ключ“, който президент Бенсън посочва в точка 4. Кой са някои от благословиите, които сте получили, когато сте били верни на този велик ключ?

Свързани с темата стихове

2 Летописите 20:20; Амос 3:7; Ефесяните 2:19–20; 4:11–15; У. и З. 1:14–16, 37–38; 107:91–92; Символът на вярата 1:6

Помощ в преподаването

„Не се страхувайте от тишината. Често хората се нуждаят от време да помислят и да отговорят на въпросите или да изразят какво чувстват. Можете да направите пауза, след като сте задали въпрос, след като сте споделили духовно изживяване или когато хората имат трудности да се изразяват“ (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 67).

Бележки

1. Джозеф Ф. Смит, Антън Х. Лънд и Чарлс У. Пенроуз, “Home Evening”, *Improvement Era*, юни 1915 г., с. 733–734.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 528.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 528.
4. В Conference Report, окт. 1947 г., с. 23.
5. В Conference Report, окт. 1947 г., с. 27.
6. Вж. например, Conference Report, окт. 1968 г., с. 17; Conference Report, апр. 1970 г., с. 127; *Ensign*, ян. 1973 г., с. 57; *Ensign*, ноем. 1980 г., с. 34; *Ensign*, май 1984 г., с. 8.
7. У. Грант Багъртър, “A Special Moment in Church History”, *Ensign*, ноем. 1977 г., с. 27.
8. Цитирано в Дон Л. Сиърли, “President Ezra Taft Benson Ordained Thirteenth President of the Church”, *Ensign*, дек. 1985 г., с. 5.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 134.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 132.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 132.
12. “Jesus Christ—Gifts and Expectations”, *New Era*, май 1975 г., с. 16–17.
13. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, *Tambuli*, юни 1981 г., с. 3.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 142.
15. “Listen to a Prophet’s Voice”, *Ensign*, ян. 1973 г., с. 59.
16. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, с. 8.
17. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, *Ensign*, ноем. 1981 г., с. 61.
18. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, с. 3–4, 6; курсив премахнат от оригинала.
19. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, с. 1–2; курсив премахнат от оригинала.
20. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, с. 3; курсив премахнат от оригинала.
21. “Civic Standards for the Faithful Saints”, *Ensign*, юли 1972 г., с. 61; вж. също Сидни Алваръс Хенкс и Ифръм К. Хенкс, *Scouting for the Mormons on the Great Frontier*, 1948 г., с. 78–80.
22. В Conference Report, окт. 1966 г., с. 122.

Търсете Духа във всичко, което вършите

*„Трябва да останем отворени и
чувствителни за подтиците на Светия
Дух във всички аспекти на живота ни.”*

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

Когато президент Езра Тафт Бенсън говори с други висши ръководители относно службата в Църквата, той често казва: „Помнете, братя, в това дело важен е Духът”¹. И когато той и тези братя служат заедно, той преподава този принцип чрез пример, като показва, че Господ „е близо до Своите служители, дори на един шепот разстояние”². Старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на двандесетте апостоли разказва за случай, когато придружил президент Бенсън на една колова конференция, на която щял да бъде призван нов колов президент:

„След като се молихме, интервюирахме, изучавахме и отново се молихме, старейшина Бенсън ме попита дали знам кой ще бъде новия президент. Аз казах, че още не съм получил вдъхновение. Той се вгледа продължително в мен, и отговори, че той също не е. Обаче ние *бяхме* вдъхновени да помолим трима достойни свещенически ръководители да говорят на съботната вечерна сесия на конференцията. Малко след като третия говорител започна да говори, Духът ми внуши, че той трябва да е новият президент на кол. Аз погледнах към президент Бенсън и видях сълзи да текат по лицето му. Откровението бе дадено и на двама ни—но само продължавайки да търсим волята на нашия Небесен Отец, докато напредвахме с вяра”³.

В началото на една конференция за новопризовани президенти на мисия, президент Бенсън споделя следния съвет:

„Как получаваме Духа? „Чрез молитва с вяра” – казва Господ.

„Казвал съм толкова много пъти на моите братя, че Духът е най-важният елемент в това дело. С Духа и като увеличавате призованието си, вие можете да извършвате чудеса за Господ на мисионерското поле. Без Духа никога не ще успеете, *независимо* от вашите таланти и способности.

Ще получите отлично обучение през следващите три дни. Ще бъдат раздадени наръчници, ще бъдат обсъдени отговорности и процедури, ще се анализират политики и всичко това ще бъде изключително полезно за вас. Но най-голямата помощ, която ще получите като президент на мисия, няма да бъде от наръчниците или ръководствата. Най-голямата помощ ще дойде от Самият Господ, докато Го умолявате в смирена молитва. Като бъдете подтиквани да падате на колене отново и отново, молейки Го за божествена помощ при изпълнението на вашата мисия, ще чувствате Духа, ще получите отговора си свише, мисията ви ще преуспява духовно поради това, че зависите от и разчитате на Него”⁴.

Президент Бенсън отправя следния съвет към всички членове на Църквата, включително малките деца⁵. Той казва: „В това дело важен е Духът—където и да служим. Знам, че трябва да се уповаваме на Духа. Нека получим този Дух и бъдем верни членове на Църквата, отдадени деца и родители, ефективни домашни учители, поучителни инструктори, вдъхновени районови и колови ръководители”⁶.

Въпреки че президент Бенсън преподава тази истина публично и смело по целия свят, основните му усилия да я следва са лични и тихи. Всичко започва у дома, заедно със съпругата му Флора. Полусестрата на Флора, Джудия Дали, един път отива на гости на семейство Бенсън и по-късно пише писмо на Флора, в което говори за семейство Бенсън. „Какво изобщо може да е по-съвършено? – казва тя. Възхищавам се на простотата на вашия начин на живот, но най-вече на факта, че в дома ви обитава Духът Господен”⁷.

Учения на Езра Тафт Бенсън

1

Трябва да се стремим да имаме постоянното спътничество на Светия Дух през целия си живот.

Един от начините да преценим дали сме на правата и тясна пътека е да притежаваме Духа Господен в живота си.

Притежаването на Светия Дух дава определени плодове.

Апостол Павел казва, че „плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодост, милост, милосърдие (и) вярност” (Гал. 5:22–23)

Най-важното нещо в живота ни е Духът. Винаги съм чувствал това. Трябва да останем отворени и чувствителни към подтиците на Светия Дух във всички аспекти на живота ни. ... Тези подтици най-често идват, когато не сме под натиска на ангажименти и когато не сме завладяни от притесненията на ежедневието⁸.

Духовността—да сме в синхрон с Духа Господен—е най-голямата нужда на всички. Трябва да се стремим да имаме постоянното спътничество на Светия Дух през целия си живот. Когато имаме Духа, ние ще обичаме да служим, ще обичаме Господ и ще обичаме хората, с които служим и тези, на които служим.

Няколко години, след като Пророкът Джозеф Смит е мъченически убит, той се явява на президент Бригъм Йънг. Чуйте посланието му:

„Кажете на хората да бъдат смирени и верни и да пазят Духа Господен и това ще ги води правилно. Бъдете внимателни и не угасявайте тихия тънък глас. Той ще ви научи какво да правите и къде да отидете. Той ще произведе плодовете на царството. Кажете на братята да пазят сърцата си отворени за убеждение, така че когато Светият Дух дойде при тях, техните сърца да са готови да го приемат”. ...

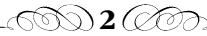
Това дело в последните дни е духовно. Изисква се духовност, за да го разберем, обикнем и разпознаем. Затова търсете Духа

във всичко, което вършите. Пазете го непрекъснато с вас. Това е предизвикателството ни⁹.

Живеем в много нечестив свят. Заобиколени сме от пропагандата, че злото е добро и доброто е зло. Изобилстват лъжливи учения, които ни засягат. Почти всичко, което е добродетелно, добро, чисто, вдъхновяващо и укрепващо бива оспорвано като никога преди.

Една от причините да сме на тази земя е да разпознаваме между истината и лъжата. Това разпознаване идва чрез Светия Дух, не само чрез интелектуалните ни способности.

Когато искрено и честно търсим истината, се изпълнява следното красиво обещание: „Бог ще ви даде познание чрез Своя Свети Дух, да, чрез неизказуемия дар на Светия Дух” (Учение и Завети 121:26)¹⁰.

Ако бъдем смирени и чувствителни, Господ ще ни подтиква чрез нашите чувства.

Молете се на Небесния Отец да ви благославя винаги с Духа Си. Често наричаме Духа Светия Дух. ... Светият Дух ви помага да избирате правилното. Светият Дух ще ви предпазва от злото. Той ви шепти с тих и тънък глас да вършите правилното. Когато *вършите* добро, вие се *чувствате* добре и това е Светият Дух, Който ви говори. Светият Дух е чудесен спътник. Той е *винаги* тук, за да ви помага¹¹.

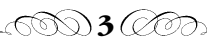
Обмисляйте нещата, които не разбирате. Както заповядва Господ на Оливър Каудъри: „Аз ти казвам, че трябва да го прочутиш в ума си; тогава ... Ме попита(й) дали е правилно и ако е правилно, Аз ще сторя тъй, че недрата вътре в теб ще се разгорят, ето защо ще *почувстваш*, че е правилно” (У. и З. 9:8, курсив добавен.)

Забелязахте ли последната фраза? „Ще *почувстваш*, че е правилно”.

Най-често ние чуваме словата Господни като чувство. Ако бъдем смирени и чувствителни, Господ ще ни подтиква чрез нашите чувства. Затова духовните подтици понякога ни водят

до голяма радост, а понякога до създи. Много пъти емоциите ми стават нежни и чувствата ми много деликатни, когато съм докоснат от Духа.

Светият Дух прави чувствата ни по-деликатни. Чувстваме се по-милосърдни и загрижени едни за други. Ставаме по-спокойни във взаимоотношенията си. Имаме по-голяма способност да се обичаме. Хората искат да са около нас, защото самите ни лица излъчват влиянието на Духа. Ставаме по-божествени по характер. В резултат на това, ние ставаме много по-чувствителни към подтиците на Светия Дух и така успяваме да разбираме по-ясно духовните неща¹².

Получаваме Духа чрез искрена молитва и пост.

Как получаваме Духа? „Чрез молитвата с вяра” – казва Господ (У. и З. 42:14). Затова трябва да се молим искрено и с истинско намерение. Трябва да се молим за повече вяра и да се молим Духът да съпътства нашето преподаване. Трябва да молим Господ за прошка.

Молитвите ни трябва да са казани със същия дух и плам като молитвите на Енос в Книгата на Мормон. Повечето са запознати с тази вдъхновяваща история, затова няма да повтарям предисторията ѝ. Само искам да обърна вниманието ви на следните думи. Енос свидетелства: „Ще ви разкажа за борбата, която имах пред Бога, преди да получа опрощение на греховете си”. Той обяснява тази борба пред Бог. Забележете неговия плам в молбата му:

„Душата ми зажадува”.

„Коленичих пред моя Създател”.

„И Го призовах в усърдна молитва и жалба за *моята собствена душа*.”

„Аз Го призовавах през целия ден”.

Тогава Енос свидетелства: „Дойде глас към мене, казвайки: Еносе, греховете ти са опростени и ти ще бъдеш благословен. ... Затова вината ми беше премахната”. Когато той запитва Господ как се е получило това, Господ му отговаря: „Поради

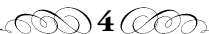

„Ежедневното изучаване на Писанията приканва Духа.”

вярата ти в Христа ... твоята вяра *те изцели*” (Енос 1:2, 4–8; курсив добавен.)

Енос бива духовно изцелен. Чрез силните му молитви към Бог, той преживява това, което верните от всяка една диспенсация могат да преживеят, преживяват и трябва да преживеят, ако желаят да видят Бог и да бъдат изпълнени с Неговия Дух¹³.

Ако искате да придобиете духа на вашия сан и вашето призование ... опитайте да постите известно време. Нямам предвид само да пропуснете едно ядене, а след това да ядете двойно на следващото. Имам предвид истински пост и молитва през това време. Това ще направи повече, за да ви даде истинския дух на вашия сан и вашето призование и да позволи на Духа да действа чрез вас, от всичко друго, което ми е известно¹⁴.

Ежедневното изучаване на Писанията, включващо размишляване над откъси от тях, кани Духа.

Изучавайте Писанията старателно по време на личното си изучаване всеки ден. Ежедневното изучаване на Писанията кани Духа¹⁵.

Отделяйте време за размишление. Размишляването над стих от Писанията—Яковово 1:5—заведе едно младо момче в една горичка, за да общува с неговия Небесен Отец. Точно това отвори небесата в тази диспенсация.

Размишляването над един стих от Писанията от евангелието на Иоан в Новия завет доведе до великото откровение за трите степени на слава (вж. Иоан 5:29; У. и З. 76).

Размишляването над друг стих от Посланието Петрово отвори небесата пред президент Джозеф Ф. Смит и той видя света на духовете. Това откровение, известно като „Видението за изкуплението на мъртвите”, сега е част от Учение и Завети (вж. 1 Петрово 3:18–20; 4:6; У. и З. 138).

Помислете колко голяма е отговорността, която Господ ни е дал. Господ казва: „Нека тържествеността на вечността почива в умовете ви”. (У. и З. 43:34) Не може да направите това, ако умът ви е прекалено зает със светските грижи.

Четете и изучавайте Писанията. Те трябва да се изучават у дома, като бащите и майките подеват тази инициатива и дават пример. Писанията трябва да се разбират чрез силата на светия Дух, защото Господ е дал следното обещание на хората, които са Му верни и послушни: „Може да узнаеш тайнствата и миролюбивите неща” (У. и З. 42:61).

Следното изказване на президент Спенсър У. Кимбъл илюстрира как можем да развием повече духовност в живота си:

„Откривам, че когато стана небрежен в общението си с Божеството и когато изглежда, че нито божествено ухо слуша, нито божествен глас говори, наистина съм се отдалечил. Ако се потопя в Писанията, дистанцията се скъсява и духовността се завръща. Започвам да обичам по-силно онези, които трябва да

обичам с цялото си сърце и ум и сила и като ги обичам повече, ми става по-лесно да спазвам съветите им”. ...

Това е велик съвет, който от личен опит знам, че е верен.

Колкото повече сте запознати с Писанията, толкова по-близо е умът ви до Господ и толкова по-сплотени ставате като съпруг, съпруга и деца. Като четете Писанията, истините за вечността остават в ума ви¹⁶.

Противникът не желае в домовете ни да се извършва изучаване на Писанията, затова създава пречки, когато може. Но ние трябва да постоим¹⁷.

Не можем да познаваме Бог и Исус, без да учим за тях и след това да изпълняваме волята им. Това води до допълнително разкрито знание, което, ако му се подчиним, ще ни доведе до допълнителни истини. Ако следваме този модел, ще получим допълнителна светлина и радост, което ще ни заведе в крайна сметка в присъствието Божие, където с Него ще имаме пълнота¹⁸.

Светият Дух ще бъде с нас, ако почитаме, уважаваме и се подчиняваме на Божиите закони.

Учени сме, че Дуът няма да обитава в нечисти храмове (вж. Еламан 4:24). Затова един от първите ни приоритети е да се уверим, че личният ни живот е в ред¹⁹.

Позволете ми да поговоря за послушанието. Вие се учите сега да спазвате всички заповеди на Господ. Като правите това, ще имате Неговия Дух да бъде с вас. Ще се чувствате добре относно себе си. Не може да *постъпвате* грешно и да се *чувствате* добре. Невъзможно е²⁰!

Материалното обещание при подчинението (на Словото на мъдростта) е следното: Те „ще получат здраве в пъпа си и мозък в костите си; ... ще тичат и няма да се уморяват; и ще ходят, и няма да отпаднат” (У. и З. 89:18, 20.)

Обаче винаги съм чувствал, че по-голямата благословия за подчинението на Словото на мъдростта и всички други заповеди е духовна.

Чуйте духовното обещание: „Всички светии, които помнят да спазват и вършат тези неща, и ходят в подчинение *на заповедите*, ... ще намерят мъдрост и големи съкровища от познание, тъкмо скрити съкровища” (У. и З. 89:18, 19; курсив добавен.)

Някои мислят, че това обещание се отнася само за спазването на условията на Словото на мъдростта. Но ще забележите, че трябва да се подчиняваме на *всички* заповеди. Тогава ще получим конкретни духовни обещания. Това означава, че трябва да се подчиняваме на закона за десетъка, да почитаме Господния ден свят, да се пазим морално чисти и целомъдрени и да се подчиняваме на всички други заповеди.

Когато правим всичко това, обещанието е: Те „ще намерят мъдрост и големи съкровища от познание, тъкмо скрити съкровища” (У. и З. 89:19.)

Кой баща или коя майка не желае вдъхновението от Господ при отглеждането на децата си? Аз свидетелствам, че тези благословии могат да бъдат ваши. Със сигурност родителите няма да искат чрез непослушание да попречат на децата си да получат Господните благословии. Всички бащи и майки в Израил трябва да отговорят на изискванията за това обещание.

Спазването на заповедите Божии е условие за достойнство да влезем в Дома Господен. Там се дават „големи съкровища от познание”, които са свързани с нашето щастие в този живот и нашата радост през цялата вечност. ...

Не вярвам, че някой член на Църквата може да има действено, силно свидетелство за Евангелието, без да спазва заповедите. Свидетелството е да имаме настоящо вдъхновение да знаем, че делото е истинно, а не е нещо, което получаваме само веднъж. Светият Дух пребивава с хората, които почитат, уважават и се подчиняват на Божиите закони. А това е Духът, който дава вдъхновение на хората. Смирено свидетелствам за действителността на това обещание²¹.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Бенсън казва, че подтиците от Светия Дух „най-често идват, когато не сме под натиска на ангажименти и когато не сме завладяни от притесненията на ежедневието” (точка 1). Как можем да останем чувствителни към Духа дори, когато сме под такъв натиск?
- Президент Бенсън учи: „Ако бъдем смирени и чувствителни, Господ ще ни подтиква чрез нашите чувства” (точка 2). Какво сте научили относно разпознаването на такива подтици?
- В точка 3 президент Бенсън ни насърчава да следваме примера на Енос, според както е записан в Книгата на Мормон. Кои са някои от уроците за търсенето на Духа, които можем да научим от Енос?
- Каква е разликата за вас между четенето на Писанията и „размишляването над откъс от Писанията”? (Вж. точка 4) Защо според вас усърдното, ежедневно изучаване на Писанията ни помага да сме отворени за подтиците на Духа?
- Президент Бенсън казва: „Светият Дух ще бъде с нас, ако почитаме, уважаваме и се подчиняваме на Божиите закони” (точка 5). Защо според вас нашата способност да получаваме вдъхновение се влияе от усилията ни да спазваме заповедите?

Свързани с темата стихове

1 Нефи 10:17–19; 2 Нефи 4:15–16; Мосия 2:36–37; У. и З. 8:2–3; 45:56–57; 76:5–10; 121:45–46

Помощни материали за изучаване

„Докато изучавате, обръщайте внимание на идеите, които идват в ума ви, и чувствата, които идват в сърцата ви” (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., с. 20). Може да запишете впечатленията, които получите, дори и да изглеждат несвързани с думите, които четете. Може това да са точно нещата, които Господ иска да ви разкрие.

Бележки

1. Цитирано от Томас С. Монсън, "A Provident Plan—A Precious Promise", *Ensign*, май 1986 г., с. 63.
2. "Seek the Spirit of the Lord", *Ensign*, апр. 1988 г., с. 5
3. Робърт Д. Хейлз, „Лично откровение: ученията и примерите на пророците“, *Лиахона*, ноем. 2007 г., с. 87–88.
4. "My Challenges to Mission Presidents", семинар за нови президенти на мисии, 25 юни, 1986 г.
5. Вж. "To the Children of the Church", *Ensign*, май 1989 г., с. 82.
6. "A Sacred Responsibility", *Ensign*, май 1986 г., с. 77.
7. Джулиа Даали, в Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1988 г., с. 128.
8. "Seek the Spirit of the Lord", с. 2.
9. "Seek the Spirit of the Lord", с. 5; това изявление от Бригъм Йънг се намира в *Manuscript History of Brigham Young*, 23 фев. 1947 г., 2 тома, ed. Елдън Джей Уотсън (1968 г., 1971 г.), 2:529.
10. *Come unto Christ*, 1983 г., с. 22.
11. "To the Children of the Church", с. 82.
12. "Seek the Spirit of the Lord", с. 4.
13. *Come unto Christ*, с. 92–93.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, с. 331–332.
15. "My Challenges to Mission Presidents", семинар за нови президенти на мисии, 25 юни 1986 г.; курсив премахнат от оригинала.
16. "Seek the Spirit of the Lord", с. 2, 4; изявлението от Спенсър У. Кимбъл се намира в *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г., с. 67.
17. "A Sacred Responsibility", с. 78.
18. "In His Steps", *Ensign*, септ. 1988 г., с. 5.
19. *Come unto Christ*, с. 92.
20. "Preparing Yourselves for Missionary Service", *Ensign*, май 1985 г., с. 36.
21. "A Principle with a Promise", *Ensign*, май 1983 г., с. 54.

Безценните благословии на Дома Господен

„В храмовете получаваме най-великите Божии благословии, отнасящи се до вечния живот. Храмовете наистина са порти към небесата.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

„Благодарен съм на Господ, че спомените ми, свързани с храма, са от рано—дори откакто бях малко момче” – казва президент Езра Тафт Бенсън. „Помня толкова добре как като малко момче аз се прибирах от полето и приближавах старата фермерска къща в Уитни, щата Айдахо. Чувах как майка ми пее „Направих ли нещо добро”. (Химни, № 141.)

Все още си спомням как тя бе наведена над дъската за гладене, вестници на пода, как глади дълги ленти бял плат, а на челото ѝ капки пот. Когато я попитах какво прави, тя каза: „Това е храмово облекло, синко. Баща ти и аз ще ходим в храма. ...”

Тогава тя остави старата ютия върху печката, доближи един стол до моя и ми каза за храмовата работа—колко е важно да се ходи в храма и да се участва в свещените обреди, които се извършват там. Тя също така изрази силната си надежда, че някой ден нейните деца и внуци и правнуци ще имат възможността да се наслаждават на тези безценни благословии.

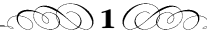
Тези сладки спомени за духа на храмовата работа бяха благословия в нашата фермерска къща. ... Тези спомени се връщаха, когато извършвах бракосъчетанието на всяко едно от нашите деца и внуци, внуците и правнуците на майка ми, под влиянието на Духа в дома Господен.

Това са специални спомени за мен”¹.

Храм Лос Анджелис Калифорния

Учения на Езра Тафт Бенсън

Храмовете са символи за всичко, което ни е скъпо.

Храмът е най-близкото място до небесата на смъртната земя².

Храмът ще бъде светлина за всички наоколо—символ на всичко, което ни е скъпо³.

Храмът е едно постоянно напомняне за Божието намерение семейството да бъде вечно⁴.

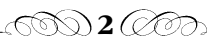
Храмът е постоянен, видим символ, че Бог не е оставил човека да върви пипнешком в мрака. Той е място за откровение. Въпреки че живеем в един паднал свят—един нечестив свят—свети места биват отделяни и освещавани, за да може достойни мъже и жени да учат за реда в небесата и да се подчиняват на Божията воля⁵.

Храмът е доказателство, че силата Божия може да устои на силите на злото сред нас. Много родители в и извън Църквата искат защита от нарастващата лавина от нечестие, която заплашва да погълне християнските принципи. Напълно съм съгласен с едно заявление, което президент Харолд Б. Лий направи по време на Втората световна война. Той каза: „Говорим за безопасност в днешно време, а не разбираме, че ... имаме на разположение светия храм, където се намират символите, чрез които може да бъде генерирана сила, която да спаси тази нация от разрушение”⁶.

На един прием в хотел Бевърли Хилс Хилтън в Лос Анджелис (Калифорния), бях помолен от президента на САЩ (като негов министър на земеделието) да приветствам президента на една от по-новите републики, президента на осемдесет и осем милиона души, разпръснати на около 3000 острова, дълги хиляда мили, нация, която съществува само от няколко години. Като седнахме за вечерята, която беше спонсорирана основно от филмовата индустрия и на която присъстваха много филмови звезди, аз можах да погледна през един красив еркереен прозорец. Надолу по булеварда, на едно възвишение, се виждаха меките светлини

около величественния ни храм Лос Анжелос и аз имах радостта да го посоча на моите гости и на приятели на нашата маса, а също и на други маси. Помислих си, докато седяхме там: „По-голямата част от това, което се случва тази вечер, няма никаква стойност. Нещата, които са трайни, истинските неща, тези, които са важни, са нещата, представени в храма Божий”⁷.

Нека храмът да бъде постоянно напомняне за това, че животът е вечен и че заветите, сключени от нас в смъртността, могат да бъдат вечни⁸.

Нуждаем се от храмовите обреди и завети, за да можем да влезем в пълнотата на свещеничеството и да се подготвим да се завърнем в Божието присъствие.

Когато нашият Небесен Отец поставил Адам и Ева на тази земя, Той сторил това с цел да ги научи как да се завърнат в Неговото присъствие. Нашият Отец обещал Спасител, Който да ги изкупи от падналото им състояние. Той им дал плана на спасението и им казал да учат децата си на вяра в Исус Христос и на покаяние. Освен това, Бог заповядал на Адам и потомството му да се кръстят, да получат Светия Дух и да влязат в реда на Сина Божий.

Влизането в реда на Сина Божий е еквивалент на днешното влизане в пълнотата на Мелхиседековото свещеничество, което се получава само в дома Господен.

Тъй като Адам и Ева изпълнили тези изисквания, Бог казал на Адам: „Ти си според реда на Оногова, Който беше без начало на дни и край на години, от вечност до вечност”. (Моисей 6:67)

Три години преди смъртта на Адам се случило велико събитие. Той завел сина си Сет, внука си Енос и други висши свещеници, които му били преки наследници, заедно с други от праведното му потомство, в една долина, наречена Адам-онди-Ахман. Там Адам дал на тези праведни потомци последната си благословия.

След това Господ им се явил (вж. У. и З. 107:53–56). ...

По какъв начин Адам завел потомството си в присъствието Господно?

Отговорът: Адам и неговото потомство влезли в свещеническия ред Божий. Днес бихме казали, че са отишли в Дома Господен и са получили своите благословии.

Редът на свещеничеството, за който се говори в Писанията, понякога се нарича патриархалният ред, защото се предавал от баща на син. Но този ред иначе се описва в съвременните откровения като реда на семейното управление, според който един мъж и една жена сключват завет с Бог—също като Адам и Ева,—за да бъдат запечатани за вечността, да имат потомство и да вършат волята и делото на Бог през целия си смъртен живот.

Ако една двойка спазва заветите си, тя има правото да получи благословията на най-висшата степен на селестиялното царство. Тези завети днес могат да се сключат само чрез влизане в Дома Господен.

Адам спазва този ред и довежда потомството си в присъствието на Бог. ...

... В този ред на свещеничеството може да се влезе само ако спазваме всички Божии заповеди и се стремим към благословиите на нашите бащи, също като Авраам (вж. Авраам 1:1–3), като ходим в дома на Отца ни. Те не се получават на никое друго място на тази земя!

... Отидете в храма—дома на Отца ни—да получите благословиите на праотците ви, за да имате правото да получите най-висшите благословии на свещеничеството. „Защото без това никои човек не може да види лицето на Бога, тъкмо на Отца, и да живее”. (У. и З. 84:22)

Домът на Отца ни е дом на ред. Ние посещаваме *Неговия* дом, за да влезем в този ред на свещеничеството, който ще ни даде правото да имаме всичко, което има Отец, ако останем верни⁹.

3

Чрез храмовите обреди и завети можем да получим защита и най-великите благословии на Бог, отнасящи се до вечния живот.

Благословиите на дома Господен са вечни. Те са от най-голяма важност за нас, защото в храмовете получаваме най-великите Божии благословии, отнасящи се до вечния живот. Храмовете наистина са порти към небесата¹⁰.

Господното желание е всички пълнолетни мъже и жени в Църквата да получат обредите на храма. Това означава, че те трябва да бъдат надарени и всички бракосъчетани двойки да бъдат запечатани за вечността. Тези обреди осигуряват защита и благословия за техния брак. Техните деца също са благословени да бъдат родени в завета. Раждането в завета дава на тези деца първородната благословия, която им гарантира завинаги да бъдат заедно с родителите си, независимо от това какво се случва с тях, стига децата да останат достойни за благословиите¹¹.

Не е ли значимо за вас това, че днес светиите са разпръснати по целия свят и в тяхното разпръснато състояние са им предоставени храмове? Чрез обредите, които получават в свети места, те ще бъдат въоръжени с праведност и надарени изобилно със силата Божия¹².

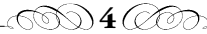
Има сила, свързана с обредите на небесата—дори силата на божествеността,—която може и ще осуети силите на злото, ако бъдем достойни за тези свещени благословии. Нашата общност ще бъде защитена, семействата ни ще бъдат защитени, децата ни ще бъдат предпазени, ако живеем според Евангелието, посещаваме храма и живеем близо до Господ. ... Бог да ни благослови като светии да живеем достойни за заветите и обредите, извършени в това свято място¹³.

Храмовата церемония е дадена от един мъдър Небесен Отец, за да ни помогне да станем по-подобни на Христос¹⁴.

Няма да можем да живеем в присъствието на селестиални същества, освен ако не сме чисти и святи. Законите и обредите, които мотивират мъжете и жените да излязат от света и да осветят себе си, се извършват само на тези свещени места.

Те са дадени чрез откровение и се разбират чрез откровение. Поради тази причина един от братята говори за храма като за „Господния университет“¹⁵.

Никой член на Църквата не може да бъде усъвършенстван без обредите на храма. Имаме мисията да помагаме на хората, които нямат тези благословии, да ги получат¹⁶.

Имаме привилегията да отваряме вратите за спасение на нашите предци.

Храмовете са построени и осветени, за да може чрез свещеничеството родителите да бъдат запечатани за децата си и децата да бъдат запечатани за техните родители. Тези запечатващи обреди се отнасят и за живите и за мъртвите. Ако не се запечатаме за нашите предци и нашето потомство, целта на тази земя, възвисяването на хората, ще бъде изцяло осуетена, що се отнася до нас¹⁷.

Не е достатъчно съпруг и съпруга да се запечатат в храма, за да се гарантира тяхното възвисяване—ако са верни—те трябва също да са вечно свързани с техните предци и да се погрижат работата за тези предци да бъде извършена. „Без нас – казва апостол Павел, – те не могат да бъдат сторени свършени—нито пък ние можем да бъдем сторени свършени без нашите мъртви“ (У. и З. 128:15). Затова нашите членове трябва да разберат, че имат лична отговорност да се погрижат да бъдат свързани за предците си—или, както ги наричат светите Писания, нашите „бащи“. Това е значението на раздел 2, стих 2, в Учение и Завети, когато Мороний заявява, че Илия „ще посади в сърцата на децата обещанията, направени на бащите, и сърцата на децата ще се обърнат към бащите им“¹⁸.

Когато си мисля за родословие, аз виждам хора—хора, които обичам, които чакат нашето семейство, тяхното потомство, да им помогне да получат възвисяване в селестиялното царство¹⁹.

Наша е привилегията да отворим вратите за спасението на онези души, които може да са затворени в мрака на света на духовете, за да може да получат светлината на Евангелието и да бъдат съдени също като нас. Да, „делата, които върша аз“—да

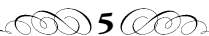
предлагам на други спасителните обреди на Евангелието—„и (вие) ще ги върши(те)“ (вж. Иоана 14:12). Колко хиляди от нашите роднини все още очакват тези запечатващи обреди?

Добре е да се запитаме: „Направих ли всичко, което мога, от тази страна на завесата? Ще бъда ли спасител за тях—моите собствени предци?“

Без тях не можем да бъдем направени съвършени! Възвисяването е семейна работа²⁰.

Завесата е много тънка. Ние живеем в една вечност. Всичко е като един ден за Бог. Представям си, че за Господ няма завеса. Всичко е една велика програма. Сигурен съм, че има ликуване в небесата, когато се събираме (в храма). Нашите предци ликуват, а аз се надявам и моля да се възползваме от възможностите, които ни се предоставят да посещаваме редовно храма²¹.

Онези от вас, които сте работили по вашето родословие, които осъзнавате важноста на делото и сте почувствали вълнението, което идва от свързването на семейството и научаването на благородния ви произход, трябва да споделите това вълнение с другите. Помогнете им да видят радостта и удовлетворението, които виждате в тази работа. Трябва да споделяме на повече от нашите членове за тази работа. Както всички знаете, трябва много да се свърши и има много, много членове, които биха вършили работата и които биха се наслаждавали на това, ако някои от нас—всички вие—просто запалите тази искра в тях чрез вашия ентузиазъм, пример и отдаденост²².

Децата и младежите трябва да научат за благословиите, които ги очакват в храма.

Храмът е свещено място и обредите в храма са от свещено естество. Поради неговата святост, ние понякога не желаем да кажем нищо за храма на нашите деца и внуци.

В последствие, много от тях не развиват истинско желание да посещават храма или когато отидат, те го правят без много подготовка, която да им помогне за задълженията и заветите, които сключват.

„Бог да ни благослови да учим децата си и внуците си какви велики благословии ги очакват, като ходят в храма.“

Вярвам, че правилното разбиране неизмерно ще помогне за подготовката на нашите младежи за храма. Считаю, че това разбиране ще създаде в тях желание да търсят свещеническите си благословии, също като Авраам (вж. Авраам 1:1–4)²³.

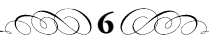
Когато децата ви попитат защо сключваме брак в храма, трябва да ги учите, че храмовете са единствените места на земята, където могат да се извършват определени обреди. Трябва също да споделите с децата си вашите лични чувства, когато коленичите заедно пред святия олтар и поехте върху си завети, които направиха възможно те да бъдат запечатани за вас завинаги²⁴.

Колко уместно е майките и бащите да сочат храма и да казват на децата си: „Това е мястото, където сключихме брак за вечността“. Като правите това, от ранна възраст ще посадите в ума и сърцата на децата си идеала за вечния брак²⁵.

Трябва да споделяме със семействата си нашата любов към предците ни и нашата благодарност да можем да им помагаме да получат спасителните обреди, също както направиха и моите родители. Като правим това, в семействата ни ще се създаде повече признателност и обич²⁶.

Вярвам, че младежите не само желаят и са способни да извършват родословно проучване, но са и добро средство за даване на живот на цялата програма²⁷.

Бог да ни благослови да учим децата си и внуците си какви велики благословии ги очакват като ходят в храма²⁸.

Увеличената посещаемост на храма води до нарастване на личните откровения.

Традиция ми е винаги, когато извършвам бракосъчетание, да предлагам на младата двойка да се върнат в храма възможно най-скоро, за да могат да влязат в храма отново като съпруг и съпруга. За тях не е възможно да разберат напълно значението на святото надаряване или на запечатването само с едно пътуване то храма, но при повторни посещения на храма ще бъдат подчертани красотата, значимостта и важността на всичко това. Получавах съм писма от някои от тези млади двойки, в които изразяваха благодарност, защото бях подчертал точно това. Като повтарят посещенията си в храма, тяхната обич един към друг нараства и бракът им става по-стабилен²⁹.

По време на посещенията ни в храма ни се дават прозрения за значението на вечното пътуване на човека. Ние виждаме красиви и внушителни символи на най-важните събития—минали, настоящи и бъдещи—символизиращи свързаната с Бог мисия на човека. Напомнят ни се нашите задължения, докато сключваме тържествени завети за подчинение, посвещение, жертва и отдадена служба на нашия Небесен Отец³⁰.

Обещавам ви, че с увеличаване посещението на храма на нашия Бог, вие ще получите повече лично откровение, което да благослови живота ви, докато благославяте вече починалите³¹.

Сред спокойствието на тези прекрасни храмове, понякога намираме разрешения на важните житейски проблеми. Под влиянието на Духа понякога ни се дава чисто знание. Храмовете са места за лично откровение. Когато съм бил обременен от някой проблем или някаква трудност, съм ходил в Дома Господен с молитва в сърцето си за отговори. Тези отговори са идвали по ясни и категорични начини³².

Връщаме ли се в храма често, за да получаваме личните благословии, които идват от редовното служение в храма? Молитвите получават отговори, идва откровение и Духът ни учи в светите храмове Господни³³.

Нека направим храма наш свят дом до завръщането ни във вечния ни дом³⁴.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Бенсън казва, че храмът е „символ за всичко, което ни е скъпо” и посочва някои истини, които храмът символизира (вж. точка 1). Какво представляват за вас храмовете?
- В точка 2, по какъв начин ученията на президент Бенсън за благословиите на свещеничеството се отнасят до всички членове на семейството? Докато разглеждате тази точка, помислете за вашата привилегия и отговорност да помагате на членове на семейството да се подготвят да се завърнат в Божието присъствие.
- Като четете точка 3, помислете върху ученията на президент Бенсън за благословиите, които получаваме чрез храмовите обреди. По какви начини сте били благословени чрез храмовите обреди? Ако все още не сте получили храмовите обреди, помислете какво бихте могли да направите, за да се подготвите да ги получите.
- Президент Бенсън казва: „Когато си мисля за родословието, виждам хора—хора, които обичам” (точка 4). Как тази мисъл може да повлияе на подхода ви към семейната история? Какво можем да направим, за да помогнем на нашите предци да получат благословиите на Евангелието?

- Кой са някои от нещата, които можем да направим, за да помогнем на децата и младежите да се подготвят за храмовите обреди и завети? По какви начини младежите могат да „дадат живот на цялата програма“ за семейната история? (Вж. точка 5)
- Президент Бенсън ни насърчава да „направим храма наш свят дом, докато се завърнем във вечния ни дом“ (точка 6). Какво означава за вас това? Помислете за благословиите, които сте получили, след като сте се върнали повторно в храма.

Свързани с темата стихове

Исаия 2:1–3; У. и З. 97:15–16; 109:8–23; 124:39–41; 138:32–34

Помощ в преподаването

„Често един урок съдържа повече материал, отколкото ще сте в състояние да преподадете. В подобни случаи трябва да изберете материала, който ще бъде от най-голяма полза за тези, на които преподавате“ (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 98).

Бележки

1. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, *Ensign*, авг. 1985 г., с. 8.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 260.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 256.
4. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, с. 6.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 252.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 256; изявлението на Харолд Б. Лий се намира в Conference Report, апр. 1942 г., с. 87.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, 1974, с. 85.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 256.
9. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, с. 8–10.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 255.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 259.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 255–256.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 256.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 250.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 252; вж. също Елрей Л. Кришчънсън в Conference Report, апр. 1968 г., с. 134.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 252.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 248.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 248–249.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 164.
20. *Come unto Christ*, 1983 г., с. 126.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 253.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 162.
23. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, с. 8.

24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, c. 258.
25. "What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple", c. 6, 8.
26. *Come unto Christ through Temple Ordinances and Covenants* (брошура, 1987 г.), c. 2.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, c. 163.
28. "What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple", c. 10.
29. *God, Family, Country*, c. 183.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, c. 251.
31. "The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants", *Ensign*, май 1987 г., c. 85.
32. "What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple", c. 8.
33. "Come unto Christ, and Be Perfected in Him", *Ensign*, май 1988 г., c. 85.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, c. 256.

*Президент и сестра Бенсън са били винаги
предани и верни един на друг.*

Бракът и семейството— постановени от Бог

„Семейството е една от най-великите крепости срещу злото днес. Помогнете на семейството си да е силно и сплотено и достойно за благословиите на нашия Небесен Отец.”

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

От началото на брака си Езра и Флора Бенсън правят дома и семейството си най-важен приоритет. Докато децата им са малки, те започват да подчертават, че искат семейството им да няма „празни столове” във вечността¹. Президент Бенсън подчертава същото това послание по време на службата си като църковен ръководител. Той казва:

„Бог е постановил семейството да бъде вечно. С цялата си душа свидетелствам за истинността на това изявление. Нека Той да ни благослови да укрепим домовете си и живота на всеки член на семейството, за да може, като му дойде времето, да се представим пред нашия Небесен Отец в Неговия селестиален дом в пълен състав—баща, майка, сестра, брат, всички, които са си скъпи един друг. Всеки стол да е зает. Всички да сме се завърнали у дома”².

За президент и сестра Бенсън усилията да укрепят семейството си започват с подхранването на брака им. Те се обичат и са отдадени, верни и истинни. Въпреки че нямат склонността да се карат, те често имат откровени разговори³. Хранят абсолютно доверие един към друг, като чувстват, че това е една от силите в брака им. „Никога, *никога* не съм се съмнявал във верността на Флора” – казва президент Бенсън⁴.

Президент и сестра Бенсън се подкрепят и укрепват един друг. „Флора имаше по-голямо виждане за мен и за потенциала ми, от който и да е друг в живота ми. Нейната вяра и подкрепа са голяма благословия” – казва президент Бенсън⁵. Често, когато той чувства, че не може да се справи с тежките си задължения, сестра Бенсън избърсва съзлите му и го успокоява⁶. Тя търси Господната помощ, за да го подкрепя и призовава и децата си да правят същото. „Много се молихме и постихме за тате” – казва дъщеря им Барбара⁷.

Използвайки стабилната основа на брака си, президент и сестра Бенсън учат децата си на важноста на вечните семейни взаимоотношения. „Нашите родители внушиха силни чувства на преданост и обич сред нас децата” – казва синът им Марк. „Не мисля, че този вид атмосфера се създава естествено в дома, тя се насърчава и поощрява от загрижени и любящи родители”⁸.

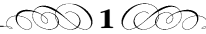
Очакваният от семейство Бенсън стандарт на поведение, а също и приоритетът, който те придават на семейството, са основани на Евангелието. Те работят да създадат дом, в който цари любов, където децата се учат, развиват и се забавляват. Семейство Бенсън иска домът им да е убежище от света. „Това не означава, че няхаме проблеми” – казва синът им Рийд. „Не винаги се разбирахме. Не винаги си вършехме задълженията. Понякога изпитвахме до краен предел търпението на майка. Но в основата на всичко бе едно усещане за семейно единство”⁹. Сестра Бенсън признава: „Никои не е съвършен. В нашия дом целта ни не беше да се вираме в недостатъците си, а да се насърчаваме един друг да ставаме по-добри”¹⁰.

Децата на семейство Бенсън са все още малки, когато баща им бива призван в Кворума на дванадесетте апостоли и той се притеснява за това как неговите пътувания може да повлияят на времето му прекарвано с тях. Той пише в дневника си: „Многото пътувания по църковни дела до голяма степен ще ме откъсват от семейството ми. ... Искрено се надявам да бъда верен на семейството си, да им помагам да бъдат близо до Църквата и да успявам да изпълнявам задълженията си като висш ръководител. Знаем, че това няма да е лесно”¹¹.

Това подтиква президент Бенсън да работи усърдно, за да е близо до семейството си. „Някои от най-сладките, най-радващи душата впечатления и преживявания на живота (ми) са свързани с дома и семейните връзки” – казва той¹².

През 1957 г., докато е министър на земеделието на САЩ, президент Бенсън прави четириседмична околосветска обиколка, за да развие възможности за търговия. Сестра Бенсън и дъщерите им Бевърли и Бони го придружават. Те посещават 12 страни, където се срещат с правителствени ръководители и посещават забележителности, бежански лагери и земеделски предприятия. Президент Бенсън чувства, че обиколката му е успешна за увеличаването на възможностите за търговия и също за създаването на добри отношения към Църквата. Когато се връщат къщи, дъщеря им Бет чака на летището. Когато вижда родителите си, тя се затичва към тях със сълзи в очите си. Баща ѝ протяга ръце и я прегръща любящо. Той отбелязва: „При всички чудеса на света (които видяхме), този момент внезапно стана най-хубавият от цялото пътуване”¹³.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Семейството е най-важната организация във времето и вечността.

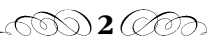
Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни счита семейството за най-важната социална единица за времето и цялата вечност. Църквата учи, че всичко трябва да се съсредоточи в и около семейството. Тя подчертава, че опазването на семейния живот във времето и вечността е по-важно от всички други интереси¹⁴.

Няма задоволителен заместител за дома. Основата му е древна като света. Мисията му е постановена от Бог¹⁵.

Никоя нация не се издига над домовете си. Тази Църква никога няма да се издигне над домовете си. Ние не ставаме по-добри хора, ако не подобрим огнищата си, нашите домове. ... Добрият дом е здравата основа, крайъгълният камък на цивилизацията. Той трябва да бъде опазен. Трябва да бъде укрепен¹⁶.

Някои хора ме питат като църковен ръководител защо обръщаме толкова много внимание на дома и семейството, когато има толкова по-големи проблеми около нас? Отговорът, разбира се, е следния: по-големите проблеми са просто отражение на личните и семейните проблеми¹⁷.

Бракът и семейният живот са постановени от Бог. В един вечен смисъл, спасението е семеен въпрос. Бог държи родителите отговорни за тяхното задължение да отгледат децата си. Това е най-святата отговорност¹⁸.

В щастливите бракове съпрузите и съпругите се обичат и си служат един на друг, а също и на Бог.

Бракът, домът и семейството са много повече от просто обществени институции. Те са божествени, не са сътворени от човека. Бог е постановил брака от самото начало. В описанието на този пръв брак, записан в Битие, Господ прави четири значими изявления: първо, че не е добре за човека да бъде сам; второ, че жената е създадена, за да бъде помощник на мъжа; трето, че те двамата ще бъдат една плът; и четвърто, че мъжът ще остави баща си и майка си и ще се привърже към жена си. (Вж. Битие 2:18, 24)

По-нататък, като че да подкрепи предишното заявление, Господ казва: „Онова, което Бог е съчетал, човек да го не разлъчва” (Матей 19:6). Той казва също: „Обичай жена си с цялото си сърце и се привързвай към нея и към никоя друга” (У. и З. 42:22)¹⁹.

Писанията ни казват: „Адам започна да обработва земята ... както аз, Господ, му бях заповядал. И Ева, жена му, също се трудеше с него. ... Те започнаха да се умножават и да изгълват земята. ... И Адам и жена му Ева призоваха името Господне. ... И Адам и Ева възславиха името Божие и сториха знайно всичко на синовете и дъщерите си. ... И Адам и Ева, жена му, не prestaха да призовават Бога”. (Моисей 5:1–2, 4, 12, 16)

От този вдъхновен летопис виждаме, че Адам и Ева ни предоставят идеален пример брачни взаимоотношения в завета. Те се трудят заедно; те имат деца заедно; те се молят заедно и те

учат децата си на Евангелието—заедно. Това е моделът, който Бог желае да следват всички праведни мъже и жени²⁰.

Бракът, сам по себе си, трябва да бъде считан за свят завет пред Бог. Семейната двойка има задължение не само един към друг, но и към Бог. Той е обещал благословии на хората, които почитат този завет.

Верността към брачните обети е абсолютно необходима, за да има любов, доверие и мир. Прелюбодеянието е категорично заклеймено от Господ. ...

Въздържанието и самоконтролът трябва да са основни принципи в брачните взаимоотношения. Двойките трябва да се научат да обуздават езиците си, а също и страстите си.

Молитвата в дома и молитвата с брачния партньор ще укрепи (брачния) съюз. Постепенно мислите, целите и идеите ще се слоят в единство, докато не започнете да имате едни и същи планове и цели.

Разчитайте на Господ, ученията на пророците и Писанията, за напътствие и помощ, особено когато може да има спорове и проблеми.

Духовният растеж идва чрез съвместното разрешаване на проблеми—не чрез бягането от тях. Днешното прекалено набягане на индивидуализма носи егоизъм и раздяла. Господният стандарт все още е двама души да станат „една плът”. (Вж. Битие 2:24)

Тайната на щастливия брак е да се служи на Бог и един на друг. Целта на брака е единство, а също и развитие на личността. Парадоксално е, че колкото повече си служим един на друг, толкова по-голям става нашият духовен и емоционален растеж²¹.

Съветът на апостол Павел е най-хубав и точен. Той казва просто: „Мъже, любете жените си, както и Христос възлюби църквата” (Ефесяните 5:25).

В откровение от последните дни Господ отново говори за това задължение. Той казва: „Обичай жена си с цялото си сърце и се привързвай към нея и към никоя друга” (У. и З. 42:22).

„Любовта, която познаваме тук, е ... нещото, което свързва семействата завинаги за времето и вечността.“

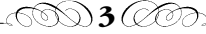
Доколкото знам, в цялото Писание има само още едно нещо, което ни е заповядано да обичаме с цялото си сърце, и това е Самият Бог. Помислете какво значи това!

Подобна любов може да бъде показвана към съпругите ви по толкова много начини. Първо и най-важно, нищо в живота ви освен Сам Бог не може да има приоритет над съпругата ви— нито работа, нито отдих, нито хобита. Вашата съпруга е вашият скъп вечен помощник—вашата спътница.

Какво означава да обичаш някого с цялото си сърце? Това значи да обичаш с цялата си любов и пълна отдаденост. Със сигурност, когато обичате съпругата си с цялото си сърце, не можете да я унижавате, критикувате, да търсите вина в нея или да я малтретирате с думи, постъпки или мълчание.

Какво значи „и се привързвай към нея“? Това значи да стоите близо до нея, да сте ѝ предани и верни, да общувате с нея и да ѝ изразявате любовта си²².

Съпрузите и съпругите, които се обичат един друг, откриват, че любовта и предаността са взаимни. Тази любов създава подхранваща среда за емоционалния растеж на децата. Семейният живот трябва да е време на щастие и радост, което да носи щастливи спомени и асоциации на децата²³.

Силните семейства развиват любов, уважение и подкрепа към всеки член на семейството.

Нека укрепим семейството. Семейните и личните молитви сутрин и вечер могат да приканват благословиите Господни в нашите домове. Времето за хранене предоставя чудесно време за преглед на дейностите през деня и също да се подхрани не само тялото, но и духа, когато членове на семейството се редуват в четенето на Писанията, особено на Книгата на Мормон. Вечерта е прекрасен момент заетият баща да отиде до леглото на всяко от децата си, да поговори с тях, да отговори на въпросите им и да им каже колко са обичани²⁴.

Семейството е една от най-великите крепости срещу зло на нашето време. Помогнете на семейството си да е силно и сплотено и достойно за благословиите на нашия Небесен Отец. Като правите това, ще получите вяра и сила, които завинаги ще благославят живота ви²⁵.

Едно чудесно нещо, което Господ изисква от всеки от нас, е да създадем дом, в който съществува щастливо, положително влияние за добро. В бъдеще цената на домашното обзавеждане или броят на баните няма да е от голямо значение, а ще е важно дали децата ни са се чувствали обичани и приети у дома. Ще е много важно дали е имало щастие и смях или караници и препирни²⁶.

Успешните семейства обичат и уважават всеки член на семейството. Членовете на семейството знаят, че са обичани и ценени. Децата чувстват, че са обичани от родителите си. Затова се чувстват уверени и в безопасност.

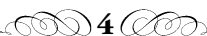
Силните семейства насърчават ефективното общуване. Те говорят за проблемите, планират заедно и си сътрудничат за постигането на общи цели. Семейните домашни вечери и

семејните съвети се провеждат и се използват като ефективни средства за постигането на това.

Бащите и майките в силните семејства са близо до децата си. Те си говорят. Някои бащи официално говорат с всяко дете, други го правят неофициално, а други отделят време да прекарват време насаме с всяко от децата.

Всяко семејство има проблеми и изпитания. Но успешните семејства се опитват да работят заедно по постигането на решения на проблемите, вместо да се критикуват и да спорят. Те се молят един за друг, обсъждат и се насърчават. Понякога тези семејства постят заедно, за да подкрепят някой член на семејството.

Членовете на силните семејства се подкрепят²⁷.

Домът е най-доброто място, където децата да научат принципите и приложенията на Евангелието.

Семејството е най-ефективното място, където да се насаждат трајни ценности в членовете му. Там, където семејниот живот е силен и основан на принципите и приложенията на Евангелието на Исус Христос, ... проблемите не се појавуваат толкова лесно²⁸.

Имащите успех родители намират, че не е лесно да се отгледат деца в среда, която е замърсена със зло. Затоа те предприемат умишлено стъпки, за да осигурят нај-добрите полезни влияния. Преподават се морални принципи. За четене са на лице добри книги. Гледането на телевизия е контролирано. Осигурува се добра и възвисяваща музика. Но нај-важното, четат се и се обсъждат Писанијата, како средство за спомагане развитието на духовноста.

В успешните домове на светиите от последните дни родителите учат децата си да разбират вјарата во Бог, покајанието, кршчението и дара на Светиот Дух. (Вж. У. и З. 68:25)

Семејната молитва е ежедневна во тези семејства. Молитвата е средството за признавање на благодарноста за благословиите и за смиреното признавање на зависимоста од Всеомогшиот Бог за сила, храна и подкрепа.

Мъдра и вярна е поговорката, че семействата, които коленичат заедно, са изправени почтено пред Господ²⁹!

Децата трябва да знаят кои са във вечния смисъл на тяхната същност. Те трябва да знаят, че имат вечен Небесен Отец, на Когото могат да разчитат, на Когото могат да се молят и от Когото могат да получават напътствие. Те трябва да знаят откъде са дошли, за да може животът им да има смисъл и цел.

Децата трябва да бъдат учени да се молят, да разчитат на Господ за напътствие и да изразяват благодарността си за благословиите, които имат. Спомням си колениченето до леглата на малките ни деца, как им помагахме за молитвите им.

Децата трябва да бъдат учени кое е правилно и кое не е. Те могат и трябва да научат Божиите заповеди. Те трябва да бъдат научени, че е грешно да се краде, да се лъже или да се желае това, което другите имат.

Децата трябва да бъдат научени на работа у дома. Те трябва да се научат, че честният труд развива достойнство и самоуважение. Те трябва да научат удоволствието от труда, от доброто свършване на работа.

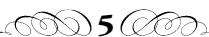
Свободното време на децата трябва да бъде конструктивно насочвано към ползотворни, положителни занимания³⁰.

Предназначената да укрепва и пази семейството църковна програма за семейна домашна вечер определя една вечер в седмицата, в която бащите и майките да съберат синовете и дъщерите си около себе си у дома³¹.

Евангелските принципи могат да бъдат насаждани посредством ефективни семейни домашни вечери, в които младежите ще бъдат укрепени, за да няма нужда да се боят за бъдещето си. Такова преподаване трябва да се извършва с вяра, свидетелство и оптимизъм³².

Въвеждането на дома ви в ред е спазване на заповедите Божии. Това осигурява хармония и любов. ... Това става с ежедневната семейна молитва. Става с учене на семейството ви да разбира Евангелието на Исус Христос. Става със спазване на заповедите Божии от страна на всеки член на семейството.

Става с ... достойнство за получаване на храмова препоръка, получаване на обредите за възвисяване от страна на членовете на семейството и запечатване на цялото семейство за вечността. Става с избягване на ненужни дългове и с плащане на честен десетък и дарения от страна на членовете на семейството³³.

Бог е разкрил, че семейството може да продължи след смъртта.

Любовта, която познаваме тук не е мимолетна сянка, а нещото, което свързва семействата завинаги за времето и вечността³⁴.

Богът от Небесата разкри чрез Джозеф Смит истината, че семейството може да продължи след смъртта—че нашите чувства и обич един към друг могат да съществуват завинаги³⁵.

Няма жертва, която да е твърде голяма, за да имаме благословиите на вечния брак. За повечето от нас има лесно достъпен храм, вероятно твърде близо, така че благословията се приема твърде нехайно. Подобно на другите неща, свързани с верността при живота според Евангелието, сключването на брак по Господния начин изисква желанието да се отречем от всякаква порочност—светското—и решителност да вършим волята на нашия Отец. Чрез това действие на вяра, ние показваме обичта си към Бог и нашето отношение към все още нероденото потомство. Тъй като семейството ни е най-големият източник на радост в нашия живот, това може да бъде така и във вечността³⁶.

Дом и семейство. Колко сладки спомени нахлуват в гърдите ни при самото споменаване на тези ценни думи! Позволете ми да ви пожелаая с молитва и с цялата си душа, да може да познаете неизразимата радост и задоволството на почетното родителство. Ще пропуснете една от най-великите радости на този живот и на вечността, ако съзнателно избягвате отговорностите да бъдете родители и създаването на дом. Както е разкрита чрез пророка Джозеф Смит, величествената идея за дома и за продължаващите семейни взаимоотношения е в самата основа на нашето щастие тук и в живота, който предстои³⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Бенсън учи: „В един вечен смисъл, спасението е семеен въпрос” (точка 1). Какво означава това за вас? Какво могат да правят членовете на семейството за спасението си?
- Докато изучавате съвета на президент Бенсън в точка 2, помислете как той е свързан с това, което той нарича „тайната на щастливия брак”. Защо мислите, че тази „тайна” води до щастие?
- В точка 3 помислете за това какво казва президент Бенсън за практиките на успешните семейства. По какви начини тези практики укрепват семействата? Помислете какво можете да направите, за да следвате този съвет.
- Защо според вас семейството е „най-ефективното място, където да се насаждат трайни ценности”? (Вж. точка 4, като отбележите конкретния съвет на президент Бенсън за преподаването в семейството.) Кога сте виждали членове на семейството да си помагат един друг при научаването на евангелски принципи?
- Президент Бенсън свидетелства, че семействата могат да „продължат след смъртта” (точка 5). Какви са мислите и чувствата ви, когато размишлявате върху тази истина? Кой са някои от „сладките спомени”, за които се сещате, при споменаването на дом и семейство?

Свързани с темата стихове

Псалми 127:3–5; 1 Коринтяните 11:11; 3 Нефи 18:21; У. и З. 49:15; 132:18–19; вж. също „Семейството: прокламация към света”, *Диакхона*, ноем. 2010 г., с. 129

Помощни материали за изучаване

„Личното ви изучаване на Евангелието е най-ефективно, когато сте учени със Светия Дух. Винаги започвайте личното си изучаване на Евангелието, като се молите Светия Дух да ви помогне в изучаването” (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., с. 18).

Бележки

1. В Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 363.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 493.
3. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 126.
4. В Дерин Хед Родригез, “Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion”, *Ensign*, март 1987 г., с. 20.
5. Във “Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion”, с. 14.
6. Вж. *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 179.
7. Барбара Бенсън Уокър, в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 179.
8. Марк Амусен Бенсън, във “Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion”, с. 20.
9. Рийд Амусен Бенсън, в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 140.
10. Флора Амусен Бенсън, в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 133.
11. В *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 178.
12. В *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 126.
13. В *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 327.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 489.
15. В Conference Report, апр. 1949 г., с. 198.
16. В Conference Report, окт. 1953 г., с. 122.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 521.
18. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, *Ensign*, ноем. 1982 г., с. 59.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 534.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 534.
21. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, с. 59, 60.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 2003 г., с. 209–210.
23. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, с. 59.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 491.
25. “To the ‘Youth of the Noble Birthright’”, *Ensign*, май 1986 г., с. 43.
26. “Great Things Required of Their Fathers”, *Ensign*, май 1981 г., с. 34.
27. “Counsel to the Saints”, *Ensign*, май 1984 г., с. 6.
28. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, с. 59.
29. “Counsel to the Saints”, с. 6–7.
30. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, с. 60.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 528.
32. “May the Kingdom of God Go Forth”, *Ensign*, май 1978 г., с. 33.
33. “Great Things Required of Their Fathers”, с. 36.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 492.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 490.
36. “This Is a Day of Sacrifice”, *Ensign*, май 1979 г., с. 33–34.
37. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 491–492.

Свещените призвания на бащите и майките

„Нека бъдем верни в това велико задължение да сме родители, това свято задължение.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

Чрез думи и пример, у дома и по света, в Църквата и на публични места, президент Езра Тафт Бенсън учи колко е важно да бъдем добри родители. „Подхранвайте децата си с любов и с ученията на Господ“ – казва той¹. „Бог държи родителите отговорни за тяхното задължение да отгледат децата си. Това е най-святата отговорност“².

Президент Бенсън и съпругата му Флора работят заедно по изпълнението на святата им отговорност като родители. Те „подхождат към възпитанието на семейството си с енергия и ентузиазъм“³. Често се съветват за децата си и за други неща. „Виждах, че имам духовно проникателна жена до себе си“ – казва президент Бенсън⁴.

Те работят заедно, за да създадат дом, където децата им могат да растат и да учат—и където децата им желаят да бъдат. „Най-много от всичко, исках да съм у дома – казва синът им Марк, – това бе убежище от бурята. Майка бе защитният елемент, а татко бе там с цялата си сила“⁵.

Президент и сестра Бенсън пристъпват с молитва към отговорностите си като родители. Марк казва: „Майка имаше повече вяра от която и да е жена, която познавам. ... Никога през живота си не съм виждал повече молитви. За миг тя падаше на колене, молеше се за децата, независимо дали за някой изпит или за сбиване в училище, все едно. И тя и татко имаха тази проста вяра“⁶.

Езра Тафт Бенсън със синовете си Рийд и Марк

Президент Бенсън често отсъства от дома си поради работа и църковни задължения, затова Флора поема по-голямата част от отговорността за възпитанието и обучението на техните шест деца. Тя се наслаждава на майчинството. „Домът е центърът на нашите земни чувства” – казва тя⁷. Марк си спомня: „Майка наистина обичаше дома ни. И тя ни обичаше—не защото беше задължена, а защото това бе животът ѝ”⁸. Изразявайки чувствата си за това колко е важно да си майка, Флора пише: „Ако искате да намерите величие, не седайте на трона, отидете до люлката. В майката има велика сила. Тя е тази, която моделира сърцето, живота и оформя характера”⁹.

Когато президент Бенсън не е вкъщи, той винаги търси начини, за да се грижи и да укрепва семейството си. Той поддържа редовна връзка с тях чрез телефонни обаждания и писма. Когато е вкъщи, той прекарва колкото е възможно повече време с тях. Той често цитира историята за „един зает баща, който обяснил часовете, които прекарва със сина си в игра на бейзбол като казал: „По-добре да имам болки в кръста сега, отколкото да ме боли сърцето по-късно”¹⁰.

Той прекарва и дълго време насаме с всяко от децата си. Марк си спомня как баща му го завежда в Солт Лейк Сити, щата Юта, за да го прегледа медицински специалист: „Толкова бе забавно да съм с татко, само той и аз! Говорихме си за всичко, за което ми се говореше. Още като момче аз знаех, че татко ме обича, защото бе с мен и ми помагаше да съм по-добре”¹¹.

Когато му е възможно, президент Бенсън взема децата със себе си по време на пътувания. През март 1948 г. той взема дъщеря си Бони, която тогава е на седем години, на едно земеделско събрание в Небраска. „Пресата бе толкова впечатлена от спокойствието на малкото момиче и от странния пример баща да доведе толкова малко дете на толкова дълго пътуване, за да присъства на важно събрание, че на следващата сутрин на първа страница (на вестника) бе снимката на Бони. Но за старейшина Бенсън този случай не е странен. Той често взема децата си със себе си на пътувания извън града, и като средство за заздравяване на добри отношения, а също и за да ги образова”¹².

Учения на Езра Тафт Бенсън

1

Призованието на бащата е вечно.

Бащи, вашето призование е вечно и вие никога няма да бъдете освободени от него. Призованията в Църквата, колкото и да са важни, по своето естество са само за определен период от време и после идва съответно освобождаване. Но призованието на бащата е вечно, а важноста му се простира отвъд времето. То е призование както за настоящето, така и за вечността¹³.

Нашият модел или образец за бащинство е нашият Небесен Отец. Как работи Той с децата Си? Ами, за да знаят това, разбира се, (бащите) трябва да знаят нещо за Евангелието, за великия план на Господ¹⁴.

За мъжа няма по-висше призование от това да е праведен патриарх, сключил брак в дома Господен, председателстващ над децата си. Дори самият Елохим иска да се обръщаме към Него с „Отче наш, Който Си на небесата” (Матей 6:9; 3 Нефи 13:9)¹⁵.

2

Бащите трябва да ръководят духовно семействата си.

Бащата трябва да жадува и копнее да благославя семейството си, да се допитва до Господ, да размишлява над словата Божии и да живее чрез Духа, за да узнае намерението и волята Господни и какво трябва да прави, за да води семейството си¹⁶.

(Бащи,) вие имате свещената отговорност да ръководите духовно семействата си.

В една брошура, публикувана преди няколко години от Съвета на Дванадесетте, ние казваме следното: „Бащинството е ръководене, най-важният вид ръководене. Винаги е било така, винаги ще бъде така. Бащи, с помощта, съвета и насърчението на вашата вечна спътница, вие водите у дома” (*Father, Consider Your Ways*, брошура, 1973 г., с. 4–5). ...

С обич в сърцето към всички бащи на Израил, позволете ми да предложа 10 конкретни начина, по които бащите могат да осигурят духовно ръководство на децата си:

1. Давайте бащини благословии на децата си. Кръстете и потвърдете децата си. Ръкоположете синовете си в свещеничеството. Това ще станат най-съществените духовни моменти в живота на децата ви.

2. Лично ръководете семейните молитви, всекидневното четене на Писанията и седмичните семейни домашни вечери. Личното ви участие ще покаже на децата ви наистина колко важни са тези дейности.

3. Посещавайте семейно църковните събрания всеки път, когато е възможно. Семейното поклонение под ваше ръководство е жизненоважно за духовното благоденствие на децата ви.

4. Ходете на срещи „бащи-дъщери” и екскурзии „бащи и синове” с вашите деца. ...

5. Изградете традиции на семейно летуване, пътувания и екскурзии. Тези спомени никога няма да бъдат забравени от децата ви.

6. Провеждайте редовни срещи насаме с децата си. Оставете ги да говорят за каквото искат. Учете ги на евангелски принципи. Учете ги на истински ценности. Казвайте им, че ги обичате. Личното време с децата ви им показва кои неща са най-важни за татко.

7. Учете децата си да работят и им показвайте ценността на работата за някоя достойна цел. ...

8. Насърчавайте у дома добрата музика, изкуство и литература. Домовете с дух на изтънченост и красота ще благословят завинаги живота на децата ви.

9. Ако разстоянията позволяват, редовно ходете в храма със съпругата си. Тогава децата ви по-добре ще разберат важността на брака в храма и храмовите обети и вечното семейство.

10. Нека децата ви виждат вашата радост и удовлетворение при служенето в Църквата. Това може да стане „заразно”

„Провеждайте редовни срещи насаме с децата си.“

за тях, та те също да искат да служат в Църквата и да обичат царството.

О, съпрузи и бащи в Израил, можете да направите толкова много за спасението и възвисяването на вашите семейства! Вашите отговорности са толкова важни¹⁷.

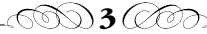
Понякога чуваме разкази за мъже, дори в Църквата, които мислят, че да си глава на семейство някак ги поставя в по-висша роля и им позволява да диктуват и отправят искания към семейството си.

Апостол Павел посочва, че „мъжът е глава на жената, *както и* Христос е глава на църквата” (Ефесяните 5:23; курсив добавен). Това е моделът, който трябва да следваме в ролята ни на ръководител у дома. Ние виждаме, че Спасителят не води Църквата със сурова или жестока ръка. Виждаме, че Спасителят не се отнася към Църквата Си с неуважение или пренебрежение. Виждаме, че Спасителят не използва сила или принуда в изпълнение на Своята цел. Виждаме, че Спасителят върши неща, които само назидават, ободряват, утешават и възвисяват Църквата. Братя, казвам ви най-сериозно, Той е примерът,

който трябва да следваме, като поемем духовното водачество в нашите семейства¹⁸.

Като патриарх у дома, вие имате сериозната отговорност да поемете ръководството на работата с вашите деца. Трябва да създадете дом, в който Духът Господен може да пребивава. ...

Домовете ви трябва да са пристан на мир и радост за семействата ви. Със сигурност никое дете не бива да се бои от собствения си баща—особено баща, носител на свещеничеството. Дълг на бащата е да направи дома си място на щастие и радост. ... Силното влияние на праведните бащи в установяване на пример, дисциплина и обучение, възпитаване и обич са жизнено важни за духовното благоденствие на децата (им)¹⁹.

Ролята на майката е постановена от Бог.

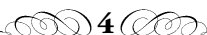
(Майките) са или трябва да бъдат сърцето и душата на семейството. Не съществува по-свещена дума в светските, нито в Светите писания от *майка*. Няма по-благородно дело от това на една добра и богобоязлива майка.

Във вечното семейство Бог е постановил бащите да ръководят у дома. Бащите следва да обезпечават, да обичат, да учат и напътстват. Ролята на майката също е постановена от Бог. Майките следва да зачеват, да раждат, да подхранват, да обичат и да възпитават. Това гласят откровенията²⁰.

Осъзнаваме, че някои жени, без да имат някаква вина за това, не са способни да имат деца. На тези прекрасни сестри всеки пророк Божий обещава, че те ще бъдат благословени с деца във вечността и че няма да бъдат лишени от потомство.

Посредством чиста вяра, горещи молитви, пост и специални благословии, на много от тези същите прекрасни сестри, заедно с благородните им спътници до тях, са се случвали чудеса в живота им и са били благословени с деца. Други чрез молитва са избрали да осиновят деца. Ние приветстваме тези прекрасни двойки за жертвите и любовта, които сте дали на тези деца, които сте избрали да наричате ваши²¹.

Бог да благослови нашите прекрасни майки. Молим се за вас. Ние ви подкрепяме. Почитаме ви, докато вие раждате, възпитавате, обучавате, преподавате и обичате за вечността. Обещавам ви небесните благословии и „всичко, което Отца има” (вж. У. и З. 84:38), докато увеличавате най-благородното от всички призвания—майка в Сион²².

Майките трябва да обичат, учат и прекарват ефективно време с децата си.

Майки в Сион, вашите божествено постановени роли са много важни за вашето собствено възвисяване и за спасението и възвисяването на семейството ви. Детето има по-голяма нужда от майка, отколкото от всичко, което може да се купи с пари. Прекарването на време с децата ви е най-великият от всички дарове²³.

С любов в сърцето ми към майките в Сион, бих искал да предложа 10 конкретни начина, по които майките могат да прекарат ефективно време с децата си.

(Първо), когато е възможно, бъдете у дома, когато децата ви си идват или тръгват,—когато отиват и се прибират от училище, когато отиват и се връщат от срещи, когато водят приятели къщи. Бъдете там, независимо дали децата ви са на 6 или 16 години. ...

Второ, майки, отделяйте време, за да сте истински приятели с децата си. Изслушвайте децата си, наистина ги изслушвайте. Говорете с тях, смейте се и се шегувайте с тях, играйте с тях, плачете с тях, прегръщайте ги, честно ги хвалете. Да, редовно прекарвайте време поотделно с всяко от децата. Бъдете истински приятел на децата си.

Трето, отделяйте време, за да четете на децата си. Започвайки от люлката, четете на синовете и дъщерите си. ... Ще посадите любов към добрите книги и истинска любов към Писанията, ако четете редовно на децата си.

Четвърто, отделяйте време, за да се молите с децата си. Семейните молитви, под ръководството на бащата, трябва да

„Отделяйте време, за да четете на децата си.”

са сутрин и вечер. Нека децата ви чувстват вашата вяра, докато призовавате за небесни благосовии върху им. ... Нека децата ви участват в семейните и личните молитви и се радвайте на техните сладки обръщения към техния Отец в Небесата.

Пето, отделяйте време, за да провеждате съдържателна ежеседмична домашна вечер. Нека децата ви бъдат активно включени. Учете ги на правилни принципи. Направете това една от семейните ви традиции. ...

Шесто, отделяйте време, за да сте заедно за хранене, колкото е възможно по-често. Това е трудно, когато децата стават по-големи и животът им става по-натоварен. Но щастливият разговор, споделянето на плановете за деня и дейностите и специалните възможности за преподаване се случват по времето за хранене, защото родителите се стараят това да става.

Седмо, отделяйте време ежедневно да четете Писанията заедно като семейство. ... Четенето на книгата на Мормон заедно като семейство ще донесе нарастнала духовност в дома ви и ще даде и на родителите, и на децата силата да устояват на изкушението и да имат постоянното спътничество на Светия

Дух. Обещавам ви, че Книгата на Мормон ще промени живота на децата ви.

Осмо, отделяйте време, за да вършите неща като семейство. Направете семейните излизания, пикници, празнувания на рожденни дни и пътувания специални моменти и чудесни спомени. Когато е възможно, посещавайте семейно мероприятия, в които участва един от членовете на семейството, като например училищна пиеса, бейзболен мач, реч или концерт. Посещавайте заедно църковните събрания и сядайте заедно със семейството си, когато е възможно. Майките, които помагат на децата да се молят и играят заедно, ще (им помогнат да) останат заедно и ще благословят живота на децата си завинаги.

Девето, майки, отделяйте време, за да учите децата си. Използвайте възпитателните моменти през времето за хранене, в неформални ситуации или в специални случаи за разговор, до леглото в края на деня или по време на разходка заедно рано сутрин. ...

Майчината любов и молитвена загриженост за децата са най-важните съставки при ученето на нейните деца. Учете децата на евангелски принципи. Учете ги, че си струва да си добър. Учете ги, че няма безопасност в греха. Учете ги на любов към Евангелието на Исус Христос и на свидетелство за неговата божественост.

Учете синовете и дъщерите си на скромност и ги учете да уважават мъжествеността и женствеността. Учете децата си на сексуална чистота, подходящи стандарти за излизане на срещи, брак в храма, мисионерска служба и важността да приемат и увеличават църковни призования.

Учете ги да обичат работата и да ценят доброто образование.

Учете ги за важността на правилния вид забавления, включително подходящи филми, видеоклипове, музика, книги и списания. Обсъждайте злините на порнографията и наркотиците и ги учете колко е ценно да водят чист живот.

Да, майки, учете децата си на Евангелието в собствения ви дом, до вашето огнище. Това е най-ефективното преподаване, което децата ви някога ще получат. ...

Десето и последно, майки, отделяйте време наистина да обичате малките си деца. Майчината любов прилича на Христовата любов.

Вашите тийнейджъри също се нуждаят от същия вид любов и внимание. За много майки и бащи изглежда по-лесно да изразяват обичта си към децата си, докато са малки, но много по-трудно, когато са по-големи. Работете по това с молитва. Не трябва да има пропаст между поколенията. А ключът е любов. Нашите млади хора се нуждаят от любов и внимание, не от снизхождение. Нуждаят се от съпричастност и разбиране, а не от безразличие от страна на майките и бащите. Нуждаят се от време от страна на родителите си. Милите поучения от майката и нейната любов към и увереност в нейните деца тийнейджъри могат буквално да ги спасят от един покварен свят²⁴.

Знаете ли защо праведните майки обичат децата си толкова много? Защото жертват толкова много за тях. Ние обичаме това, за което жертваме и жертваме за това, което обичаме²⁵.

Родителите трябва да работят заедно в единство и любов при отглеждането на децата си.

Съпрузите и съпругите, като съвместни създатели, трябва с ентузиазъм и молитва да довеждат деца в дома. ... Блажени са съпрузите, които имат деца. Най-великите радости и благословии в живота са свързани със семейство, родителство и жертва. За да може тези сладки духовни плодове да дойдат в дома, си струва практически всяка жертва²⁶.

Когато родителите, чрез партньорство, обич и единство изпълняват възложената от небесата отговорност и децата откликват с обич и послушание, следва велика радост²⁷.

Нека Бог ни помага да се подкрепяме един друг. Нека това започне в дома, като подкрепяме семействата си. Нека има дух на преданост, единство, обич и взаимно уважение. Нека съпрузите бъдат предани на съпругите си, да са им верни, да ги обичат, да се стремят да облекчават товарите им и да споделят отговорността за грижите, обучението и отглеждането на децата. Нека майките и съпругите да показват желание да помагат на

съпрузите си, да ги подкрепят в техните свещенически задължения и да бъдат предани и верни на призоваванията, които им се дават от носителите на Божието свещеничество²⁸.

Нека бъдем верни на това велико задължение да сме родители, това свято задължение, за да можем да съградим домовете си стабилно върху вечни принципи, за да не съжаляваме. Нека винаги бъдем верни на голямото доверие, което ни е указано. Нека винаги помним, че духовете, които са влезли в домовете ни, са избрани духове²⁹.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Бенсън казва: „Нашият модел или образец за бащинство е нашият Небесен Отец” (точка 1). По какви начини земните бащи могат да следват образа, който Небесният Отец ни е дал?
- Помислете за списъка на президент Бенсън на „10 конкретни начина, по които бащите могат да дават духовно ръководство на децата си” (точка 2). По какъв начин, според вас, всяка от тези препоръки може да повлияе на децата?
- Президент Бенсън заявява: „Няма по-благородно дело от това на една добра и богобоязлива майка” (точка 3). Какви примери сте виждали за благородно майчинство? С промяната на светските отношения към майчинството, какво можем да направим, за да поддържаме благородните и святи отговорности на майките?
- Кои са някои от ползите, които идват, когато родителите и децата прекарват време заедно? (За някои примери вж. точка 4)
- Кои са някои от благословиите, които идват в дома, когато родителите са единни в отговорностите си? (Вж. точка 5) Какво могат да правят бащите и майките, за да бъдат по-единни? По какви начини самотните родители могат да получават силата, от която се нуждаят, за да изпълняват тези отговорности?

Свързани с темата стихове

Притчи 22:6; Ефесяните 6:4; Мосия 4:14–15; Алма 56:45–48; 3 Нефи 22:13; вж. също „Семейството: прокламация към света”, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 129

Помощ в преподаването

„Когато се подготвяте духовно и признаете Господ във вашето преподаване, вие ще станете инструмент в Неговите ръце. Светият Дух ще придава на думите ви сила” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 41).

Бележки

1. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, *Ensign*, ноем. 1982 г., с. 60; курсив премахнат от оригинала.
2. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, с. 59.
3. Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 127.
4. В *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 141.
5. Марк Амусен Бенсън, в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 133.
6. Марк Амусен Бенсън, в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 139.
7. Флора Амусен Бенсън, в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 134.
8. Марк Амусен Бенсън, в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 133.
9. Флора Амусен Бенсън, в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 130.
10. В *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 134.
11. Марк Амусен Бенсън, в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 138.
12. Франсис М. Гибънс, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God*, 1996 г., с. 165.
13. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 2003 г., с. 205.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 503.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 496.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 511.
17. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, с. 208, 212–213.
18. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, с. 209.
19. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, с. 211.
20. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, с. 215.
21. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, с. 216.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, с. 222.
23. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, с. 217.
24. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, с. 218–221.
25. “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” *Ensign*, дек. 1988 г., с. 6.
26. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, с. 216.
27. “Counsel to the Saints”, *Ensign*, май 1984 г., с. 6.
28. В Conference Report, окт. 1951 г., с. 155.
29. В Conference Report, окт. 1953 г., с. 123.

„Тая специални чувства към възрастните хора. ... Чувствам, до известна степен, че ги разбирам, защото съм един от тях.“

Възрастните хора в Църквата

„Нека тези златни години да бъдат най-добрите години, като живеете, обичате и служите пълноценно. И Бог да благослови онези, които се грижат за нуждите ви—вашето семейство, членовете и ръководителите на Църквата.”

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

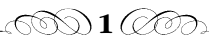
Езра Тафт Бенсън е на 86 години, когато става президент на Църквата. Той разбира радостите и трудностите, които придружават напредналата възраст. Една от радостите му е продължаващата връзка със съпругата му Флора. Двамата отпразнуват своята шестдесета годишнина от сватбата през първата му година като президент. Те се радват един на друг и посещават храма заедно почти всяка петък сутрин. На празненството за 87-мия му рожден ден, някой запитва президент Бенсън за тайната на неговия дълъг щастлив живот. „Преди да отговори, сестра Бенсън казва полушеговито: „Има добра съпруга”¹.

В своята напреднала възраст президент и сестра Бенсън обичат да прекарват време с децата и внуците си и семейството им продължава да се учи от техния пример. „Една от внучките им живее с баба си и дядо си през по-голямата част от неговите първи осемнадесет месеца като президент и по тяхна молба често пътува с тях, за да им помага и да се грижи за личните им нужди. И тя лично наблюдава баба си и дядо си у дома—техните срещи в сладоледения салон, седенето на дивана и държането за ръце, докато си говорят за спомени, пеят и се смеят заедно, сърдечните разговори, които имат с домашните учители и другите хора, които ги посещават”².

Внуците осъзнават каква благословия е да имат влиянието на мъдри и любящи баба и дядо. „Една внучка пише благодарствено писмо, след като президент Бенсън дава съвет на нея и съпруга ѝ относно едно трудно решение. „Ние те помолихме да ни кажеш какво мислиш по въпроса и ти каза: „Молете се за това. Вярвам, че ще вземете правилното решение“. Твоята вяра ни даде допълнителна увереност”³.

За общата конференция, която е непосредствено след 90-тия му рожден ден, президент Бенсън подготвя реч, насочена към „възрастните хора в Църквата и техните семейства и онези, които се грижат за нуждите им”. Във въстъпителните думи той изразява личната си свързаност с темата: „Тая специални чувства към възрастните хора—тази прекрасна група мъже и жени. Чувствам, до известна степен, че ги разбирам, защото съм един от тях”⁴.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Господ познава и обича възрастните хора и е възложил много от най-големите Си отговорности върху тях.

Господ познава и обича възрастните сред Своите хора. Винаги е било така и Той е възложил на тях много от най-големите Си отговорности. През много диспенсации Той е насочвал народа Си чрез пророци, които са в напреднала възраст. Той се е нуждаел от мъдростта и от опита на възрастта, вдъхновеното напътствие на хората, които дълги години са доказвали верността си към Неговото Евангелие.

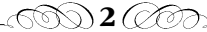
Господ благославя Сара в напредналата ѝ възраст да роди дете на Авраам. Вероятно най-великата проповед на цар Вениамин е произнесена, когато той е много стар и близо до смъртта. Той действително е инструмент в ръцете Господни, тъй като успява да води и да установи мир сред народа си.

Много други мъже и жени през вековете са постигали велики неща, когато са служили на Господ и на Неговите чедата, дори и в напреднала възраст.

В нашата диспенсация, от пророците, които са призвани от Господ, мнозина са призвани, когато са на седемдесет или осемдесет или дори повече години. Колко много Господ познава и обича чедата Си, които са дали толкова много през всичките си години опит!

Обичаме ви, вас, възрастните хора в Църквата. Вие сте най-бързо нарастващият дял от населението по света днес, а също и в Църквата.

Желаем златните ви години да са прекрасни и носещи удовлетворение. Молим се да чувствате радостта от добре изживения живот, пълен със скъпи спомени и дори още по-големи очаквания посредством Единението на Христос. Надяваме се, че ще чувствате мира, който Господ обещава на хората, които продължават да се стремят да спазват Неговите заповеди и да следват неговия пример. Надяваме се, че дните ви са изпълнени с неща за вършене и с начини, по които можете да отдавате служба на вашите околни, които не са толкова благословени като вас. По-възрастен винаги означава по-добър, защото изобилието ви от мъдрост и опит може да продължи да се разширява и увеличава, като помагате на другите⁵.

Можем да използваме по най-добър начин старините си.

Позволете ми да предложа осем области, в които можем максимално да се възползваме от старините си.

1. *Работете в храма и го посещавайте често.* Ние, които сме по-възрастни, трябва да използваме енергията си не само да благославяме предшествениците си, но и да се уверим, че доколкото е възможно, всичките ни потомци са получили възвисяващите обреди в храма. Работете със семействата си, съветвайте се и се молете за онези, които може все още да не желаят сами да се подготвят.

Насърчаваме всички, които могат, да посещават храма често и да приемат призования да служат в храма, когато здравето, силите и разстоянието позволяват това. Разчитаме на вас за помощ в храмовата служба. С нарастващия брой храмове се нуждаем

повече наши членове да се подготвят за тази благодатна служба. Сестра Бенсън и аз сме благодарни, че почти всяка седмица посещаваме заедно храма. Каква благословия е това в нашия живот!

2. *Съберете и напишете семейни истории.* Призоваваме ви да се занимавате енергично със събирането и писането на лични и семейни истории. В толкова много случаи само вие имате историята, спомените за обични хора, датите и събитията. В някои ситуации вие сте *самата* семейната история. Много малко са начините родословието ви да бъде запазено по-добре, освен ако не съберете и напишете собствената си история.

3. *Бъдете ангажирани в мисионерска служба.* Нуждаем се от нарастващ брой възрастни мисионери за мисионерска служба. Ако здравето и средствата позволяват, призоваваме стотици повече от нашите двойки да сложат живота и делата си в ред и да отслужат мисии. Колко се нуждаем от вас на мисионерското поле! Вие можете да изпълнявате мисионерска служба по начини, по които нашите по-млади мисионери не могат.

Благодарен съм, че две от моите овдовели сестри успяха да служат заедно като мисионерски колежки в Англия. Те бяха на шестдесет и осем и седемдесет и три години, когато бяха призовани и двете имаха чудесно преживяване.

Какъв пример и благословия е за потомците, когато бабите и дядовците им отслужват мисии. Повечето възрастни двойки, които отиват, са укрепени и изпълнени с обновителна енергия поради мисионерската служба. Чрез този вид свята служба, мнозина биват осветени и чувстват радостта от довеждането на околните към познанието за пълнотата на Евангелието на Исус Христос. ...

4. *Ръководете, като изграждате семейна сплотеност.* Насърчаваме всички възрастни членове, когато им е възможно, да събират заедно семействата си. Организирайте ги в сплотени единици. Ръководете на семейните събирания. Провеждайте семейни срещи, на които може да се почувстват и научат задружност и семейна история. Някои от най-хубавите спомени, които

*„Нека тези златни години да бъдат най-добрите години,
като живеете, обичате и служите пълноценно.“*

имам, са от нашите семейни събирания и срещи. Насърчавайте прекрасни семейни традиции, които ви свързват заедно завинаги. Като правим това, можем да създадем кът от рая точно тук на земята, в отделните семейства. В крайна сметка, вечността ще е просто продължение на праведния семеен живот.

5. Приемайте и изпълнявайте църковни призвания. Вярваме, че всички възрастни членове, които могат, ще приемат призвания в Църквата и ще ги изпълняват с достойнство. Благодарен съм лично да познавам братя, които са на седемдесет и на осемдесет години и служат като епископи и президенти на клонове. Колко много се нуждаем от съвета и влиянието на вас, които сте изминали житейския път! Всички ние се нуждаем от това да чуем за вашия успех и как сте се издигнали над мъката, болката или разочарованието, като сте станали по-силни поради това, че сте ги преживели.

За вас има богати възможности да служите в повечето организации на Църквата. Разполагате с време и солидната евангелска основа, които ви помагат да извършите значителна работа.

По толкова много начини давате пример за вярна служба в Църквата. Благодарим ви за всичко, което сте направили, и се молим Господ да ви укрепи да вършите още повече.

6. Планирайте финансовото си бъдеще. С приближаването на пенсионирането ви и в десетилетията след това, ние приканваме всички наши възрастни членове да планират икономично за годините, които следват работата на пълно работно време. Нека избягваме ненужно задлъжняване. Предупреждаваме и да не се подписвате като гарант по финансови документи, дори такива, засягащи ваши роднини, ако доходите след пенсионирането ви са в риск.

Бъдете дори още по-предпазливи в напреднала възраст относно схеми за бързо забогатяване, ипотечиране на домове и инвестиране в рискови начинания. Действайте предпазливо, за да може планирането за живота ви да не бъде нарушено от едно или от поредица лоши финансови решения. Планирайте рано финансовото си бъдеще, а след това следвайте плана.

7. Отдавайте служба, подобна на Христовата. Службата, подобна на Христовата, възвисява. Знаейки това, ние призоваваме всички наши възрастни членове, които са способни, да прострат своя сърп в служба на другите. Това може да бъде част от един осветяващ процес. Господ обещава, че онези, които изгубят живота си в служба на другите, ще намерят себе си. Пророкът Джозеф Смит ни казва, че трябва да „отдадем живота си” за осъществяването на Господните цели (У. и З. 123:13).

Мир, радост и благословии ще дойдат при онези, които се отдадат в служба на другите. Да, ние насърчаваме служба, подобна на Христовата, към всички, но тя е още по-възнаграждаваща в живота на възрастните.

8. Запазете добрата си физическа форма, бъдете здрави и активни. Въодушевени сме от усилията, полагани от толкова много от възрастните с цел запазване на здравето в напреднала възраст. ...

Обичаме да виждаме как възрастните ни хора остават енергични и активни! Чрез поддържане на активност, и умът, и тялото функционират по-добре⁶.

3

Службата към другите помага да се изцелят онези, които са загубили обични хора или които се боят да останат сами.

Към онези от вас, които сте изгубили брачния си партньор, бихме искали да изразим обичта си. Понякога някои от вас се чувстват безполезни и самотни, като това може да е всепоглъщащо. В много случаи това не трябва да е така. В допълнение към току-що споменатите осем предложения, ето примерни дейности, които са помагали.

Някои останали сами се занимават с шиене на юрганчета за всички внуци, които ще сключват брак или за всяко бебе, родено в семейството. Други пишат писма за рождени дни или посещават училищни или спортни дейности на внуците, когато им е възможно. Някои събират албуми със снимки за всички внуци, които да подаряват на рождени дни. ...

Виждаме много други от нашите вдовици, които помагат доброволно ... в болници или отдават друг вид служба в обществото. Толкова много от тях се чувстват пълноценни, като помагат по тези начини.

Ключът към преодоляването на самотата и чувството за безполезност на човек, който е физически дееспособен, е да не мисли само за себе си, а да помага на хората, действително изпаднали в нужда. Обещаваме на онези, които отдадат такъв вид служба, че до известна степен ще бъдете изцелени от загубата на обичните ви хора или страха от самотата. Начинът да се чувствате по-добре в собствената си ситуация е да подобрите обстоятелствата на някой друг⁷.

4

При болест и болка можем да останем силни по дух и отношение.

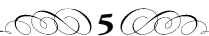
Към онези от вас, които сте болни или страдате от болка и превратностите на живота, изразяваме много обич и загриженост. Сърцата и молитвите ни са с вас. Спомнете си какво казва татко Лехий в благословия към сина си Яков, който е страдал в ръцете на по-големите си братя Ламан и Лемуил. Той казва: „Ти

познаваш величието Божие; и той ще посвети страданията ти за твоя полза” (2 Нефи 2:2). Ще го направи и за вас.

Молим се да продължите да сте силни по дух и отношение. Знаем, че не винаги е лесно. Молим се онези, които сега правят за вас неща, които вече не можете да правите сами, да го правят с любов, доброта и загриженост.

Надяваме се, че ще продължите да създавате добри мисли и чувства в сърцето си и ума си и бързо ще отхвърлите онези, които са вредни и разрушителни за вас. Вярваме, че казвате молитвите си ежедневно и дори ежечасно, при нужда. В Книгата на Мормон ни се казва: „Да живеете ежедневно отдавайки благодарности за многобройните милости и благословии, с които (Бог) ви е надарил” (Алма 34:38).

Ще забележите, че ежедневното четене на Книгата на Мормон повдига духа ви, доближава ви повече до Спасителя и ви помага да бъдете човек, изучаващ Евангелието, който може да споделя велики истини с околните⁸.

Важно е семействата да отдават на възрастните си родители и баби и дядовци обичта, грижата и уважението, които заслужават.

Сега, позволете ми за няколко минути да поговоря на семействата на възрастните хора. Повтаряме един стих от Псалми: „Не ме отхвърляй във време на старостта ми; не ме оставяй, когато отпада силата ми” (Псалми 71:9).

Насърчаваме семействата да отдават на възрастните си родители и баби и дядовци обичта, грижата и уважението, които заслужават. Нека си припомним заповедта в Писанията, че трябва да се грижим за хората в дома ни, за да не бъдем намерени „и от безверник по-лош(и)” (1 Тимотея 5:8). Толкова съм благодарен за моето собствено скъпо семейство и за любящата грижа, която са отдали на родителите си в течение на толкова много години.

Помнете, че родителите и бабите и дядовците са наша отговорност и ние трябва да се грижим за тях възможно най-добре.

Когато възрастните нямат роднини, които да се грижат за тях, ръководителите на свещеничеството и на Обществото за взаимопомощ трябва да полагат всички усилия, за да посрещат нуждите им по същия любящ начин. Отправяме няколко предложения към семействата на възрастните хора.

Откакто Господ гравира десетте заповеди на каменните плочи, Неговите слова от Синай отекват през вековете „почитай баща си и майка си” (Изход 20:12).

Да почитаме и уважаваме родителите си означава да имаме високо мнение за тях. Ние ги обичаме и ценим и сме загрижени за тяхното щастие и добруване. Отнасяме се с тях с уважение и ги зачитаме. Стремим се да разбираме тяхната гледна точка. Определено изпълняването на праведните желания на родителите е част от тази почит.

Освен това, нашите родители заслужават нашата почит и уважение, заради това, че са ни дали живот. Освен това, те почти винаги са правили безброй жертви, докато са се грижили за нас и са ни възпитавали през ранните ни години, осигурявали са нужното в живота и са ни помагали при физическите болести и емоционалното напрежение, докато сме израствали. В много случаи те са ни осигурили възможността да получим образование и, до известна степен, са ни образovali. Голяма част от това, което знаем и сме научили, е от техния пример. Нека винаги им бъдем благодарни и да им показваме тази благодарност.

Нека също се научим да бъдем прощаващи към родителите си, които вероятно са правили грешки, докато са ни отглеждали, но почти винаги са правили най-доброто, което са могли. Нека им прощаваме, както и ние желаем да ни простят нашите деца за грешките, които правим.

Дори когато родителите остаряят, ние трябва да ги почитаме, като им даваме свободата на избор и възможността да са независими възможно най-дълго. Нека не им отнемаме изборите, които все още могат да правят. Някои родители са способни да живеят и се грижат за себе си до доста напреднала възраст и предпочитат да го правят. Когато могат, позволете им да го правят.

„Бабите и дядовците имат огромно влияние върху внуците си.“

Ако станат по-неспособни да живеят отделно, тогава семейството, Църквата и обществените ресурси може да трябва да им помагат. Когато старите хора станат неспособни да се грижат за себе си, дори и с помощ, може, при възможност, да им бъдат предоставяни грижи в дома на член на семейството. Църковните и обществените ресурси може също да се окажат необходими в такава ситуация.

Ролята на отдаващият грижите е важна. Необходимо е да се оказва много подкрепа и помощ на такъв човек. Обикновено това е възрастен брачен партньор или порастнала дъщеря със собствени деца, която се грижи за тях, а също и да се грижи за възрастния родител⁹.

6

Хората, благословени с близостта на баби и дядовци и други възрастни хора, се радват на богато спътничество и общуване.

Надяваме се, че при възможност, ще включвате възрастните хора в семейните дейности. Каква радост е за нас да видим

енергични, сладки внучета и любяща баба или дядо сред тях. Децата обичат такива събития. Те обичат бабите и дядовците им да ги посещават и да ги канят на вечеря, за семейни домашни вечери и за други специални събития. Това предоставя възможности за преподаване на начини да почитаме, обичаме, уважаваме и да се грижим за хората в напреднала възраст.

Бабите и дядовците могат да имат огромно влияние върху внуците си. Обикновено времето им не е толкова натоварено като на родителите, затова могат да се разтварят и четат книги, да се разказват истории и да се преподава прилагане на евангелските принципи. Децата могат да придобият перспектива за живота, която не само е ползотворна, но може да им донесе увереност, мир и сила. Възможно е да се изпращат писма, (записи) и снимки, особено, когато разстоянията са големи и не е възможно често да се виждат едни други. Хората, благословени с близостта на баби и дядовци и други възрастни хора, се радват на богато спътничество и общуване. Може да има случаи, когато могат да присъстват на дипломирания, сватби, пътувания до храма ... и много други специални събития заедно с членове на семейството.

Обичаме да виждаме как нашите деца и внуци растат и се радват на постижения, като споделяме много от техните радости и се радваме на победите им. Щастието благославя живота ни, когато децата ни се стремят и имат постижения в собствения си живот. В 3 Йоаново 1:4 четем: „По-голяма радост няма за мене от това, да слушам, че моите чеда ходят в истината”. А знанието за това може да ни даде подновена обич и кураж да преодоляваме собствените си трудности¹⁰.

Църковите ръководители трябва с молитва да търсят Духа, когато помагат на членовете да посрещат нуждите на възрастните.

Насърчаваме ... свещеническите ръководители на възрастните да бъдат чувствителни към Духа на нашия Небесен Отец, при преценката и посрещането на духовните, физическите, емоционалните и финансовите нужди на старите хора. Вярваме ви,

че ще използвате вашите съветници, ръководителите на кворума на Мелхиседековото свещеничество и ръководителите на Обществото за взаимопомощ, домашните учители и посещаващите учителки при тази голяма отговорност, защото трябва да изпълним задълженията си без неохота или колебание.

Надяваме се, че свещеническите ръководители и ръководителите на спомагателните организации ще продължават да възлагат призования на възрастните, при които те могат да използват запасите си от мъдрост и съвети. Надяваме се, че, където е възможно, всеки може да бъде домашен учител или посещаваща учителка. Дори онези, които са донякъде приковани на легло или трудно подвижни, могат понякога да помагат в тази грижа чрез телефонни обаждания, писане на бележки или други специални назначения.

Свещеническият ръководител може да направи много, за да помогне и насърчи отделните хора и двойките, когато те се подготвят да отслужат мисии. Извличането на имена за храма (сега наречено индексирание за семейната история) и програмите по благосъстоянието са силно благословени от хора в напреднала възраст, които имат възможност да служат в тези области.

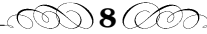
Надяваме се, че всеки възрастен и възрастните двойки имат назначени чувствителни и грижовни домашни учители и посещаващи учителки. Голяма утеха и спокойствие могат да дойдат при хората, които знаят, че имат някой, към когото могат да се обърнат в случай на спешност или нужда. Важно е да се подхожда тактично, дипломатично и искрено, когато се преценяват и адресират такива нужди.

Надяваме се, че ще включвате независимите възрастни хора в назначения за състрадателна служба. Включвайте ги също в колови и районовы забавни дейности, особено несемейните членове и тези, които имат зависими брачни партньори. Толкова често те са забравяни. Особено в случай на смърт на брачен партньор, може да се отдава любяща грижа. За повечето хора това е много деликатен момент.

Понякога е много нужно временно облекчение; то е ценено и от членовете на семейството, които осигуряват непрекъснатата физическа и емоционална грижа за хората със специални нужди. Важно е да се помага на семейството да поддържа функциите си като семейство с периодично освобождаване от тежките отговорности, които могат да дойдат при продължителна или смъртоносна болест. Всички се нуждаят от любяща подкрепа и облекчение от тежките задължения при сериозни болести или проблеми.

Транспортът често е голям проблем за възрастните. Можем да помагаме, като предоставяме начин те да посещават неделните си събрания, да посещават обични хора, да пазаруват и да ходят на лекар или за изследвания.

И тук ние трябва да търсим с молитва вдъхновение и напътствие при грижите за възрастните. Винаги има много голямо разнообразие от хора и лични нужди¹¹.

Годините в напредналата ни възраст могат да са най-добрите ни години.

Бог да благослови възрастните хора в Църквата. Обичам ви с цялото си сърце. Аз съм един от вас.

Имате толкова много, за което да живеете. Нека тези златни години да бъдат най-добрите ви години, като живеете, обичате и служите пълноценно. И Бог да благослови хората, които се грижат за нуждите ви—вашето семейство, членовете и ръководителите на Църквата.

Оставям ви моето свидетелство за радостта от живота—или радостите от *пълноценния* живот според Евангелието и от преминаването през пречистващия огън и освещаващия процес, който преживяваме. Както казва толкова добре апостол Павел: „Знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога” (Римляните 8:28).

Оставям върху вас благословията си. Спасителят е жив. Това е Неговата Църква. Делото е истинно. Нашият Господ и Спасител казва: „Погледнете Ме, устояте до края и вие ще

живеете; защото на този, който устои до края, ще дам вечен живот” (3 Нефи 15:9)¹².

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Каква е била ползата ви от „мъдростта и опита” на по-възрастните от вас хора? (Вж. точка 1)
- В точка 2 президент Бенсън изброява осем неща, които възрастните хора могат да правят, за да „се възползват максимално от старините си”. Помислете за всяко от предложенията. По какъв начин тези предложения обогатяват живота ни, независимо от възрастта ни?
- Защо според вас службата е „ключът към преодоляването на самотата и чувството на безполезност”? (Вж. точка 3) Имало ли е случаи, когато сте виждали, че това е вярно?
- Обмислете съвета на президент Бенсън към нас, когато преживеем болест или болка (вж. точка 4). По какъв начин този съвет ни помага да „останем силни по дух и отношение”?
- Обмислете ученията на президент Бенсън в точка 5. По какви начини децата и внуците могат да почитат възрастните си родители и баби и дядовци?
- Имало ли е случаи, когато сте виждали млади хора и възрастни хора да се радват на взаимна компания? (Вж. точка 6) Какво можем да направим в семействата си и в Църквата, за да подхранваме такива взаимоотношения?
- Кой са някои от начините, по които църковните ръководители или членовете на клона могат да помогнат за посрещането на нуждите на възрастните хора? (За някои примери вж. точка 7)
- Какво означава за вас да изпитате „радостите от пълноценния живот според Евангелието”? (Вж. точка 8) Какви примери сте виждали на хора, които вярно издържат до края?

Свързани с темата стихове

Притчи 20:29; Исаия 46:3–4; Лука 2:36–38; Ефесяните 6:1–3; Тит 2:1–5; Яковово 1:27; У. и З. 121:7–8

Помощни материали за изучаване

„Изпълнявайки наученото от вас, вие ще придобивате допълнително и трайно разбиране (вж. Йоана 7:17)” (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., с. 21). Може да се запитате как можете да прилагате евангелските принципи у дома, на работа и в църковните ви отговорности.

Бележки

1. Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 502.
2. Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 504.
3. Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 504–505.
4. В Conference Report, окт. 1989 г., с. 3; вж. също *Ensign*, ноем. 1989 г., с. 4.
5. В Conference Report, окт. 1989 г., с. 3; вж. също *Ensign*, ноем. 1989, 4.
6. В Conference Report, окт. 1989 г., с. 3–5; вж. също *Ensign*, ноем. 1989 г., с. 4–6.
7. В Conference Report, окт. 1989 г., с. 5; вж. също *Ensign*, ноем. 1989 г., с. 6.
8. В Conference Report, окт. 1989 г., с. 5–6; вж. също *Ensign*, ноем. 1989 г., с. 6.
9. В Conference Report, окт. 1989 г., с. 6–7; вж. също *Ensign*, ноем. 1989 г., с. 6–7.
10. В Conference Report, окт. 1989 г., с. 7; вж. също *Ensign*, ноем. 1989 г., с. 7.
11. В Conference Report, окт. 1989 г., с. 7–8; вж. също *Ensign*, ноем. 1989 г., с. 7–8.
12. В Conference Report, окт. 1989 г., с. 8; вж. също *Ensign*, ноем. 1989 г., с. 8.

*Спазването на закона за целомдрието носи
„значително чувство на радост и щастие“.*

Спазване на Закона за целомъдрието

„Нравственият кодекс на небесата и за мъжете и за жените е цялостно целомъдрие преди брака и пълна вярност след брака.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

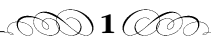
Поради многото си пътувания като религиозен и политически ръководител, Езра Тафт Бенсън е съвсем наясно за непрекъснатия нравствен упадък по света, особено що се отнася до закона за целомъдрието. Той заема позиция, насочена срещу този упадък, като учи, че „законът за целомъдрието е принцип от вечна значимост“¹. Той заявява, че „в Църквата и царството Божие целомъдрието никога няма да е старомодно, независимо от това какво прави или казва светът“². Той също учи, че: „Ние трябва да живеем в безнравствения и неморален свят, ... без да бъдем част от него. Трябва да сме способни да заспим нощем, без да се налага първо да пеem приспивни песни на съвестта ни“³.

За да илюстрира колко е важно опазването ни чисти от неморалните влияния на света, президент Бенсън споделя следната история:

„Сещам се за историята на едно младо момиче, което щяло да отиде с приятеля си на място със съмнителна репутация, противно на мъдрия съвет на родителите си. Въпросът ѝ бил: „Какво лошо има в това само да отидем и да видим какво става там?“ Родителите ѝ очевидно се предали и ѝ предложили да облече за случая прекрасната си бяла рокля. Но преди пристигането на младежа, нейният баща казал: „Ще ми направиш ли услуга да отидеш в пушилнята и да ми донесеш парче бекон?“

Момичето био ужасено от тази молба и казало: „С най-хубавата ми рокля? Никога няма да мога да се отърва от тази ужасна миризма”. Нейната майка казала: „Точно така, не можеш да влезеш в пушилнята, без да поемеш някои от влиянията там. Мислим, че си достатъчно умна, за да не отидеш на място, от което ще излезеш по-малко красива и чиста, отколкото, когато си влязла”. При този мъдър съвет, това младо момиче взело правилното решение да се пази неопетнено и чисто от злите влияния в света”⁴.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Бог е постановил стандарт за целомъдрието на чедата Си.

В тази диспенсация Господ повтаря заповедта, дадена на Синайския хълм, като казва: „Не ... прелюбодействай, ... *не върши нищо подобно на това*” (У. и З. 59:6, курсив добавен). От самото начало, Господ поставя ясен и недвусмислен стандарт за сексуална чистота. Той е бил, е и ще бъде винаги един и същ. Този стандарт е законът за целомъдрието. Той е еднакъв за всички—за мъжете и за жените, за старите и младите, за богатите и бедните⁵.

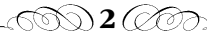
Църквата няма двоен стандарт за нравствеността. Нравственият кодекс на небесата и за мъжете и за жените е пълно целомъдрие преди брака и пълна вярност след брака⁶.

В Книгата на Мормон пророкът Яков ни казва, че Господ се наслаждава на целомъдрието на Неговите чедата (вж. Яков 2:28). Чувате ли това, мои братя и сестри? Господ не е просто доволен, когато сме целомъдрени. Той *се наслаждава* на целомъдрието. Мормон учи на същото сина си Мороний, когато пише, че целомъдрието и добродетелта са „най-скъровеното и най-скъпоценното от всичко” (Мороний 9:9)⁷.

Естественото желание на мъжете и жените да бъдат заедно е от Бог. Но такова общение е ограничено от законите Му. Нещата, които са запазени за брака, ако са в брачната връзка, са правилни и угодни на Бог и изпълняват заповедта

за умножаване и изпълване на земята. Но, същите тези неща, когато са извън брачната връзка, са проклятие⁸.

Отидете на брачния олтар чисти и неопетнени. Запазете за брачната връзка онези сладки и интимни общения, които Богът на Небесата е предназначил да бъдат част от брака, а не да се осъществяват извън брачния завет. Не ме интересува какво казва светът, това са стандартите на царството Божие⁹.

Разпространяващият се грях на това поколение е сексуалната безнравственост.

Разпространяващият се грях на това поколение е сексуалната безнравственост. Това, по думите на пророка Джозеф Смит, ще бъде източник на повече изкушения, повече злочестини и повече трудности за старейшините израилеви от всичко друго¹⁰.

Сексуалната безнравственост е усойница, която напада не само в света, но и в Църквата днес. Непризнаването на това означава да сме опасно примирени или да сме заровили главата си в пясъка. В категорията на престъпленията само убийството и отричането на Светия Дух стоят преди недопустимите сексуални взаимоотношения, които наричаме прелюбодеяние, ако става въпрос за несемеен човек, или още по-сериозният грях на изневярата, когато става въпрос за семеен човек. Знам, че законите на страната не считат липсата на целомъдрие за толкова сериозна, както я счита Бог, нито наказват толкова строго като Бог, но това не променя нейната противност. За Бог има само един нравствен стандарт за мъжете и жените. За Бог целомъдрието никога няма да е старомодно. ...

Никой друг грях не причинява загубата на Духа Господен сред нашите хора днес в такава степен, както безразборните сексуални отношения. Това препъва хората ни, проваля растежа им, помрачава духовните им сили и ги прави подвластни и на други грехове¹¹.

Сериозна опасност има в изграждането на предбрачните ви отношения на физическа основа. ... Опасните ефекти на такива неправомерни взаимоотношения се пренасят и в брачния

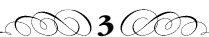
живот, като носят разочарование, мъка и отслабване на структурата на дома¹².

Нравствената чистота е вечен принцип. Божият Дух „не обитава несвети храмове” (вж. Еламан 4:24). Чистотата дава живот, нечистотата е смъртоносна. Светите Божии закони не могат да се нарушават безнаказано. Велики нации са били унищожавани, когато са ставали нравствено покварени, тъй като греховете на безнравствеността оставят хората им белязани и обезобразени създания, които не са способни да се справят с проблемите на времето си¹³.

Липсата на целомъдрие е най-проклетата от всички злини, а нравствената чистота е една от най-великите крепости на успешното създаване на дом. Не могат да бъдат съградени щастливи и успешни домове на основата на безнравствеността¹⁴.

Някои оправдават своята безнравственост с твърдението, че ограниченията срещу нея са просто религиозни правила, които са безсмислени, защото всъщност няма Бог. Ще разпознаете, че това е просто лъжливо извинение, създадено да оправдае нечий пътски апетит, похот и страсти. Божият закон е необратим. Той важи за всички, независимо дали вярват в Бог или не. Всички подлежат на неговите наказания, независимо дали се опитват да се оправдават или да ги игнорират.

Безнравствеността ... винаги носи със себе си съжаление. Човек не може да се занимава с безразборни връзки, без да пострада от отрицателните ефекти от това. Той не може да греши и да чувства, че това е правилно—това е невъзможно. Всеки път, когато някой нарушава Божий закон, той плаща наказание под формата на мъка, тъга, съжаление, липса на самоуважение и се лишава от достъп до Духа Божий¹⁵.

За да останем нравствено чисти, трябва да се подготвим да устояваме на изкушението.

Повечето хора извършват сексуални прегрешения в заблуден опит да задоволят основни човешки нужди. Всички изпитваме нуждата да бъдем обичани и ценени. Всички се стремим

да имаме радост и щастие в живота. Знаейки това, Сатана често подмамва хората към безнравственост, като си играе с основните им нужди. Той обещава удоволствие, щастие и удовлетворение.

Но това, разбира се, е заблуда. Както казва авторът на Притчи: „Оня, който прелюбодейства с жена е безумен. Който прави това би погубил душата си” (Притчи 6:32). Самуил Ламанитът учи на същото нещо, когато казва: „Вие търсихте щастие във вършенето на беззаконие, което е противно на естеството на ... праведност(та)” (Еламан 13:38). Алма го казва с по-прости думи: „Нечестиято никога не е било щастие” (Алма 41:10)¹⁶).

Има една стара мъдрост, която гласи: По-добре е да се подготвиш и предотвратиш, отколкото да поправиш и да се покаеш. Колко вярно е това за закона за целомъдрието. Първата ни защита при опазването ни морално чисти е да се подготвим да устояваме на изкушението и да се предпазим от изпадането в грях¹⁷.

Чисти мисли

Контролирайте мислите си. Никой не изпада в безнравственост изведнъж. Първите семена на безнравствеността винаги биват посадени в ума. Когато позволим на мислите ни да се въртят около похотливи или безнравствени неща, ние вече сме направили първата стъпка по пътеката към безнравствеността. Специално ви предупреждавам за опасността от порнографията. Отново и отново чуваме от хората, изпаднали в сериозен грях, че често първата стъпка по пътя към прегрешението е започнала с порнографски материали. Спасителят учи, че дори когато мъж погледне жена, за да я пожелае, или, с други думи, когато позволи на мислите си да започнат да излизат от контрол, той вече е извършил прелюбодеяние с нея в сърцето си (вж. Матей 5:28; У. и З. 63:16)¹⁸.

Хората, които имат чисти мисли, не вършат мръсни дела. Пред Бог сте отговорни не само за делата си, но и за контролирането на мислите си. Затова живеете така, че да не се червите от срам, ако мислите и делата ви бъдат показани на екран в

църквата. Все още е вярна старата мъдрост, че сеете мисли и жънете дела, сеете дела и жънете навици, сеете навици и жънете характер, а вашият характер определя вашата вечна съдба. „Защото, каквито са мислите в душата му – такъв е и той” (Вж. Притчи 23:7)¹⁹.

Обмислете внимателно думите на пророка Алма към неговия отклонил се син Кориантон: „Да изоставиш греховете си и да не следваш повече страстите на очите си” (Алма 39:9).

„Страстите на очите си”. Какво означава този израз днес?

Филми, телевизионни програми и видео записи, които са непристойни и неприлични.

Списания и книги, които са скверни и порнографски.

Съветваме ви ... не замърсявайте умовете си с такива принизяващи ума неща, защото ум, през който преминава нечистотия, след това никога не е същият²⁰.

Бъдете чисти. Бъдете добродетелни в мислите и делата си. Четете добри книги. Никога не позволявайте на умовете ви да се занимават с порнография. ... С думите на Господ: „Нека добродетелта непрестанно да украсява мислите ви; тогава ще нараства увереността ви, когато сте в присъствието Божие. Светият Дух ще стане ваш постоянен сподвижник” (У. и З. 121:45–46)²¹.

Молитви за сила

Винаги се молете за силата да устоявате на изкушението. Всички сме обект на изкушения. Те идват под много форми и ще се появяват различно замаскирано, но Господ ни е дал ключа за устояването им. Той казва на пророка Джозеф Смит: „Моли се винаги, за да може да излезеш победител; да, за да може да победиш Сатана и за да можеш да избегнеш ръцете на служителите на Сатана, които поддържат неговото дело” (У. и З. 10:5). В ежедневните си молитви трябва да се молим на Господ за постоянна сила да устояваме на изкушението, особено изкушенията, свързани със закона за целомъдрието²².

Пред вас няма изкушение, което да не можете да избегнете. Не позволявайте на себе си да изпадате в положение, в което

„Към онези, които са несемейни и излизат на срещи: внимателно планирайте ползотворни и конструктивни дейности“.

е лесно да се поддадете. Вслушайте се в подтиците на Духа. Ако се занимавате с неща, при които не чувствате, че можете да кажете молитва и да се молите за Господните благословии за това, с което се занимавате, то се занимавате с грешния вид дейност²³.

Отбягване на неподходящи ситуации

Мъжете и жените, които са семейни, понякога флиртуват и се закачат с лица от противоположния пол. Уговарят се така наречените безобидни срещи или се прекарва прекомерно време заедно. Във всички тези случаи, хората се оправдават, като казват, че това са естествени изрази на приятелство. Това, което изглежда като безобидна шега или просто малко забавление с лице от другия пол, може лесно да доведе до по-сериозно сближаване и накрая до изневяра.

Добре е да си зададем следния въпрос: Брачният ми партньор би ли останал доволен, ако знаеше за това?²⁴

Ако сте семейни, избягвайте да оставате насаме с лица от противоположния пол винаги, когато е възможно. Много от

трагедиите на безнравствеността започват, когато мъж и жена са насаме в офиса или на църква или пътуват в кола. В началото може да няма намерение или дори мисъл за грях. Но обстоятелствата предоставят плодородна почва за изкушение. Едно води до друго и много бързо може да се стигне до трагедия. Толкова по-лесно е да се избягват такива обстоятелства от самото начало, за да не може да се подхрани изкушението²⁵.

Скромност

Бъдете скромни. Скромността в облеклото, езика и поведението е истински белег на добродетелния светия от последните дни. ... Избягвайте низкото, вулгарното и предизвикателното²⁶.

Ползотворни и конструктивни дейности

Преодолейте злото с добро. Може да преодолеете много зли склонности чрез добри физически упражнения и здравословни дейности. Здравата душа, свободна от телесно и духовно припяващите влияния на алкохола и тютюна, е в по-добро състояние да победи дявола²⁷.

Към онези, които са несемейни и ходят на срещи – внимателно планирайте ползотворни и конструктивни дейности, за да не оставате без нищо друго за правене, освен физическо изразяване на чувствата. ... Това е принципът на изгълването на живота с положителни дейности, за да може негативните да нямат възможност да се изразяват²⁸.

Изгълнете живота си с положителни източници на сила. Не е достатъчно просто да се опитваме да устояваме на злото или да освободим живота си от греха. Трябва също да изгълваме живота си с праведност. Трябва да се занимаваме с дейности, които дават духовна сила.

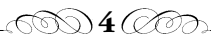
Говоря за такива дейности, като например потопяването ни в Писанията. Когато четем и изучаваме Писанията ежедневно, в живота ни се влива една сила, която не може да бъде получавана по друг начин. Ежедневната молитва е друг източник на голяма сила. Постенето за конкретна сила или специални благословии може да ни укрепи отвъд нормалните ни способности.

Президент Езра Тафт Бенсън съветва родителите да учат децата си на закона за целомъдрието.

Християнската служба, посещението на църква, службата в царството—всичко това добавя към нашия запас от сила.

Трябва да правим повече от това просто да премахнем отрицателните влияния в живота си. Трябва да ги заместим с праведни дейности, които ни изпълват със силата и решителността да живеем така, както трябва²⁹.

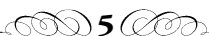

Затъналите в сексуални грехове хора могат да станат отново чисти чрез пълно покаяние.

Може да има някои, за които съвета да се подготвят и да предотвратят, е твърде закъснял. Може вече да сте дълбоко затънали в сериозни грехове. Ако е така, няма друг избор сега, освен да поправите живота си и да се покаете за греховете си. На вас бих искал да предложа пет важни неща, които можете да направите, за да се завърнете към състоянието на нравствена чистота. Бягайте незабавно от всяка ситуация, в която сте изпаднали, която или ви кара да грешите или която може да ви накара да съгрешите. Молете се на Господ за силата да преодолявате.

Нека свещеническите ви ръководители да ви помогнат да разрешите прегрешението и да се върнете към пълноправно членство. Пийте от божествения извор и изпълнете живота си с положителни източници на сила. Помнете, че чрез правилно покаяние, можете да станете отново чисти.

За хората, които заплащат цената, изисквана за пълно покаяние, обещанието е гарантирано. Можете отново да бъдете чисти. Отчаянието може да се премахне. В живота ви ще се влее сладкият мир на прошката. В тази диспенсация Господ говори ясно, когато казва: „Ето, този, който се е покаял за греховете си, същият е опростен и Аз, Господ, повече не ги помня” (У. и З. 58:42)³⁰.

Родителите трябва да учат децата си да живеят съгласно закона за целомъдрието.

Родителите трябва от ранна възраст да дават на децата си конкретни инструкции за целомъдрието и за тяхната физическа и нравствена защита³¹.

Ако родителите се обичат и уважават и ако в свещеното им партньорство има пълна подкрепа и непрекословна вярност, това ще бъде пренесено в утрешните им домове. И обратното, ако има заядливост, спорове и липса на хармония в дома, а също и участването в опасната практика на флиртуването с други, когато са надалеч, тогава утрешните им домове ще бъдат отслабени от това. ...

... Домовете ни трябва да са крепост на сила чрез възцаряването на праведност и довеждането в тях на мир, единство и безкористност, породени от лична чистота, непрекословна вярност и проста семейна отдаденост. Родителите трябва да приемат брака като божествена институция и да почитат родителството. Децата трябва да бъдат вдъхновени, чрез поучения и пример при подготовката им за брак, да се пазят от безнравствеността като от гнусна болест и да прилагат другите основни християнски добродетели³².

6

Бог ни е дал закона за целомъдрието, за да ни даде радост.

Нашият Небесен Отец желае просто да сме щастливи. Той ни казва само онези неща, които ще ни донесат радост. Един от най-сигурните принципи, дадени от Бог, за да ни помогне да намираме радост, е законът за целомъдрието. Моля се с цялото си сърце да помислите изключително сериозно за радостните последици от спазването на закона и трагичните последици от неговото нарушаване³³.

Една причина за добродетелността—която включва личната нравственост, чистите мисли и дела и благонадеждността—е следната: трябва да имаме Духа и силата Божия в живота си, за да вършим Божието дело. Без тази сила и влияние ние сме просто като хората в която и да е друга организация. Тази добродетелност блести и ще повлияе на околните да имат по-добър живот и ще накара нечленове да се интересуват от нашата вяра³⁴.

Бъдете верни на Божиите святи закони. Помнете, че те не могат да бъдат нарушавани безнаказано. Ако желаете да сте щастливи и да имате успехи в земното си общуване, ухажване и създаване на дом, съобразете живота си с вечните небесни закони. Няма друг начин³⁵.

Няма трайно щастие в безнравствеността. Няма радост в нарушаването на закона за целомъдрието. Точно обратното. Може да има моментна наслада. За известно време ще изглежда, че всичко е прекрасно. Но скоро връзката ще донесе разочарование. Ще се появи вина и срам. Започваме да се страхуваме, че греховете ни ще бъдат разкрити. Трябва да се прикриваме, да лъжем и мамим. Любовта започва да умира. Горчивината, ревността, гнева и дори омразата започват да нарастват. Всички те са естествените резултати от греха и прегрешението.

От друга страна, когато се подчиняваме на закона за целомъдрието и се пазим нравствено чисти, ще се радваме на благословиите от увеличаването на любовта и мира, по-голямото доверие и уважение към брачните ни партньори, по-силната

отдаденост един към друг и следователно по-силно и значително усещане за радост и щастие³⁶.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Бенсън казва, че Господният стандарт за сексуалната чистота е „ясен и недвусмислен” (точка 1). По какъв начин този стандарт се различава от посланията на света?
- Кои са някои от последиците на нарушаването на закона за целомъдрието? (За някои примери вж. точка 2)
- Кои са някои от конкретните неща, които можем да правим, за да предпазваме себе си и семействата си от сексуални изкушения? (За някои примери вж. точка 3)
- Разгледайте съвета на президент Бенсън към хората „в сериозно прегрешение” (точка 4). Какво мислите и чувствате, докато обмисляте обещанието на Господ да приветства покаялите се „отново към пълноправно членство”?
- Защо мислите, че е важно родителите да „дават на децата си от ранна възраст конкретни инструкции относно целомъдрието”? По какъв начин верността на родителите един към друг влияе на чувствата на децата им относно брака и закона за целомъдрието? (Вж. точка 5)
- Кои са някои от „радостните последиствия” от спазването на закона за целомъдрието? (За някои примери вж. точка 6)

Свързани с темата стихове:

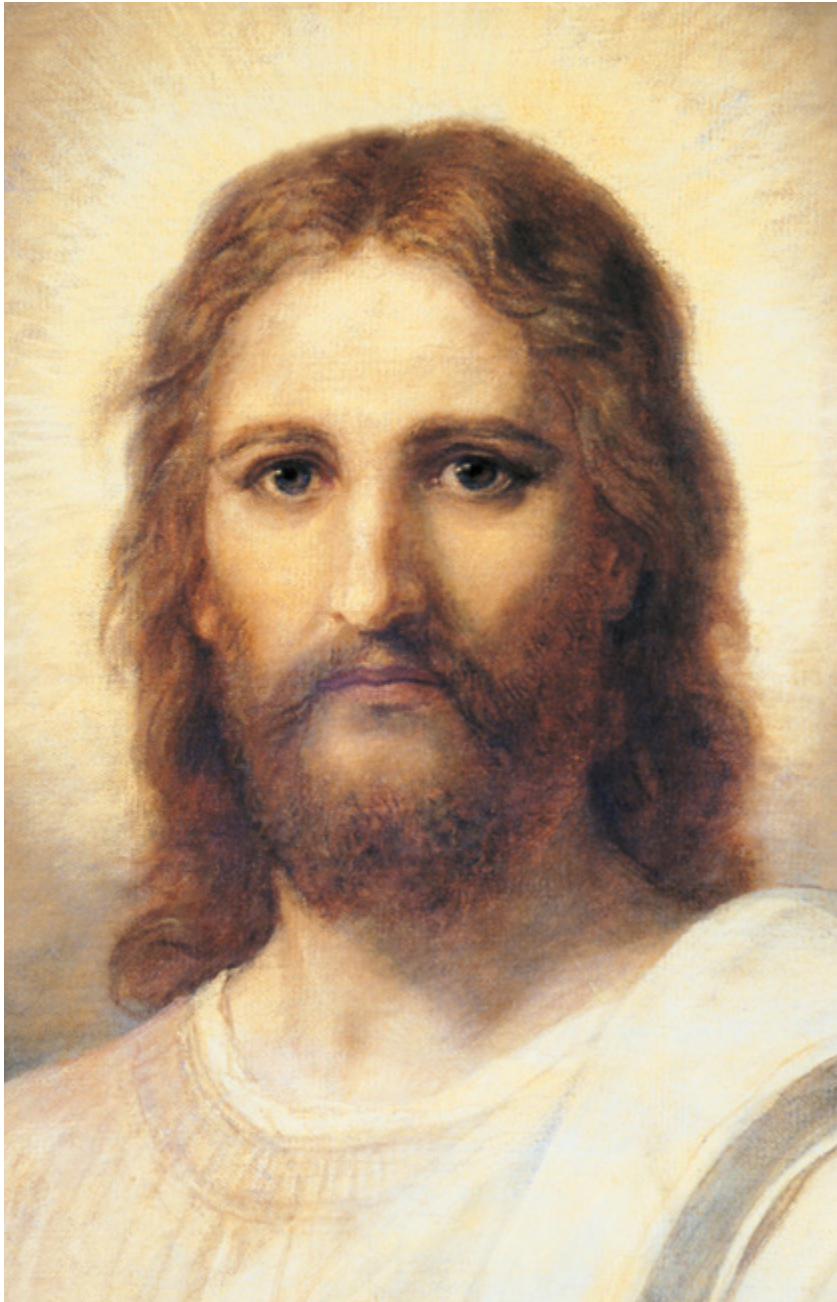
Битие 39:7–21; 1 Коринтяните 6:18–20; Галатяните 5:16; Алма 38:12; 39:3–5; 3 Нефи 12:27–30; У. и З. 42:22–25

Помощ в преподаването

„Насърчете тези, на които преподавате, да дойдат в класа подготвени да учат и да вземат участие. Когато те се стремят индивидуално да изучават Евангелието, със сигурност ще допринесат за образователната атмосфера по време на уроците” (*Преподаването – няма по-велико призование*, 1999 г., с. 80).

Бележки

1. "The Law of Chastity", *New Era*, ян. 1988 г., с. 4.
2. "To 'the Rising Generation'", *New Era*, юни 1986 г., с. 6.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 285.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 282–283.
5. "The Law of Chastity", с. 4.
6. "To 'the Rising Generation'", с. 5–6.
7. "The Law of Chastity", с. 4.
8. B Conference Report, окт. 1964 г., с. 59.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 281.
10. "Cleansing the Inner Vessel", *Ensign*, май 1986 г., с. 4; изявлението от Джозеф Смит е цитирано в Бригъм Йънг, "Instructions to Missionaries", *Deseret News*, 13 юни 1860 г., с. 113.
11. B Conference Report, окт. 1964 г., с. 59.
12. "Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man", *New Era*, септ. 1979 г., с. 43.
13. B Conference Report, окт. 1959 г., с. 113.
14. B Conference Report, апр. 1949 г., с. 196.
15. *This Nation Shall Endure*, 1977 г., с. 97.
16. "The Law of Chastity", с. 4–5.
17. "The Law of Chastity", с. 6.
18. "The Law of Chastity", с. 6.
19. B Conference Report, окт. 1964 г., с. 60.
20. "To the 'Youth of the Noble Birthright'", *Ensign*, май 1986 г., с. 45; вж. също "To the Young Women of the Church", *Ensign*, ноем. 1986 г., с. 81.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 285.
22. "The Law of Chastity", с. 6.
23. B Conference Report, окт. 1964 г., с. 60.
24. "The Law of Chastity", с. 6.
25. "The Law of Chastity", с. 6.
26. "To the Young Women of the Church", *Ensign*, ноем. 1986 г., с. 83.
27. B Conference Report, окт. 1964 г., с. 60.
28. "The Law of Chastity", с. 6.
29. "The Law of Chastity", с. 7.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 284.
31. B Conference Report, окт. 1964 г., с. 59.
32. B Conference Report, апр. 1949 г., с. 197, 198.
33. "The Law of Chastity", с. 7.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 278.
35. "Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man", с. 43.
36. "The Law of Chastity", с. 5.

*Спасителят, Който е „кротък и смирен на сърце”
(Матей 11:29), е нашият велик пример за смирение.*

Пазете се от гордост

„Гордостта е универсалният грях, големият порок. Противопоставата за гордост е смирение.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

В първата си реч на обща конференция като президент на Църквата, президент Езра Тафт Бенсън учи за различията между гордост и смирение:

„Гордостта не уважава Бог и не се интересува от това кое е правилно. Тя гледа встрани към човека и спори за това кой е прав. ...

Гордостта се характеризира с: „Какво искам от живота си?“ вместо с: „Какво би искал Бог да правя с живота си?“ Тя е собствената воля, противопоставена на Божията воля. Тя е страх от хората, вместо страх от Бог.

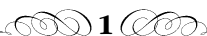
Смирението откликва на Божията воля—поради страха от Неговия съд и нуждите на хората около нас. При гордите аплодисментите на света отекват в ушите им, а при смирените – аплодисментите от небесата стоплят сърцата им”¹.

Тези учения са познати на мъжете, които са служили с президент Бенсън в Кворума на дванадесетте апостоли. Те знаят, че като президент на техния кворум, той никога не се притеснява за личното си мнение—а само за това да научи и следва Божията воля. Президент Бойд К. Пакър, който по-късно служи като президент на Кворума на дванадесетте, казва за подхода на президент Бенсън към обсъжданията по време на събранията на кворума: „Можеше да изразите несъгласие към президент Бенсън, без да се боите, че има нещо лично в това. Имахме пълноценни обсъждания по теми, без да се притесняваме за мнението му”². Старейшина Ръсел М. Нелсън, който служи две години

в Кворума на дванадесетте под ръководството на президент Бенсън, казва: „При всеки случай, дори и да не беше негово мнението, президент Бенсън преценяше ситуацията съгласно само един стандарт—Кое е най-добро за Царството? Ако това означаваше нещо да бъде направено по начин, по който той не би го направил, така да бъде. Той искаше само това, което бе най-доброто за Църквата”³.

Като правителствен ръководител, президент Бенсън е също така отдаден на това да върши само това, което е най-добро за царството Божие. Когато служи като министър на земеделието на САЩ, той получава много „аплодисменти от света”⁴, а също и много остри критики. Той не позволява нито похвалите, нито критиките да отекват в ушите му. Вместо това, той остава верен на едно напомняне, което често получава от съпругата си Флора: „Не се бой за мнението на света за теб, стига да си прав за Господ”⁵. Доволен от тихите „небесни аплодисменти”⁶, той винаги се стреми да откликва на Божията воля.

Учения на Езра Тафт Бенсън

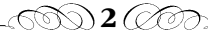
Господ ни предупреждава да се пазим от гордост.

Учение и Завети ни казва, че Книгата на Мормон е „летопис на един паднал народ” (У. и З. 20:9.) Защо е паднал? Това е едно от основните послания на Книгата на Мормон. Мормон дава отговора в последните глави на книгата със следните думи: „Ето, гордостта на този народ или народа на нефитите потвърждава тяхното унищожение” (Мороний 8:27.) Също така, в случай че пропуснем това важно послание в Книгата на Мормон от този паднал народ, Господ ни предупреждава в Учение и Завети: „Пазете се от гордост, да не би да станете като нефитите от древността” (У. и З. 38:39.)

Искрено се надявам на вашата вяра и молитви, докато се опитвам да поясня това послание на Книгата на Мормон—грехът на гордостта. Това послание от известно време силно тежи на душата ми. Знам, че Господ иска да кажа това послание сега.

В доземния съвет гордостта бе тази, която накара Луцифер, „син на зората“, да падне. (2 Не. 24:12–15; вж. също У. и З. 76:25–27; Моисей 4:3) В края на този свят, когато Бог ще прочисти земята с огън, гордите ще бъдат изгорени като плява, а смирените ще наследят земята. (Вж. 3 Не. 12:5; 25:1; У. и З. 29:9; Дж. С.—И 1:37; Мал. 4:1)

Господ използва три пъти в Учение и Завети фразата „пазете се от гордост“, включително едно предупреждение към втория старейшина на Църквата, Оливър Каудъри, и към Ема Смит, съпругата на пророка. (У. и З. 23:1; вж. също 25:14; 38:39)⁷

Основната черта на гордостта е враждебност към Бог и нашите ближни.

Гордостта е много неправилно разбирани грях и мнозина грешат поради незнание. (вж. Мосия 3:11; 3 Не. 6:18) В Писанията няма праведна гордост—тя винаги е считана за грях. Следователно, независимо как светът използва този термин, ние трябва да разберем как Бог го използва, за да разберем езика на светите Писания и да имаме полза от тях. (Вж. 2 Не. 4:15; Мосия 1:3–7; Алма 5:61)

Повечето от нас мислят, че гордостта е егоцентричност, надутост, хвалебственост, арогантност или нахалство. Това са елементи на греха, но сърцевината, същността все още липсва.

Основната черта на гордостта е враждебност—враждебност към Бог и нашите ближни. *Враждебност* означава „омраза, злоба, или състояние на противопоставяне“. Това е силата, чрез която Сатана желае да властва над нас.

По своята същност гордостта е съревноваваща се. Ние противопоставяме волята си на тази на Бог. Когато насочваме гордостта си срещу Бог, то е в духа на „да бъде моята воля, а не Твоята“. Както казва Павел, те „търсят своето си, а не онова, което е Исус Христово“ (Филип. 2:21).

Конкурирането на нашата воля с Божията воля позволява на желанията, апетитите и страстите да останат необуздани (вж. Алма 38:12; 3 Не. 12:30).

Гордите не могат да приемат Божията власт да насочва живота им. (Вж. Еламан 12:6) Те насочват разбиранията си за истина срещу великото Божие познание, способностите си срещу Божията свещеническа сила, постиженията си срещу великите Му дела.

Нашата враждебност срещу Бог има много имена, като например бунтарство, коравосърдечие, упорство, отказ от покаяние, горделивост, обидчивост и търсене на знамения. Гордите искат Господ да се съгласи с тях. Те не желаят да променят мнението си, за да съвпадне то с това на Бог.

Друга важна част от този много популярен грях на гордостта е враждебност към ближните ни. Изкушавани сме ежедневно да се издигаме над другите и да ги принизяваме. (Вж. Еламан 6:17; У. и З. 58:41)

Гордите правят всеки човек свой враг, като конкурират интелекта си, мненията си, делата си, богатството си, талантите си или всяко друго земно измерващо средство с това на другите. По думите на Ч. С. Луис: „Гордостта не се задоволява с притежаването на нещо, а с притежаването на повече от него, в сравнение с някой друг. ... Сравнението е това, което ви прави горди: удоволствието да сте над другите. След като изчезне елементът на съревнованието, гордостта изчезва” (*Mere Christianity*, New York: Macmillan, 1952 г., с. 109–110).

В доземния съвет Луцифер отправя предложението си, съревновавайки се с плана на Отца, за който се застъпва Исус Христос. (Вж. Моисей 4:1–3.) Той желае да бъде почитан повече от всички други. (Вж. 2 Не. 24:13.) Накратко, горделивото му желание е да сваля Бог от трона. (Вж. У. и З. 29:36; 76:28.)

Писанията изобилстват от доказателства за сериозни последици от греха на гордостта при отделни хора, групи, градове и народи. „Гордостта предшества погибелта” (Притчи 16:18.) Тя унищожавя народа на нефитите и град Содом (вж. Мороний 8:27; Езек. 16:49–50)⁸.

*Гордостта на цар Ной води до смъртта на Авинадий,
а също и до собствената му смърт.*

3

Гордите се боят повече от осъждането на хората, отколкото от Божия съд.

Чрез гордост бе разпънат Христос. Фарисеите се ядосват, че Исус твърди, че е Синът Божий, което е заплаха за тяхната позиция, затова планират смъртта Му (вж. Иоана 11:53).

Саул става враг на Давид чрез гордост. Той завижда, че тълпите от израилтянски жени пеят: „Саул порази хилядите си, а Давид десетките си хиляди“ (1 Царете 18:6–8).

Гордите се боят повече от осъждането на хората, отколкото от Божия съд. (Вж. У. и З. 3:6–7; 30:1–2; 60:2) „Какво ще си помислят за мен?“ тежи повече от „Какво ще помисли Бог за мен?“.

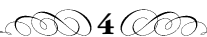
Цар Ной се гласи да освободи пророка Авинадий, но един призив към гордостта му от страна на нечестивите му свещеници изпраща Авинадий в пламъците. (Вж. Мосия 17:11–12)

Ирод скърби за молбата на съпругата си да обезглави Иоан Кръстител. Но горделивото му желание да изглежда добре пред „седещите с него“ го накарава до убие Иоан. (Матей 14:9; вж. също Марка 6:26)

Страхът от мнението на хората се проявява в съревнование за тяхното одобрение. Гордите обичат „похвалата от хората повече от похвалата от Бога“ (Иоана 12:42–43). Грехът се проявява в мотивите за нещата, които правим. Исус казва, че върши „всякога онова“, което е угодно на Бог. (Иоана 8:29) Няма ли да е добре мотивът ни да е да угодим на Бог, вместо да се издигаме над брат си и да надминем другия?

Някои горди хора не се интересуват толкова от това дали заплатата им отговаря на нуждите им, а от това дали заплатата им е по-голяма от тази на някой друг. Наградата им трябва да е по-голяма от тази на останалите. Такава е враждебността на гордостта.

Когато гордост завладее сърцата ни, губим независимостта си от света и принасяме свободата си на робството на човешкото мнение. Светът крещи по-силно от нашепванията на Светия Дух. Мненията на хората натежават над Божиите откровения и гордите престават да се държат за железния прът (вж. 1 Не. 8:19–28; 11:25; 15:23–24)⁹.

Гордостта се проявява по много начини.

Гордостта е грях, който лесно може да се види в другите, но рядко се признава в нас самите. Повечето от нас считат гордостта за грях на хората на върха, като например богатите и образованите, които гледат с презрение към нас – останалите. (Вж. 2 Не. 9:42) Обаче, сред нас се шири много по-често срещана болестка—и това е гордостта на тези долу към онези горе. Тя се изразява по толкова много начини, като например критикуване, клюкарстване, злословене, оплакване, живот, надвишаващ средствата ни, завист, ламтеж, неизразяване на благодарност и похвала, която би могла да зарадва някого, непрощаване и ревност.

Неподчинението е на практика горделива борба на сила срещу някой с власт над нас. Може да е родител, свещенически ръководител, учител или, в крайна сметка, Бог. Гордият човек мрази факта, че някой е над него. Той мисли, че това принизява позицията му.

Егоизмът е едно от най-срещаните лица на гордостта. „По какъв начин всичко ме засяга” е най-важното—самовлюбеност, самосъжаление, светска удовлетвореност, задоволяване и търсене на себе си.

Гордостта води до тайни заговори, които се градят с цел власт, обогатяване и светска слава. (Вж. Еламан 7:5; Етер 8:9, 16, 22–23; Моисей 5:31) Този плод на греха на гордостта, а именно тайните заговори, е унищожил и яредитската и нефитската цивилизация, е и тепърва ще бъде причината за падението на много народи. (Вж. Етер 8:18–25)

Друго лице на гордостта е раздорът. Спорове, борби, несправедно господство, конфликти между поколенията, разводи, малтретиране на брачния партньор, бунтове и размирици – всички те попадат в тази категория на гордостта.

Раздорите в семействата ни отчуждават Духа Господен. Отчуждават и много наши роднини. Раздорите варират от злобно казана дума до световни конфликти. Писанията ни казват, че „от гордостта произхожда само препиране” (Притчи 13:10; вж. също Притчи 28:25.)

Писанията свидетелстват, че гордите са лесно обидчиви и не прощават (Вж. 1 Не. 16:1–3). Те не прощават, за да карат другия да им е задължен и за да оправдаят наранените си чувства.

Гордите не приемат лесно съвет, нито се поправят лесно. (Вж. Притчи 15:10; Амос 5:10). Започват да защитават постъпките си, за да оправдаят слабостите и провалите си. (Вж. Матей 3:9; Иоана 6:30–59).

Гордите разчитат на света да им каже дали са ценни или не. Тяхното самоуважение се определя от това къде се намират на стълбицата на светския успех. Те се чувстват ценни, ако бройките под тях по отношение на постижения, таланти, красота или

Смирението внася единство и сила в браковете и семействата.

интелект са достатъчно големи. Гордостта е грозна. Тя казва: „Ако ти успееш, аз съм провал”.

Ако обичаме Бог, вършим волята Му и се боим от Неговата преценка повече, отколкото от тази на хората, ще се радваме на самоуважение¹⁰.

5

Гордостта ограничава или спира напредъка.

Гордостта е заклеймяващ грях в истинския смисъл на тази дума. Тя ограничава или спира напредъка. (Вж. Алма 12:7–11) Гордите не се учат лесно. (Вж. 1 Не. 15:3, 7–11) Те няма да променят мнението си, за да приемат истините, защото това им показва, че са сгрешили.

Гордостта засяга отрицателно всички наши взаимоотношения—взаимоотношението ни с Бог и Неговите служители, между съпруг и съпруга, родител и дете, работодател и служител, учител и ученик, и с цялото човечество. Степента на нашата гордост определя как се отнасяме с нашия Бог и с нашите братя

и сестри. Христос желае да ни възвиси до там, където е Той. Желаете ли да направим същото за другите?

Гордостта притъпява чувствата ни, че сме деца на Бог и братя с останалите хора. Тя ни разделя на „прослойки”, според нашите „богатства” и нашите „възможности за учене” (3 Не. 6:12). Невъзможно е единството при горд народ, а ако не сме обвързани в единство, не сме Господни (вж. Мосия 18:21; У. и З. 38:27; 105:2–4; Моисей 7:18).

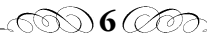
Помислете за това какво ни е струвала гордостта в миналото и какво коства сега тя в живота ни, в семействата ни и в Църквата.

Помислете за покаянието, което можеше да се осъществи, което щеше да промени живота, да опази браковете и да укрепи домовете, ако гордостта не ни спираше да признаем греховете си и да ги изоставим (Вж. У. и З. 58:43).

Помислете за мнозината неактивни членове на Църквата; те са обидени и гордостта не им позволява да простят и да се хранят пълноправно на Господната трапеза.

Помислете за десетките хиляди повече млади мъже и двойки, които биха могли да са на мисия, ако гордостта не ги спираше да подчинят сърцата си на Бог. (Вж. Алма 10:6; Еламан 3:34–35)

Помислете за това как би се увеличила храмовата работа, ако времето, прекарано в тази божествена служба, бе по-важно от многото горделиви начинания, които се конкурират за времето ни¹¹.

Противоотровата за гордост е смирение.

Гордостта засяга всички нас в различни моменти и в различна степен. Сега можете да видите защо сградата във видението на Лехий, която представлява гордостта на света, е голяма и просторна и голямо е множеството, което влиза в нея. (Вж. 1 Не. 8:26, 33; 11:35–36)

Гордостта е универсалният грях, големият порок. Да, гордостта *наистина* е универсалният грях, големият порок.

Противоотровата за гордостта е смирение—кротост, покорност. (Вж. Алма 7:23) То е съкрушеното сърце и разкаяният дух. (Вж. 3 Не. 9:20; 12:19; У. и З. 20:37; 59:8; Псалми 34:18; Исаия 57:15; 66:2) Ръдиърд Киплинг го казва толкова добре:

*Глъчката и виковете утихват;
капитаните и кралете си тръгват.
Безмълвно стои Твоята древна жертва,
едно смирено и съкрушено сърце.
Господи Боже на Силите, остани със нас,
за да не забравим, за да не забравим. ...*

Бог иска да има смирен народ. Ние или ще изберем да бъдем смирени, или ще бъдем заставени да бъдем смирени. Алма казва: „Благословени са, които се смиряват, без да бъдат заставяни да бъдат смирени” (Алма 32:16).

Нека изберем да бъдем смирени.

Можем да изберем да се смирим, като надвием враждебността към нашите братя и сестри и ги считаме като нас самите и ги издигнем толкова високо, колкото сме ние или дори повече (вж. У. и З. 38:24; 81:5; 84:106).

Можем да изберем да се смирим като приемаме съвети и укори (вж. Яков 4:10; Еламан 15:3; У. и З. 63:55; 101:4–5; 108:1; 124:61, 84; 136:31; Притчи 9:8).

Можем да изберем да се смирим, като простим на хората, които са ни обидили (вж. 3 Не. 13:11, 14; У. и З. 64:10).

Можем да изберем да се смирим, като извършваме безкористна служба (вж. Мосия 2:16–17).

Можем да изберем да се смирим, като отиваме на мисия и проповядваме словото, което може да смири другите (вж. Алма 4:19; 31:5; 48:20).

Можем да изберем да се смирим, като по-често отиваме в храма.

Можем да изберем да се смирим, като изповядваме и изоставяме греховете си, бидейки родени от Бог (вж. У. и З. 58:43; Мосия 27:25–26; Алма 5:7–14, 49).

Можем да изберем да се смирим, като обичаме Бог, подчиняваме волята си на Неговата и Го поставим на първо място в живота си (вж. 3 Не. 11:11; 13:33; Мороний 10:32).

Нека изберем да бъдем смирени. Можем да направим това. Знаем, че можем.

Скъпи мои братя и сестри, ние трябва да се подготвим да изкупим Сион. На практика грехът на гордостта е този, който ни попречи да установим Сион по времето на пророка Джозеф Смит. Същият този грях на гордостта приключи посвещаването сред нефитите (вж. 4 Нефи 1:24–25).

Гордостта е големият препъни камък за Сион. Повтарям: гордостта е големият препъни камък за Сион.

Ние трябва да изчистим вътрешността на съда, като превъзмогнем гордостта (вж. Алма 6:2–4; Матей 23:25–26).

Ние трябва да се отдадем „на убежденията на Светия Дух”, да оставим горделивия „естествен човек”, да станем „светия чрез единението на Господа Христа”, и да станем като деца, покорни, кротки, смирени (Мосия 3:19; вж. също Алма 13:28).

Силно се моля да можем да успеем да направим това и да изпълним божествената си съдба¹².

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Бенсън отбелязва, че гордостта довела до унищожението на нефитския народ (вж. точка 1). Защо според вас гордостта има толкова разрушителна сила?
- По какви начини хората може да „противопоставят волята си на тази на Бог”? (Вж. точка 2) Кои са някои от благословиите, на които се радваме, когато следваме Божията воля?
- Защо според вас понякога се питаме: „Какво ще си помислят за мен другите?” вместо „Какво ще си помисли Бог за мен?” (Вж. точка 3) По какъв начин животът ни се променя, когато най-голямото ни желание е да угодим на Бог?

- Разгледайте проявленията на гордост, изброени в точка 4. Как можем да избягваме тези проявления на гордост в живота си?
- Президент Бенсън казва: „Гордостта засяга отрицателно всички наши взаимоотношения”—с Бог и с другите хора (точка 5). Защо е вярно това? По какви начини взаимоотношенията ни се подобряват, когато сме смирени?
- В точка 6 президент Бенсън изброява начини, по които можем да изберем да бъдем смирени. Защо според вас е по-добре да изберем да сме смирени, отколкото да сме принудени да бъдем смирени?

Свързани с темата стихове:

Матей 23:12; Лука 18:9–14; Яковово 4:6; Алма 5:27–28; У. и З. 112:10; 121:34–40

Помощни материали за изучаване

За да оприличите словата на даден пророк на себе си, помислете по какъв начин ученията му се отнасят за вас (вж. *Преподаването – няма по-велико призоваване*, 1999 г., с. 170). Запитайте се по какъв начин тези учения могат да ви помогнат при проблеми, въпроси и трудности в живота ви.

Бележки

1. “Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, май 1986 г., с. 6–7.
2. Бойд К. Пакър в Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 429–430.
3. Ръсел М. Нелсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 430.
4. “Cleansing the Inner Vessel”, с. 7.
5. Флора Амусен Бенсън в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 293.
6. “Cleansing the Inner Vessel”, с. 7.
7. “Beware of Pride”, *Ensign*, май 1989 г., с. 4.
8. “Beware of Pride”, с. 4–5.
9. “Beware of Pride”, с. 5.
10. “Beware of Pride”, с. 5–6.
11. “Beware of Pride”, с. 6.
12. “Beware of Pride”, с. 6–7; текст на химна “God of Our Fathers, Known of Old” от Ръдиърд Киплинг в *Hymns*, no. 80.

РЪКОВОДНИ УМЕНИЯ

„Ако ще бъдете бъдещите ръководители в Църквата, във (вашата) страна и в собствените си домове, то трябва да сте силни във вярата, непоколебими пред лицето на злото.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

Езра Тафт Бенсън започва да се учи да бъде ръководител от детството си. Когато е на почти 13 години, баща му бива призван да отслужи мисия. Тъй като е най-голямото дете в семейството, Езра поема много ръководни отговорности в семейната ферма по време на отсъствието на баща си. Няколко години по-късно, когато е призван в Британската мисия, той служи като президент на клон и президент на нюкасълската конференция (подобно на окръг в днешно време). По-късно той служи в три колови президентства—веднъж като съветник, веднъж за кратко време като колов президент и веднъж за по-дълъг период като колов президент. През професионалната си кариера той преминава през много ръководни позиции в земеделската индустрия. Тъй като става ръководител и експерт в областта на земеделието, президент Дуайт Д. Айзенхауер го кани да служи на най-високата земеделска позиция в Съединените Щати. В продължение на осем години той работи с президент Айзенхауер като министър на земеделието на САЩ.

Преди да стане президент на Църквата, президент Бенсън служи 12 години като президент на Кворума на дванадесетте апостоли. Членовете на кворума много го уважават като техен ръководител. Старейшина Брус Р. Макконки „често разказва на членовете на семейството си, че никога не е виждал в Църквата равен на президент Бенсън по отношение на административните дела”¹.

*Президент Езра Тафт Бенсън и неговите съветници в
Първото Президентство: президент Гордън Б. Хинкли
(вляво) и президент Томас С. Монсън (вдясно)*

При ръководенето на Дванадесетте, президент Бенсън насърчава членовете на кворума да изразяват искрено мислите си, дори и да имат различно мнение. Когато старейшина Ръсел М. Нелсън е нов член на кворума, той си мисли, че вероятно не трябва да изказва мнение. „Но (президент Бенсън) не беше съгласен” – казва той. „Всъщност, ако мълчах за нещо, той ме убеждаваше да се изкажа по въпроса”².

Въпреки че президент Бенсън се допитва до мнението на всички, той не допуска обсъжданията да се отклонят. Президент Хауърд У. Хънтър казва, че той „знаеше как да получи от братята открито и искрено обсъждане и беше способен да го контролира и да стигне до единодушно решение с всички заедно”³. Когато „чувства, че е имало достатъчно обсъждане, той обикновено казва: „Мисля че окосихме достатъчно сено. Нека го балираме сега”, като така повежда темата към вземане на решение”⁴.

Президент Бенсън е загрижен за хората, които ръководи и учи чрез личен пример. „Не познавам човек по-загрижен за колегите си или по-загрижен за тяхното добруване” – казва президент Гордън Б. Хинкли. „Той не моли другите да правят това, което той самият не желае да направи, а дава пример за служба на другите, който да следваме”⁵. Президент Бенсън също така ефективно делегира работа на другите, като в този процес ги учи и изгражда.

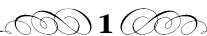
На общата конференция, когато президент Бенсън е подкрепен като Президент на Църквата, президент Гордън Б. Хинкли изразява убедеността си, че Господ е избрал и подготвил президент Бенсън да води Църквата:

„Давам ви свидетелството си, че Господ е Този, Който избра Езра Тафт Бенсън да стане член на Съвета на дванадесетте преди почти четиридесет и три години. Господ е Този, Който през всички тези години го изпитва и учи, школова и подготвя. ...

Тъй като съм човек, който го познава и стои до него, аз свидетелствам, че той е мъж с вяра, с изпитани ръководни умения, с изключителна любов към Господ и Неговото дело, с любов

към синовете и дъщерите Божии по целия свят. Той е мъж с доказани умения”⁶.

Учения на Езра Тафт Бенсън

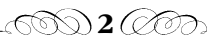

Ефективните ръководители са непоколебими във вярата и дават добър пример.

Силата на Христовия ръководител нараства от следване на Неговия пример. Неговият ясен призив е: „Елате, следвайте Ме!” ... Успехът му в печеленето на предаността и отдадеността на хората към праведни принципи зависи от любовта, като най-голям мотивиращ фактор. Той ни помага да осъзнаем, че търсещите израз божествени качества във всеки от нас могат да станат величествена реалност. Неговият пример продължава като най-великата надежда и сила на човечеството⁷.

Ако ще бъдете бъдещите ръководители в Църквата, във (вашата) страна и в собствените си домове, то трябва да сте силни във вярата, непоколебими пред лицето на злото и, както казва Павел: „Облечете се в Божието всеоръжие, за да може да устоите срещу хитростите на дявола. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места” (Ефесяните 6:11–12)⁸.

Нашите млади хора се нуждаят от по-малко критици и повече примери за подражание. Вие сте примерите, които те ще гледат за модел в живота, към който може да се придържат и да следват. Те се нуждаят от вдъхновението, което може да дойде от вас, когато подредите живота си напълно според ученията на Евангелието⁹.

Хората откликват на ефективните ръководители.

Смирение

Смиреният дух е бил и винаги ще бъде един от белезите на великия ръководител¹⁰.

Духовна сила

Духовната сила насърчава положително мислене, положителни идеали, положителни навици, положителни отношения и положителни усилия. Това са качествата, които допринасят за мъдрост, физическо и психическо благосъстояние и ентузиазизиран прием и отклик от страна на другите¹¹.

Само хората с добро поведение имат способността да си помагат и да се насърчават за по-голяма служба, за по-големи постижения, за по-голяма сила¹².

Вдъхновението е важно за правилното ръководене. ... Ние трябва да имаме духа на вдъхновението, независимо дали преподаваме (У. и З. 50:13–14) или отслужваме делата на царството (У. и З. 46:2)¹³.

Няма задоволителен заместител за Духа¹⁴.

Знание

Истинският ръководител се опитва да е добре осведомен. Той е човек, който действа според принципи, а не целесъобразност. Той се опитва да се учи от целия човешки опит на фона на разкритите принципи на божествена мъдрост¹⁵.

Един от най-добрите начини ръководителите да разберат правилните принципи е да имат цялостно познание и разбиране на Писанията и подходящия наръчник. Повечето ситуации вече са се случвали, вероятно много пъти, и вече са определени процедури и правила за решаването на проблема. Затова винаги е разумно да се позоваваме на и да сме запознати със съществуващите писмени указания и църковни правила при възникването на въпроси¹⁶.

Ръководителите са насърчени да изучават ученията на Църквата, за да могат адекватно да представят ученията ни на другите. По думите на апостол Павел, очакваме да бъдете „работник, който няма от що да се срамува“ (2 Тимотея 2:15)¹⁷.

Преданост

Добрият ръководител очаква преданост. От своя страна и той е предан. Той подкрепя хората, на които е възложил задача.

„Любовта към хората е важна за ефективния ръководител.”

Предаността се отнася и до неща, надвишаващи задължението на призованието му. Той е предан, когато се отдава почит на тези, с които служи. Гордее се с техните успехи. Той не отхвърля решения, освен ако първо не поговори с човека, чието решение се отхвърля. Не кара съслужител да се чувства неловко пред други. Той е искрен и открит с него¹⁸.

Единство

Съществува едно единство, „изискващо се от закона на селестиалното царство, а Сион не може да бъде изграден, освен ако не е по принципите на закона на селестиалното царство” (У. и З. 105:4–5.) Сред задължителните принципи и качества е единството на ума и сърцето. „Казвам ви, бъдете едно и ако не сте едно, не сте Мои” е наставлението на Исус към Църквата Му днес (У. и З. 38:27; Йоана 17:20–23). Това изискване е най-важно сред хората, които Той е призовал да председателстват в Неговото царство¹⁹.

Любов и израз на доверие

Любовта към хората е важна за ефективния ръководител. Обичате ли хората, с които работите? Осъзнавате ли, че

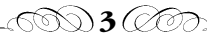
ценността на душите е огромна в Божиите очи (вж. У. и З. 18:10)? Имате ли вяра в младежите? Хвалите ли техните добродетели, поздравявате ли ги за техните постижения? Или имате критично отношение към тях поради грешките им?²⁰

Понякога по-трудното за понасяне от критиката е липсата на отзив от страна на ръководителя за работата, която ни е била възложена. Няколко искрени и конкретни коментара представляват голяма мотивация²¹.

Ние знаем, ... че времето, което даден ръководител отделя за личен контакт с членовете, е по-резултатно от времето, прекарано в събрания и административни задължения. Личният контакт е ключът към обръщането във вярата на неактивния член²².

Особено в Църквата, молбата води до по-добри резултати от заповедта—като дава и по-добро усещане. Не забравяйте да обясните защо. Проверявайте, за да видите как вървят нещата. Показвайте благодарност, когато хората изпълняват добре напътствията. Изразявайте доверие, когато можете да го направите искрено. Когато нещо се обърка, добре е да се върнете назад и да проверите къде сте сбъркали—и не се бойте да признаете, че сте сбъркали. Помнете, че нашите хора са доброволци, работници на добра воля. Те също обичат Господ и Неговото дело. Обичайте ги. Ценете ги. Когато сте изкушени да укорите някой от тях, недейте. Пробвайте вместо това да зададете интересно предизвикателство и да потупате по гърба. Децата на нашия Отец по целия свят са в основата си добри. Той ги обича. Ние също трябва да ги обичаме²³.

Хората не обичат да бъдат принуждавани да правят каквото и да е, дори и да е за тяхно добро. Но хората действително откликват на ефективните ръководители²⁴.

Добрите ръководители делегират разумно.

Примерът на Спасителя за делегиране

Самите основи на света са положени чрез делегирана власт. Много пъти Исус напомня на хората, че Неговата мисия на

По време на земното Си служение Исус Христос делегира власт на дванадесетте апостоли.

земята е посредством делегирана власт. Възстановяването на Неговата Църква започва с делегирана власт.

Когато говори на юдеите в синагогата, Исус им казва, че е изпратен от Отца Си: „Защото слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил” (Иоана 6:38)²⁵.

Исус ни дава идеалния пример за добра администрация посредством правилно делегиране. ... Много от Неговите призовани мисионери пътуват без кесия и без торба. Мъжете изтърпяват големи трудности при изпълнението на Неговите указания. Някои от тях претърпяват жестока смърт в Негова служба. Но учениците Му отиват по света смели като лъвове поради Неговото поръчение. Те постигат неща, за които не са и мечтали. Никой ръководител не е мотивирал мъжете и жените като Него²⁶.

Църквата на Исус Христос изгражда ръководители, като включва хора, на които се делегират задачи посредством власт. Когато Исус бе на земята, Той призова дванадесет апостоли, за да Му помагат при ръководенето на Църквата. Той призова и

седемдесетте. Той делегира и на други. В Неговата Църква не трябва да има зрители. Всички трябва да са заети с помагане в изграждането на царството. А докато изграждат царството, те изграждат себе си.

Исус се стреми да възвиси отделния човек. ...

Исус се стреми да направи всеки човек цар, да изгради ръководни умения в него за вечността. През паметната вечер след последната вечеря, Той казва на единадесетте: ... „Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, делата, които върша Аз, и той ще ги върши; защото Аз отивам при Отца” (Йоана 14:12). Посредством делегиране, Исус желае да мотивира, вместо да подтисне, отделните хора. И в цялата Църква днес мъже и жени израстват чрез делегираните им отговорности²⁷.

Делегиране в нашите организации

Доброто управление означава делегиране на власт. Делегирането на част от работата помага на вас и вашата организация. Ефективното управление е изкуството да умножиш себе си чрез другите²⁸.

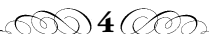
Разумното делегиране, също както и ефективното преподаване или проповядване, изисква подготовка с молитва. Господ ясно казва това със следните думи: „И Духът ще ви бъде даван чрез молитвата с вяра; и ако не получите Духа, няма да поучавате” (У. и З. 42:14). А ние можем да допълним: не делегирайте без Духа²⁹.

Разумният ръководител в Църквата днес няма да се опита сам да извърши работата, като създава впечатлението, че никой друг не е достатъчно квалифициран. А като делегира, той ще създаде уверението, че този, на когото е делегирал, има пълната му подкрепа³⁰.

Когато е възложена отговорност, ръководителят не забравя човека, на когото е делегирано, нито възложената задача. Той проверява с интерес, но не „гледа през рамо”. Той дава специални похвали, когато са заслужени. Той дава полезно насърчение, при нужда. Когато чувства, че задачата не се изпълнява и е необходима промяна, той действа с кураж и твърдост, но и

с добрина. Когато приключи периодът на дадена служба, той отдава признание и благодарност за това³¹.

Никои мъдър ръководител не вярва, че всички добри идеи произлизат от него самия. Той моли за предложения от хората, които ръководи. Помага им да имат важна роля във вземането на решения. Помага им да чувстват, че изпълняват своите идеи, не само неговите³².

Църковните ръководители са инструменти в Божиите ръце и трябва да търсят Духа при ръководенето и изграждането на околните.

В Църквата днес ръководителите обикновено получават изпълнението, което реално очакват. Трябва да има големи очаквания. Трябва да уверява хората, на които възлага задачи, че в Господната служба им се дава сила по-голяма, отколкото при обикновените им задължения. Не можем да видим провал в делото Господно, когато дадем най-доброто от себе си. Ние сме просто инструменти, а това е Господното дело. Това е Неговата Църква, Неговият евангелски план. Работим с Неговите чеда. Той няма да ни позволи да се провалим, ако изпълним нашата част. Когато е необходимо, Той ще увеличи нашите собствени таланти и способности. Знаем това³³.

Трябва да помним, че ... Църквата ... не е бизнес света. Нейният успех се измерва по отношение на спасените души, а не на печалбата и загубата. Разбира се, ние трябва да бъдем ефективни и продуктивни, но също така трябва да се съсредоточим върху вечни цели. Внимавайте при използването на светски методи и терминология при свещени свещенически дела. Помнете, че рационалните процедури за разрешаване на проблеми, макар и полезни, няма да бъдат достатъчни в делото на царството. Божието дело трябва да бъде вършено с вяра, молитва и с Духа „и ако е по някакъв друг начин, това не е от Бога” (У. и З. 50:18)³⁴.

Единствената цел на Църквата е да изгражда мъже и жени, които да станат подобни на Бог в тяхното отношение, техните качества и идеали³⁵.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Бенсън учи, че ръководителите трябва да дават праведен пример (вж. точка 1). Защо примерът е толкова силно влияние? По какъв начин праведните примери на ръководители са ви повлиявали?
- Изучете качествата на добрите ръководители, които са обяснени в точка 2. Защо според вас хората „откликват на такова ръководене”? Помислете какво можете да направите, за да развиете тези качества.
- Президент Бенсън учи, че църковните ръководители трябва да следват примера на Спасителя за делегиране (вж. точка 3). По какъв начин делегирането помага за изграждането на царството Божие? По какви начини сте имали полза от отговорности, които са ви били делегирани?
- По какъв начин службата ни в Църквата може да се промени, ако помним, че „това е Господното дело” и че „ние работим с Неговите чеда”? (Вж. точка 4) Какво сте изпитвали, когато сте действали като инструмент в Господните ръце, за да помагате на околните ви?

Свързани с темата стихове:

Изход 18:13–26; Матей 5:13–16; Лука 22:31–32; Алма 17:1–11; У. и З. 38:23–27

Помощ в преподаването

„Хората се трогват, когато техният принос бива забелязван. Можете да положите специални усилия да изразите признателност за коментара на всеки човек и ако е възможно, да направите коментара част от дискусиата в класа” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 35–36).

Бележки

1. В Шери А. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 429.
2. В *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 430.
3. В *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 430.
4. В *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 429.
5. В *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 474–475.
6. Гордън Б. Хинкли, “Come and Partake”, *Ensign*, май 1986 г., с. 47.

7. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 345.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 372.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 375–376.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 371.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 371.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 455.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, 1974, с. 126.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 375.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 377.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 375.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 375.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 371.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 372.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 370.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 371.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 147.
23. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 376–377.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 345.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 378.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 378.
27. *God, Family, Country*, с. 135–136.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 379.
29. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 379–380.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 379.
31. *God, Family, Country*, с. 140.
32. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 371.
33. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 372.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 372–373.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 373.

„Пасете овците Ми”

„Трябва да се научим да бъдем истински пастири. Трябва да изразяваме такава любов към околните, каквато Добрият Пастир изпитва към всички нас. Всяка душа е ценна за Него.”

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

Президент Езра Тафт Бенсън разказва за едно преживяване по време на службата му като съветник в едно колово президентство.

„На едно събрание на коловото президентство в Бойси, щата Айдахо, се опитвахме да изберем президент за най-слабия и най-малък кворум на старейшините в кола. Нашият чиновник бе донесъл списък на старейшините в този кворум и в списъка бе името на един човек, когото познавах от години. Той бе от силно семейство на светии от последните дни, но не правеше особено много в Църквата.

Ако епископът го помолеше да свърши някаква работа в сградата за събрания, той обикновено откликваше, а ако старейшините искаха да играят софтбоул, понякога можеше да го намерите да играе с тях. Той имаше ръководни умения. Беше президент на една благотворителна организация и се справяше чудесно.

Казах на президента на кола: „Ще ме упълномощиш ли да отида и да се срещна с този човек и да го помоля да коригира живота си съгласно стандартите на Църквата и да поеме ръководството на този кворум? Знаем, че има риск в това, но той има уменията”.

Коловият президент каза: „Отивай и Господ да те благослови”.

*„Сега е моментът да приложим учението
на Спасителя за добрия пастир.”*

... Отидох в дома на този човек. Никога няма да забравя изражението на лицето му, когато отвори вратата и видя пред себе си член на коловото му президентство. Той колебливо ме покани; съпругата му приготвяше вечерята, а аз подушвах аромата на кафе, носещ се от кухнята. Помолех го да покани съпругата си да дойде при нас и когато седнахме, му казах защо съм дошъл. „Не те моля за отговор днес – му казах аз. Само искам да ми обещаеш, че ще си помислиш за това, ще се молиш за него, ще помислиш какво би означавало това за семейството ти и следващата седмица ще дойда да те видя. Ако решиш да откажеш, пак ще те обичаме” – допълних аз.

Следващата неделя, веднага, след като той отвори вратата, видях, че има промяна. Той бе радостен да ме види, бързо ме покани да вляза и повика жена си да дойде при нас. Той каза: „Брат Бенсън, направихме, както каза ти. Мислихме по въпроса и се молихме за това и решихме да приема призованието. Ако вие, братята, имате такова доверие в мен, съгласен съм да коригирам живота си съгласно стандартите на Църквата, нещо, което трябваше да направя преди много време”.

Той каза също: „Не съм пил кафе от идването ви миналата седмица и няма да пия повече”.

Той бе отделен като президент на кворума на старейшините и посещаемостта в кворума започна да се увеличава—и продължи да се увеличава. Той излизаше, прегръщаше неактивните старейшини и ги връщаше към активност. Няколко месеца покъсно се преместих извън този кол.

Минаха години и един ден на Храмовия площад в Солт Лейк Сити при мен дойде един мъж, протегна ръка и каза: „Брат Бенсън, не си спомняте за мен, нали?”

„Да, помня – казах аз, – но не помня името ти”.

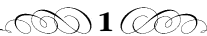
Той каза: „Помните ли как дойдохте в дома на един отклонил се старейшина в Бойси преди седем години?” И тогава, разбира се, си спомних всичко. Тогава той каза: „Брат Бенсън, никога няма да мога да ви се отблагодаря за идването в дома ми през онзи неделен следобед. Сега съм епископ. Мислех, че съм щастлив, но не знаех какво е истинско щастие”¹.

Вдъхновен от това преживяване и много други, президент Бенсън насърчава верните светии от последните дни да помагат на членовете на Църквата, които живеят „извън Църквата и влиянието на Евангелието”². На априлската обща конференция през 1984 г. той казва: „Доволни сме от връщането към активност на много от нашите братя и сестри. Насърчаваме свещеническите ръководители и ръководителите на помощните организации да продължат това така важно усилие”³. Същата седмица той говори на група свещенически ръководители за нуждата да се приобщават мъже в Църквата, които не са ръкоположени за старейшини:

„Свидно ми е за тези мъже, глави на семейства. ... Не мисля, че имаме по-голямо предизвикателство в Църквата днес от това да активираме тези мъже и да ги доведем до там, че да могат да заведат семействата си в дома Господен и да им се открият най-великите благословии, познати на мъжете и жените в този и идния свят.

Братя, надяваме се и се молим да гледате на тези усилия по връщането към активност като на нещо повече от временна програма. Надяваме се, че този период от нашата църковна история, ще бъде записан и ще се казва, че той отбелязва времето, когато много скитащи се и изгубени души са се върнали в Църквата Божия”⁴.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Част от мисията ни като последователи на Господ е да помагаме на нашите братя и сестри, които са се отделили от Църквата.

Целта на Господната Църква е да продължи напредъка на всички синове и дъщери Божии към крайните благословии на вечния живот. ...

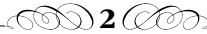
Бих искал да обсъдим нашата мисия да усъвършенстваме светиите и особено предизвикателството да активираме хората, които са се отдръпнали от пълната активност в Църквата. Тези

членове, които са наши братя и сестри, понастоящем живеят извън Църквата и влиянието на Евангелието.

В тази група неактивни членове има много непосещаващи събранията, които може би са безразлични и незаинтересовани. Включват се такива, които са временно изгубени, защото не знаят къде се намират. Някои са нови членове, които очевидно не са получили подхранващото влияние и ученията, които биха ги накарали да бъдат „съграждани на светиите“ (вж. Ефесяните 2:19.) Много са несемейни възрастни.

Ние, като членове на Църквата и последователи на Господ, трябва да помогнем на всички тези хора и да подновим нашата любов към тях и да отправим сърдечна покана да се върнат. Върнете се. Върнете се и пирувайте на Господната трапеза и вкусете отново сладките и насищащи плодове на общението със светиите” (*Ensign*, март 1986 г., с. 88).

Предизвикателството пред нас е голямо. ... Ние трябва да упражним силна вяра, много енергия и отдаденост, ако искаме да помогнем на тези братя и сестри. Но трябва да го направим. Господ очаква да го направим. И ще го направим⁵!

Когато се опитваме да подхранваме хората, които са се отклонили, ние трябва да прилагаме ученията на Спасителя за добрия пастир.

Сега е моментът да приложим учението на Спасителя за добрия пастир към предизвикателството пред нас да върнем изгубените овце и отклонилите се агънца.

„Как ви се вижда? Ако някой човек има сто овце и едната от тях се заблуди, не оставя ли той деветдесет и девет, и не отива ли по бърдата да търси заблудилата се?

И като я намери, истина ви казвам, той се радва за нея повече, отколкото за деветдесет и девет незаблудили се” (Матей 18:12–13).

По времето на Исус палестинският пастир познава всяка от овцете си. Овцете познават неговия глас и му се доверяват. Те

Като подхранваме приятелства в нашите райони и клонове, ние си помагаме един на друг да останем в стадото на Добрия Пастир.

не биха последвали непознат. Затова, когато ги повика, те идват при него. (вж. Йоана 10:1–5, 14.)

Нощно време пастирите водят овцете си в заградено място или в кошара. Високи стени ограждат кошарата, а на върха ѝ са поставени тръни, за да не я прескочат диви животни или крадци. Понякога, обаче, някое диво животно, водено от глад, прескача стените и пада сред овцете, като ги плаши и застрашава.

Такава ситуация разграничава истинския пастир—този, който обича овцете си—от наемника, който работи само заради заплатата си. Истинският пастир винаги е готов да отдаде живота си за овцете. Той влиза сред овцете си и се бори за тяхното добруване. Наемникът, обаче, цени собствената си безопасност над тази на овцете и обикновено би избягал от опасността.

Исус използва тази популярна аналогия от Своето съвремие, за да заяви, че Той е Добрият Пастир, Истинският Пастир. Поради любовта Си към своите братя и сестри, Той доброволно и по свое желание ще даде живота Си за тях. (Вж. Йоана 10:11–18.)

В крайна сметка, Добрият Пастир наистина отдаде живота Си за овцете—за вас и за мен, за всички нас.

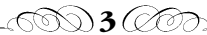
Символизмът за добрия пастир не е без значим паралел в Църквата днес. Овцете трябва да се водят от грижовни пастири. Твърде много се скитат. Някои биват изкушени от моментни развлечения. Други напълно са се изгубили.

Осъзнаваме, че както и в миналото, някои от овцете се бунтуват и са „като диво стадо, което бяга от пастира” (Мосия 8:21). Но повечето от проблемите ни произтичат от липсата на любящи и грижовни пастири, затова трябва да има повече пастири.

Под грижата на пастира, новите ни членове, тези, които наскоро са се родили за Евангелието, трябва да бъдат подхранвани от грижовно приятелство, докато нарастват в познатието си за Евангелието и започнат да живеят според нови стандарти. Такава грижа би им помогнала да не се завърнат към стари навици.

Под любящата грижа на пастира, младите ни хора, нашите малки агънца, няма да имат склонността да се скитат. А ако го направят, гегата на пастира—любящата ръка и разбиращото сърце—ще помогне да ги върне.

Под грижата на пастира, много от хората, които сега са се отделили от стадото, все още могат да се завърнат. Мнозина от сключилите брак извън Църквата и приели светския начин на живот, може да откликнат на поканата да се завърнат в стадото⁶.

Светиите от последните дни, които са се отклонили, се нуждаят от истинска, сърдечна загриженост от страна на истински и любящи пастири.

Няма *нови* разрешения на този *стар* проблем: отклоняването на овцете в търсене на храна другаде. Призивът, който Исус дава на Петър, който Той повтаря три пъти, за да го подчертае, е доказаното решение: „Паси агънцата Ми. Паси овцете Ми. Паси овцете Ми” (вж. Йоана 21:15–17.)

Както и във величественото предупреждение на Книгата на Мормон, кръстените в Църквата на Христос имат нуждата

непрекъснато да бъдат „помнени и хранени с доброто слово Божие” (Мороний 6:4.)

Така решението е пастирът с молитва да се грижи за стадото и да го храни—с други думи, лична грижа. Трябва да има истинска, сърдечна загриженост от страна на истински и любящ пастир, не само плоската загриженост, която показва един наемник.

Като обсъждаме идеята за истинския пастир, ние осъзнаваме, че Господ е дал тази отговорност на свещеническите ръководители. Но сестрите също имат призвания да са „пастири” в милосърдната и любяща служба, която отдават както една на друга, така и на останалите. Затова трябва да се научим да бъдем истински пастири. Трябва да изразяваме такава любов към околните, каквато Добрият Пастир изпитва към всички нас. Всяка душа е ценна за Него. Неговата покана се отнася за всеки член—всяко Божие дете.

„Ето, Той изпраща покана към всички човеци, защото ръцете на милостта Му са протегнати към тях и Той казва: Покайте се и Аз ще ви приема. ...

Елате при Мене и вие ще вземете от плода на дървото на живота; ...

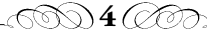
Да, елате при Мене и принесете праведни дела” (Алма 5:33–35).

Никой не е изключен от Неговата покана. Добре дошли са всички, които приемат великодушната Му покана да вкусат от Евангелието Му. Овцете—някои разсеяни, други безразлични, а други твърде заети—трябва да бъдат намерени и върнати с любов към активност. Всички свещенически и спомагателни ресурси трябва да се използват, за да помагат при това усилие.

Тази задача никога няма да се изпълни, докато коловите, районите, кворумните и помощните ръководители и верните членове по целия свят не упражнят вярата си да върнат неактивните към пълна активност в Църквата.

Ние ви призоваваме, докато старателно се опитвате да постигнете тази достойна цел, да подновите наблягането на ефективното свещеническо домашно посещение и ефективното

обучение при посещение на Обществото за взаимопомощ. Домашното посещение и програмата за посещаващите учителки са вдъхновени програми. Те са създадени, за да достигнат всеки член на Църквата всеки месец, и активните и неактивните. Моля обърнете по-голямо внимание на домашното посещение и програмата за посещаващите учителки⁷.

Като продължим да служим на нашите братя и сестри, можем да им помогнем да получат всички благословии и обреди на Евангелието.

Молитвите ни днес трябва да съдържат същата сила и загриженост като молитвите на Алма, когато се опитва да върне отклонилите се от Господ зорамити:

„О, Господи, помогни ни да успеем да ги върнем *отново* към Тебе в Христа.

Ето, о, Господи, душите им са скъпоценни и много от тях са наши братя; ето защо, дай ни, о, Господи, сила и мъдрост, за да върнем *отново* при Тебе тези наши братя” (Алма 31:34–35; курсив добавен) ...

Принципите за връщането към активност на души не се променят. Те са следните:

1. Трябва да бъдат намерени изгубените или неактивните.
2. Трябва да бъде показана любяща загриженост. Те трябва да чувстват нашата любов.
3. Трябва да бъдат учени на Евангелието. Трябва да чувстват силата на Светия Дух чрез учителите.
4. Трябва да бъдат приобщени.
5. Трябва да имат съдържателни църковни отговорности.

По думите на Книгата на Мормон, ние трябва да „продължава(м)е да служи(м)” (3 Не. 18:32).

Ние сме особено загрижени за това новите членове да бъдат включени към пълноправно приобщаване в Църквата. Те трябва да са приветствани с отворени обятия.

Нека бъдем единни в усилията си да доведем неактивните към пълна активност в Църквата. Като правим това, ще бъдем по-единни при осъществяването на мисията на Църквата—да занесем Евангелието, с всичките му благословии и обреди, по-пълно в живота на всички членове на Църквата. Църквата „има нужда от всяка част” (У. и З. 84:110) и всеки член има нужда от Евангелието, Църквата и всичките ѝ обреди.

Нека всички се стремим благословиите Господни да ни укрепват и да ни дават нужните ни сила и влияние, докато работим заедно в това велико дело на любов⁸.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Какви са някои от чувствата ви, когато мислите за роднини или приятели, които „живеят извън Църквата и влиянието на Евангелието”? Какво можем да направим, за да им помогнем? (Вж. точка 1)
- Обмислете ученията на президент Бенсън за различията между наемника и пастира (вж. точка 2). Какво можем да направим, за да бъдем по-добри пастири?
- Президент Бенсън ни напомня, че хората се нуждаят от „истинска, сърдечна загриженост от страна на истински и любящ пастир” (вж. точка 3). По какъв начин можем да развием сърдечна загриженост към околните? Докато мислите по този въпрос, помислете за службата си като домашен учител или посещаваща учителка.
- Какво според вас означава да „продължите да служите”? (3 Нефи 18:32). Обмислете петте принципа, които споделя президент Бенсън, за да ни помогне да служим на хората, които имат нужда да се завърнат към активност в Църквата (вж. точка 4). По какви начини всеки от тези принципи може да помогне на някой да получи благословиите на Евангелието?

Свързани с темата стихове:

Матей 9:10–12; Лука 15; 22:32; 1 Петрово 5:2–4; Мороний 6:4; У. и З. 18:10–16; 84:106

Помощни материали за изучаване

„Четенето, изучаването и размишляването не са едно и също нещо. Ние четем думи и може да получаваме идеи. Изучаваме и може да откриваме модели и връзки в Писанията. Но когато размишляваме, ние каним откровението на Духа. За мен размишляването се състои в обмислянето и молитвата, които се случват след като внимателно чета и изучавам Писанията” (Хенри Б. Айринг, „Служете с Духа”, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 60).

Бележки

1. “Feed My Sheep”, *Ensign*, септ. 1987 г., с. 4–5.
2. “Feed My Sheep”, с. 3.
3. “Counsel to the Saints”, *Ensign*, май 1984 г., с. 8.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 234.
5. “Feed My Sheep”, с. 3.
6. “Feed My Sheep”, с. 3–4.
7. “Feed My Sheep”, с. 4.
8. “Feed My Sheep”, с. 4, 5.

Старейшина Езра Тафт Бенсън, вдясно, с президент Макс Цимер, действащ президент на Швейцарската мисия, на проверка на помощите по благостоянието в Женева, Швейцария, 1946 г.

Принципите на материалното и духовното благосъстояние

„Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни винаги ще бъде загрижена за всичко, което засяга икономическото, социалното и духовното благосъстояние на човечеството.“

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

През 1936 г., когато хората по целия свят са затруднени от икономическите предизвикателства на Голямата депресия, Първото Президентство представя една нова програма за благосъстоянието. Тази програма, наречена Църковния план за сигурност, не се създава, за да се раздават продукти на нуждаещите се, а да „помогне на хората да помогнат на себе си“¹. Когато Първото Президентство и други църковни ръководители създават тази програма, те учат на основните принципи на усърдната работа, разчитането на собствените сили и служба. Те насърчават членовете на Църквата да плащат десетък и дарения от пост, да произвеждат и складират храна, да избягват ненужни дългове и да спестяват пари за бъдещи нужди.

По това време президент Езра Тафт Бенсън служи като съветник в колово президентство в Бойси, щата Айдахо. Той също е икономист и специалист по маркетинг и земеделски мениджмънт за щата Айдахо. Приема назначението от коловия си президент да посети едно събрание, на което ще бъде представен Църковния план за сигурност. По-късно той си спомня: „Душата ми искрено откликна на всичко, което чух този ден. Върнах се в кол Бойси и казах на братята си, че представената програма е икономически, социално и духовно разумна и изразих увереността си, че членовете на Църквата

искрено ще я приемат като нещо, което е не само разумно, но и необходимо”².

Два месеца след като президент Бенсън представя програмата в своя кол, „се задействат многобройни проекти по благосъстоянието: един район засажда многоакрова градина, друг засажда петнадесет акра захарно цвекло, а Обществото за взаимопомощ в друг консервира храна и шие юргани и дрехи. (Един район) дори построява малко консервно предприятие”³.

Президент Бенсън вижда разширяващото се влияние на програмата по благосъстоянието 10 години по-късно. Като член на Кворума на дванадесетте апостоли, той е назначен да председателства над Църквата в Европа точно след Втората световна война. В тези опустошени от войната земи той води усилията на Църквата да предоставя стоки, които да помогнат на хората да възвърнат самостоятелността си. Той разказва за преживяното, когато първата доставка помощи от Църквата пристига в Берлин, Германия:

„Взех със себе си действащия президент на мисията, президент Рихард Ранглак. Ние отидохме до стария разнебитен склад, в който, под въоръжена охрана, се съхраняваха скъпоценните помощи. В единия край на склада видяхме кашони, натрупани почти до тавана.

„Това кашони с храна ли са?” – попита Рихард. „Искаш да кажеш, че това са кашони, пълни с храна?”

„Да, братко мой – отговорих аз, – храна, дрехи, спално бельо—и, надявам се, малко медицински материали”.

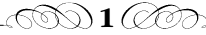
Рихард и аз свалихме един от кашоните. Той го отвори. Беше пълен с една от най-популярните храни—зрял боб. Когато този добър мъж го видя, той пхна ръка вътре и прокара пръстите си през него, а после се разрида като дете от благодарност.

Отворихме друг кашон, пълен с булгур, без нищо да е добавено или извадено, просто както Господ го е направил и го е предназначил да бъде. Той допря щипка булгур до устата си. След малко той ме погледна през сълзи—аз също бях просълзен—и каза, докато бавно клатеше глава: „Брат Бенсън, трудно е да

повярва човек, че хора, които никога не са ни виждали, могат да направят толкова много за нас”.

Това е Господната система! Доброволни дарения, мотивирани от братска любов и доброволна жертва, и помагане на другите да помогнат на себе си. Това осигурява достойнство и самоуважение”⁴.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Господ силно желае да благослови людетe Си и в светско и в духовно отношение.

Осъзнавам, братя и сестри, че при обсъждането на материалните неща, Господ казва:

„... всички неща за Мен са духовни и по никое време не съм ви давал закон, който е бил (материален). ...” (У. и З. 29:34).

Целта, разбира се, е духовна. Ние обаче живеем в един материален, физически свят. ...

... Човек е двойствено същество, физическо и духовно, и в първите откровения към този народ Господ много пъти дава насоки и заповеди относно материалните неща. Той насочва светиите и ръководителите на Църквата при закупуването на земя и други имоти; при строежа на храмове; дори при създаването на печатница и магазин и при построяването на дом-пансион за „уморения пътник” (вж. У. и З. 124:22–23). Във великото откровение, известно като Словото на мъдростта, Той не само посочва кое е добро и кое не е добро за хората, но и начертава план за хранене на добитъка, който в рамките на повече от сто години постепенно бива подкрепен от човешките научни изследвания (вж. У. и З. 89). Църквата винаги е била и винаги ще бъде загрижена за всичко, което засяга благосъстоянието на хората. Нашите хора винаги са били съветвани за материалните дела. ...

Важно е да продължим в същата насока, мои братя и сестри. Нека винаги помним, че всички материални неща са само средство за постигане на цел, а тази цел е духовна, въпреки че

Господ силно желае да благослови хората си материално. Той посочва това в много откровения. Той отбелязва отново и отново, че трябва да се молим за посевите си, за добитъка си, за домакинствата си, за домовете си и да призоваваме Господните благословии върху светските ни дела. И ни обещава, че има готовност и ще желае да ни благослови. ...

... Господ няма да направи за нас това, което можем и трябва да направим за себе си. Но Негова цел е да се грижи за Неговите светиини. Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни винаги ще е загрижена за всичко, което засяга икономическото, социалното и духовното благосъстояние на човечеството”⁵.

Когато работим върху който и да е аспект от програмата по благосъстоянието, основната цел, за която тя е създадена, трябва да е пред очите ни. Декларираната цел е „да създадем, доколкото това е възможно, система, при която с проклятието на безделието да бъде свършено, злото на това да получаваш наготово да бъде унищожено и сред нашите хора отново да се установи независимост, възход, пестеливост и самоуважение. Целта на Църквата е да помогне на хората да помагат на себе си. Трудът трябва отново да бъде въздигнат като ръководен принцип в живота на членовете на нашата Църква”⁶.

Силата на църковната програма по благосъстоянието е в това всяко семейство да следва вдъхновеното напътствие от църковните ръководители да бъдат самостоятелни чрез адекватна подготовка. Бог желае светиите Му да подготвят себе си така, че „църквата (както казва Господ) да може да застане независима над всички други творения под селестиалния свят” (У. и З. 78:14)⁷.

Притчата в Писанията за петте разумни и петте неразумни девици (вж. Матей 25:1–13) напомня, че може чакането ни да бъде прекалено дълго, преди да започнем да въвеждаме ред в духовния и материалния си дом. Подготвени ли сме⁸?

2

Посредством енергична, целенасочена и безкориста работа, получаваме необходимото в живота и израстваме по отношение на богоподобни качества.

Един от първите принципи, разкрити на татко Адам, когато е изгонен от Едемската градина, е следния: „С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята” (Битие 3:19). Всичко от материално естество, което получаваме в живота, е в резултат на труд и провидението на Бог. Само чрез труд се получават необходимите неща в живота⁹.

На човека е заповядано от Бог да живее от потта на своето лице, а не нечие друго¹⁰.

Нашето Евангелие е евангелие на труда—целенасочен, безкористен и извършен в духа на истинската любов Христова. Само така можем да нарастваме по отношение на божествените ни качества. Само така можем да станем достойни инструменти в ръцете Господни за благославянето на другите чрез тази сила, която може да доведе до положителна промяна в живота на мъже и жени.

Трябва да сме смирено благодарни за това предизвикателство, това наследство, тази възможност за служба и нейните изобилни награди. Толкова е добре за хората, които пожелаят да следват Господния план, да развият тази сила и да я използват за благославянето на околните. Точно това прави Христос. Да правим това е и наша привилегия¹¹.

Получаващите помощи трябва да работят съгласно степента на способностите си, за да заслужат стоковата помощ или помощта от дарения от пост. Когато не са предоставени смислени задачи, когато хората не са насърчени да работят, ще се получи деморализираща църковна милостиня, а целта, за която е създадена програмата по благосъстоянието, ще бъде подкопана. Ето един небесен закон, който още не сме научили напълно тук на земята: не може да се помага постоянно като правите за тях това, което те могат да правят и трябва да правят за себе си¹².

Трябва да молим за Господните благословии във всичките си дела и никога да не вършим нещо, за което не можем да

*Всички членове на семейството могат да участват
в усилието да се произведе храна.*

призовем помощта Му. Не трябва да очакваме Господ да направи за нас това, което можем и трябва да направим за себе си. Вярвам във вярата и делата и че Господ ще благослови попълно онзи, който работи за това, за което се моли, отколкото човека, който само се моли¹³.

Енергичната, целеустремена работа води до крепко здраве, похвални постижения, ясно съзнание и отморяващ сън. Трудът винаги е бил благодат за хората. Уважавайте труда, независимо дали с глава, сърце или ръце. Нека винаги се радвате на удовлетворението от честния труд. ... Никого няма да отидете в небесата само чрез желания и мечти. Трябва да заплатите цената с труд, жертва и праведен живот¹⁴.

3

**Когато произвеждаме и съхраняваме
храна, ние жънем незабавни ползи и се
подготвяме за бъдещи нужди.**

Осъзнавали сте някога какво би се случило с вашата общност или народ, ако бъде парализиран транспорта или ако

сме във война или финансова криза? Как вие и съседите ви биха си набавяли храна? Колко време хранителният магазин на ъгъла—или супермаркетът—ще може да задоволява нуждите на общността?

Малко след Втората световна война бях призован от Първото Президентство да възстановя мисиите ни и да създам програма за разпределението на храни и облекло за светиите. Ярки са спомените ми за хората, които се качваха на влаковете всяка сутрин с всякакви видове дреболии в ръцете си, за да отидат в провинцията да продадат притежанията си за храна. Вечерно време гарата бе пълна с хора, натоварени със зеленчуци и плодове и менажерия от квичащи прасета и пилета. Никога не сте чували такава суматоха. Тези хора, разбира се, желаеха да разменят практически всичко за стока, която поддържа живота—храна.

Почти забравено средство за икономическа независимост е домашното производство на храна. Толкова сме привикнали да ходим в магазина и да купуваме това, от което се нуждаем. Като произвеждаме част от храната си, ние до голяма степен намаляваме влиянието на инфлацията върху нашите пари. По-важното е, че научаваме как да произвеждаме храната си и да включваме всички членове на семейството в това ползотворно занимание. ...

... Позволете ми да ви предложи това, което други вече са правили. Заедно с други хора получите разрешително да използвате свободен парцел за градина или наемете парцел и си засадете градини. Някои кворуми на старейшините са го правили като кворум и всички, които са участвали, са пожънвали ползи от зеленчуковата и плодовата реколта и благословиите от сътрудничеството и включването на семейството. Много семейства са разкопали ливадите си, за да засадят зеленчукови градини.

Насърчаваме ви да бъдете по-независими, за да може, както заявява Господ: „въпреки изпитанията, които ще слязат върху ви, ... църквата да може да застане независима над всички други творения под селестиялния свят” (У. и З. 78:14). Господ иска да

бъдем независими, защото това ще са дни на изпитание. Той ни предупреждава, че това ще се случи. ...

Производството на храна е само част от повторното подчертаване на това, че трябва да съхранявате храна ... навсякъде, където това е позволено от закона. Църквата не ви е казала какви храни трябва да се съхраняват. Това решение е оставено на отделните членове. ...

... Откровението да се произвежда и съхранява храна може да бъде толкова съществено за материалното ни благосъстояние днес, колкото качването в ковчега по времето на Ной. ...

... Планирайте да увеличите хранителния си запас, също както бихте увеличили спестовната си сметка. Запазвайте по малко за съхранение на всяка заплата. Консервирайте плодове и зеленчуци от вашите зеленчукови и овощни градини. Научете се как да запазвате храна чрез сушене и ако е възможно чрез замразяване. Направете запаса си част от вашия бюджет. Съхранявайте семена и разполагайте на място с достатъчно инструменти, за да свършите работата. Ако спестявате за втора кола или телевизор или друг предмет, който само допълва вашето удобство или удоволствие, може би трябва да промените приоритетите си. Насърчаваме ви да направите това с молитва и *да го направите сега*. ...

Твърде често се наслаждаваме на уютното ни задоволство и се оправдаваме, че опустошения като война, икономическо бедствие, глад и земетресение не могат да се случат тук. Вярващите в това или не са запознати с откровенията Господни, или не вярват в тях. Тези, които самодоволно си мислят, че тези бедствия няма да се случат, че те някак си ще бъдат отложени поради праведността на светиите, се лъжат и ще се разкайват за деня, когато са подхранвали такова заблуждение.

Господ ни предупреждава, че ще дойде време на големи изпитания и ни дава съвет чрез служителите Си как да бъдем подготвени за тези трудни времена. Вслушвали ли сме се в съвета Му? ...

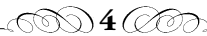
Бъдете верни, мои братя и сестри, на този съвет и ще бъдете благословени—да, по-благословени от всички хора по цялата

*Когато не живеем според доходите си,
това може да създаде „много мъка“.*

земя. Вие сте добри хора. Знам това. Но всички ние трябва да станем по-добри, отколкото сме. Нека бъдем в положение не само да изхранваме себе си чрез домашно производство и складиране, но и други хора.

Бог да ни благослови да бъдем подготвени за времената, които предстоят, които може да са по-ужасни от всичко досега¹⁵.

Дава ни се мир и удовлетворение, когато спестяваме част от доходите си и избягваме ненужни дългове.

С уважение ви насърчавам да живеете съгласно основните принципи на труд, пестеливост и независимост и да учите децата си чрез вашия пример. ... Живейте според доходите си. Редовно заделяйте част от тези доходи за спестявания. Избягвайте ненужно задлъжняване. Бъдете разумни, като не се опитвате да се разширявате твърде бързо. Научете се да управлявате добре това, с което разполагате, преди да мислите за допълнително разширение¹⁶.

За съжаление, в ума на някои се е създало очакването, че когато настъпят трудни времена, когато сме били неразумни и разточителни със средствата си и сме се простирали извън чергата си, трябва да се обърнем или към Църквата или държавата за помощ. Някои от членовете ни са забравили основният принцип на църковния план по благосъстоянието: „никой истински светия от последните дни, докато е физически способен, следва да се самоосвобождава от бремето на собствената си издръжка”. ...

Повече от всякога трябва да се научим да прилагаме принципите на икономическа независимост. Не знаем кога криза, свързана с болест или безработица, може да засегне обстоятелствата ни. Знаем, че Господ е постановил глобални бедствия в бъдещето и ни е предупредил да сме подготвени. С тази цел братята много пъти наблягат на програмата „връщане към основните неща” за материалното и духовното благосъстояние¹⁷.

Господ желае светиите да бъдат свободни и независими в критичните дни, които предстоят. Но никой човек, който е във финансово робство, не е действително свободен¹⁸.

В книгата на Царете четем за една жена, която идва разплакана при Елисей, пророка. Съпругът ѝ е починал и тя има дълг, който не може да изплати. Кредиторът е на път да отнеме двамата ѝ сина и да ги продаде за роби.

По чудо Елисей ѝ помага да се сдобие с голям запас от дървено масло. После той ѝ казва: „Иди продай маслото та плати дълга си, и живеј с останалото, ти и синовете ти” (вж. 4 Царете 4:1–7).

„Плати дълга си и живеј.” Колко ползотворни са били тези думи! Колко мъдър съвет са днес за нас! ...

Много хора не вярват, че отново ще се настъпи сериозна рецесия. Чувствайки се сигурни в очакванията си от продължаващата си работа и постоянния поток от заплати и хонорари, те обвързват бъдещия си доход, без да мислят какво биха направили, ако загубят работата си или доходите им спрат по някаква друга причина. Но най-добрите ръководители многократно са казвали, че не сме достатъчно умни, за да контролираме

икономиката си без да има спадове. Рано или късно тези спадове ще настъпят.

Една друга причина за нарастване на дълговете е дори още по-дълбока и ни притеснява още повече. Това е нарастването на материализма, съпоставен с отдадеността на духовни ценности. Много семейства, за да създадат по-голяма показност, се заробват с по-големи и по-скъпи къщи, отколкото е необходимо, в скъпи квартали. ... С увеличаващия се стандарт на живот, това изкушение нараства с всяка нова джаджа, която се появи на пазара. Деликатните, внимателно планирани техники на съвременната реклама, са прицелени към най-слабите точки на клиентската съпротива. В резултат на това, за съжаление, съществува нарастващото усещане, че материалните неща трябва да се притежават сега, без да се спестява, без самоотрицание.

Още по-зле, голяма част от семействата с лични дългове нямат ликвидни активи (спестявания), на които да разчитат. Какви трудности ги очакват, ако доходът им внезапно секне или е сериозно намален! Всички познаваме семейства, които са се обвързали за повече, отколкото могат да плащат. Тези случаи се съпровождат от много мъка¹⁹.

Не искам да кажа, че всички дългове са лоши. Разбира се, че не. Разумният бизнес дълг е един от елементите на растежа. Разумният ипотечен кредит е истинска помощ за семейството, което трябва да изтегли заем за дом²⁰.

В перспектива е по-лесно да се живее според доходите ни и да не се заема от бъдещи резерви, освен в случай на необходимост—никога за луксове. Не е честно спрямо нас или нашите общности да сме толкова недалновидни в харчовете си, че в деня, когато доходът ни спре, ние трябва да тичаме до агенциите за помощи или за финансова помощ от Църквата.

Недейте, тържествено ви казвам, да се обвързвате с плащането на лихви, които често са прекомерни. Спестявайте сега и купувайте по-късно и ще бъдете много по-добре. Ще си спестите високата лихва и други плащания, а парите, които спестите, могат да предоставят възможност да купите по-късно на значително намалена цена за покупка в брой.

... Устоявайте на изкушението да купувате имот, който е много по-претенциозен или голям, отколкото реално се нуждаете.

Колко по-добре ще сте, особено младите семейства, които тепърва стъпват на краката си, ако закупите малка къща, която можете да очаквате напълно да изплатите за сравнително кратък период. ...

Не оставяйте себе си или семейството си незащитени от финансови бури. Забравете за луксовете, поне засега, за да натрупате спестявания. Колко разумно е да се спести за бъдещото образование на децата ви и за старостта ви. ...

Братя и сестри, дават ни се мир и удовлетворение, когато живеем според средствата си. Нека Бог ни дари мъдростта и вярата да се вслушаме във вдъхновения съвет на свещеничеството да се освободим от дълговете, да живеем според приходите си и да плащаме, когато възникнат задължения—накратко: „изплати дълга си и живеи“²¹.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- В точка 1 президент Бенсън изброява основните принципи на църковната програма по благосъстоянието. По какви начини тези принципи спомагат за нашето физическо благосъстояние? По какви начини спомагат те за нашето духовно благосъстояние?
- Кои са някои от ползите от „енергична, целенасочена работа“? (За някои примери вж. точка 2) Кои са някои от нещата, които ви харесват в работата? Какво можем да направим, за да помогнем на децата и младежите да се научат да обичат труда?
- Кои са някои от благословиите, които ще дойдат, ако следваме съвета на президент Бенсън в точка 3? Помислете какво бихте направили, предвид настоящите ви обстоятелства, за да спазите този съвет?

- Зашо според вас разумното разпределение на парите води до „мир и удовлетворение“? И обратното, какво може да ни се случи, ако не „живеем според приходите си“? (Вж. точка 4)

Свързани с темата стихове:

Яков 2:17–19; Алма 34:19–29; У. и З. 19:35; 42:42; 75:28–29; 104:78; Моисей 5:1

Помощ в преподаването

„За да помогнете на учениците да отговорят на въпросите, можете да им кажете, преди нещо да бъде прочетено или представено, че ще попитате за техните отговори. ... Например, можете да кажете: „Слушайте, докато аз чета този стих, за да можете да споделите какво най-много ви заинтригува в него“ (*Преподаването – няма по-велико призвание*, с. 69).

Бележки

1. Хибър Дж. Грант в Conference Report, окт. 1936 г., с. 3.
2. “Church Welfare—Economically Socially Spiritually Sound”, в Welfare Agricultural Meeting, 7 окт. 1972 г., с. 5.
3. Шери Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 119.
4. “Ministering to Needs through the Lord’s Storehouse System”, *Ensign*, май 1977 г., с. 84.
5. В Conference Report, окт. 1945 г., с. 160, 163, 164.
6. “Ministering to Needs through the Lord’s Storehouse System”, с. 83; цитат на Хибър Дж. Грант в Conference Report, окт. 1936 г., с. 3.
7. “Prepare Ye”, *Ensign*, ян. 1974 г., с. 81.
8. В Conference Report, апр. 1967 г., с. 61.
9. “Prepare for the Days of Tribulation”, *Ensign*, ноем. 1980 г., с. 32.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 481.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 484.
12. “Ministering to Needs through the Lord’s Storehouse System”, с. 83.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 485.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 481.
15. “Prepare for the Days of Tribulation”, с. 32–33, 34.
16. “The Ten Commandments: America at the Crossroads”, *New Era*, юли 1978 г., с. 39.
17. “Prepare for the Days of Tribulation”, с. 32; цитат от *Welfare Plan Handbook*, 1952 г., с. 2, както е цитирано от Марион Г. Ромни, в “Church Welfare—Some Fundamentals”, *Ensign*, ян. 1974 г., с. 91.
18. “Prepare Ye”, с. 69.
19. “Pay Thy Debt, and Live”, *Ensign*, юни 1987 г., с. 3–4.
20. В Conference Report, апр. 1957 г., с. 54.
21. “Pay Thy Debt, and Live”, с. 4, 5.

„С желание отделяме от времето и средствата, с които (Господ) ни благославя в изграждане на Неговото царство на земята.”

Проповядване на Евангелието по света

*„Имаме щастието да сме се заели заедно с
Небесния Отец с великото дело по спасението
и възвисяването на Неговите чеда.“*

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

За президент Езра Тафт Бенсън мисионерската работа е семейна традиция. „Семейството на баща ми се състоеше от единадесет деца“ – обяснява той. „Всичките единадесет сме отслужили мисии. Съпругата ми също е отслужила мисия и е имала удоволствието овдовялата ѝ майка да служи с нея през последните шест месеца (на мисията). Тъй като съм най-големият син, помня как баща ми пишеше писма от мисионерското поле в средния запад, докато беше на мисия. В дома ни дойде един дух на мисионерска работа, който никога не го напусна, за което съм смирено благодарен”¹.

Президент Бенсън служи като пълновременен мисионер в Британската мисия от 1921 до 1923 г. и „духът на мисионерската работа” продължава да е с него дълго след тези две и половина години. Например, като министър на земеделието от 1953 г. до 1961 г. той общува с хора от много вероизповедания. По време на общата конференция през април 1961 г. той казва на светиите: „Разполагам с имената на приблизително 9 000 души, с които съм имал личен контакт в качеството си на длъжностно лице. Надявам се да мога да ги препоръчам на мисионерите. Бих искал всеки един от тях да чуе Евангелието. Бих искал всички чеда на нашия Отец да се радват на благословиите, които се дават чрез приемането на Евангелието на Исус Христоси и живота според него”².

Ентузиазмът на президент Бенсън за мисионерска работа продължава в напреднала възраст и той желае всички членове на Църквата да придобият същия ентузиазъм. Той говори директно на младите мъже да се подготвят за пълновременна мисионерска служба. „Подгответе се сега – казва той. – Подгответе се физически, психически, социално и духовно”³. Той насърчава родителите да насочват синовете си в тази подготовка. Той съветва и младите сестри и по-възрастните членове на Църквата сериозно да помислят за пълновременна мисионерска служба. И насърчава всички членове на Църквата да споделят Евангелието с ближните си.

Президент Томас С. Монсън разказва за случай, когато любовта на президент Бенсън към мисионерската работа вдъхновява един бъдещ мисионер: „Един петък, той и сестра Бенсън спазиха обичайната си практика да отидат на сесия в храма Джордън Ривър. Докато бяха там, към президент Бенсън се обърна един млад мъж, който го поздрави с радост в сърцето си и заяви, че е призован да отслужи пълновременна мисия. Президент Бенсън хвана ръката на новопризования мисионер и с усмивка на лицето си, той заяви: „Вземи ме със себе си! Вземи ме със себе си!” Този мисионер свидетелства, че един вид *взел* президент Бенсън със себе си на мисията си, тъй като това приветствие показало продължаващата любов на президент Бенсън, неговата отдаденост към мисионерската служба и желанието му винаги да бъде в служба на Господ”⁴.

Любовта към всички чедата на Небесния Отец е в основата на отдадеността на президент Бенсън в споделянето на Евангелието. „Чедата на нашия Отец се нуждаят от Евангелието. ... Знам, че Господ ги обича и като Негов смирен служител аз обичам милионите хора на този свят”⁵. Като размишлява за силата на любовта на Спасителя, той свидетелства: „Нашите благословии се умножават, ако споделяме Неговата любов с ближните си”⁶.

Поради това, че целия си живот участва в мисионерската работа и в насърчаването на светиите да правят същото, президент Бенсън може да потвърди: „Вкусил съм радостта от мисионерската работа. По целия свят няма друга работа, която да може да даде на отделния човек по-голяма радост и щастие”⁷.

Учения на Езра Тафт Бенсън

1

Светът гладува за истинна религия, а ние я имаме.

След славното явяване на Бог Отец и Неговия Син Исус Христос пред Джозеф Смит, изглежда първата голяма отговорност, която се възлага на възстановената Църква, е да отнесе Евангелието по света—на всички чедата на Отца.

Това действително е велико събитие от изключително значение—събитие, свързано с жертва, радост, трудности, кураж и най-вече любов към ближните. Никъде по лицето на земята няма да намерите човешко действие, равно на него. Да, извършването на това дело на любов е струвало кръв, пот и сълзи. И защо сме го вършили? Защото Богът на небесата го е заповядал; защото Той обича чедата Си и желае милионите хора по земята да имат възможността да чуят и по собствено желание да приемат и живеят според славните спасителни и възвисяващи принципи на Евангелието на Исус Христос⁸.

Убеден съм, че светът се нуждае най-вече от Евангелието на Исус Христос, а хората по света искат това, което Евангелието ще им даде, но не го осъзнават. Те искат стабилността, която дава Евангелието, която им дава отговорите на проблемите пред тях, която им дава усещане за безопасност и чувството на вътрешен мир. Евангелието е единственото решение на проблемите на света, мои братя и сестри⁹.

Само Евангелието ще спаси света от бедствието на неговото саморазрушаване. Само Евангелието може да обедини в мир хората от всички раси и националности. Само Евангелието ще донесе радост, щастие и спасение на човечеството¹⁰.

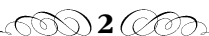
Светът гладува за истинна религия, а ние я имаме¹¹.

Това е величественото послание, което желаем да споделим със света: Бог Отец и Неговият Син са възстановили царството Божие. Това е най-великото послание от възкресението на Исус Христос насам¹².

Ние приемаме смирено, с благодарност, тази възложена на Църквата велика отговорност. Имаме щастието да сме се заели

заедно с Небесния Отец с великото дело по спасението и възвисяването на Неговите чедета. С желание отделяме от времето и средствата, с които Той ни благославя в изграждане на Неговото царство на земята. Това е нашето първо задължение и нашата велика възможност. Този дух характеризира мисионерската работа на Църквата на Исус Христос през всички времена. Това е изключителният белег на началото на диспенсацията на пълнотата на времената—нашето време. Където и да има верни светии от последните дни, съществува този дух на безкористна жертва за най-великата кауза на земята¹³.

Имаме велика мисия. Трябва да сме подготвени, млади и стари. Трябва да сме като мая сред народите, верни на принципите на праведността¹⁴.

Всички можем да бъдем мисионери, независимо от обстоятелствата или положението ни в живота.

Като членове на Господната Църква, ние трябва да приемем сериозно мисионерската работа. Ако се трудите както трябва, ако обичате това дело, ще помагате в спасението на душите човешки¹⁵.

Не само че споделянето на Евангелието трябва да се счита за свещеническо задължение, но и трябва всички да гледаме на това преживяване с голяма радост и очакване. Истинската цел на споделянето на Евангелието е да се доведат души при Христос, да се учат и кръстят чедата на нашия Небесен Отец, за да може да се радваме с тях (вж. У. и З. 18:15) в царството на нашия Отец¹⁶.

Всички споделяме тази велика отговорност. Не можем да я избегнем. Нека никой човек не си мисли, че поради мястото ни на живеене или поради мястото ни в обществото или поради нашата професия или статуса ни, сме изключени от тази отговорност¹⁷.

Младите мъже и младите жени

Надяваме се, че всеки млад мъж планира да служи като Господен посланик¹⁸.

Как да изградите в момчетата силно желание да служат? Не чакате ... да им помогнете да решат да служат мисия. Помагате им да решат да отидат, когато са на девет, десет или единадесет! Домът е мястото за подготовката на младите мъже. А *всеки* млад мъж трябва да е подготвен да служи още в дома си.

Ранната подготовка се състои в това да научите малкото момче да се моли, да му четете от Книгата на Мормон и другите Писания, да провеждате семейни вечери и да му позволявате (да преподаде) част от урока, да го научите на принципите на нравствената чистота, да откриете спестовна сметка за бъдещата му мисия, да го научите да работи и да му предоставяте възможности да служи на другите¹⁹.

Искаме млади мъже, които да започнат своята мисия „на скорост“, да имат вярата, родена от лична праведност и чист живот, така че да се радват на една чудесна и ползотворна мисия²⁰.

Господ желае всеки млад мъж да отслужи пълновременна мисия. ... Един млад мъж не може да направи нещо по-важно. Учението може да почака. Стипендиите може да се отложат. Професионалните цели може да се отложат. Да, дори бракът в храма трябва да почака, докато младият мъж не е отслужил с чест пълновременна мисия за Господ.

... Младите жени ... също имат възможността да отслужат пълновременна мисия. Благодарен съм, че моята вечна спътница отслужи мисия в Хавай преди да се оженим в храма Солт Лейк Сити и съм доволен, че три от внучките ми са отслужили мисии. Някои от най-чудесните ни мисионери са млади сестри²¹.

Възрастни мисионери

Нуждаем се от все повече възрастни мисионери, които да отслужват мисии²².

Много възрастни двойки биха могли да отслужат мисии. Като направят това, те ще открият, че мисията благославя децата им, внуците им и правнуците им по начин, по който не биха могли другояче. Това ще даде чудесен пример за потомството им²³.

Много двойки могат да свидетелстват, че мисионерската им служба се е оказала един наистина щастлив период за тях,

„Господ очаква да бъдем мисионери.“

защото са били изцяло отдадени на една цел—мисионерска работа²⁴.

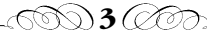
Членове мисионери

Трябва да подчертаем нуждата от повече мисионерска работа от страна на членовете. Опитът е доказал, че това е най-плодотворната мисионерска работа. Мисионерската работа на членовете е един от великите ключове към личния растеж на членовете ни. Убеден съм, че мисионерската работа на членовете ще повиши духовността във всеки район, в който се прилага²⁵.

Кога последно поканихте познат на събрание за участие или на колова конференция, да дойде в дома ви за семейна вечер? Кога последно проведохте истински разговор за Евангелието? Това са специални преживявания²⁶.

Господ ще подкрепя членовете в мисионерската отговорност, която имат, ако просто имат вярата да положат усилия²⁷.

Време е да вдигнем поглед, да видим значимостта на това велико дело. Господ очаква това от нас. Не е достатъчно само да сме членове на Църквата и да посещаваме събранието за причастие, да плащаме десетъка си, да подкрепяме програмата по благосъстоянието. Всичко това е хубаво—но не е достатъчно. Господ очаква да сме мисионери, да живеем според Евангелието—да, изцяло, и да помагаме в изграждането на Неговото царство²⁸.

Книгата на Мормон е великото средство, което трябва да използваме в мисионерската работа.

Книгата на Мормон е и за членовете и за нечленовете. Съвместно с Духа Господен, Книгата на Мормон е най-великият инструмент, който Бог ни е дал, за да обърнем света към вярата. Ако желаем да имаме жътва от души, трябва да използваме инструмента, който Бог е създал за това—Книгата на Мормон.

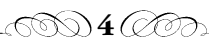
А четенето на Книгата на Мормон е едно от най-силните неща, които да ни убедят да отидем на мисия. Нуждаем се от повече мисионери. Но също така се нуждаем от по-добре подготвени мисионери, идващи от районите и клоновете и домовете, където са опознали и обикнали Книгата на Мормон. Нуждаем се от мисионери, които имат горящо свидетелство за нейната божественост и които чрез Духа могат да отправят предизвикателство към проучвателите да четат и размишляват за нейните страници, знаейки с пълна убеденост, че Господ ще изяви нейната истинност чрез силата на Светия Дух. Нуждаем се от мисионери, които да съответстват на нашето послание²⁹.

Книгата на Мормон е най-въздействащото средство, което да използваме в мисионерската ни работа. Тя показва, че Джозеф Смит е пророк. Тя съдържа словата на Христос и великата й мисия е да доведе хора към Христос. Всички други неща са второстепенни. Златният въпрос на Книгата на Мормон е следния: „Искате ли да научите повече за Христос?“ Книгата на Мормон е най-въздействащото средство за откриване на

златния проучвател. Тя не съдържа неща, които са „угодни на света“, затова тези от света не се интересуват от нея. Тя ефективно пресява хората. (Вж. 1 Нефи 6:5)

Има разлика между обърнат във вярата, който е изграден върху канарата на Христос чрез Книгата на Мормон и продължава да се държи за пръта от желязо, и такъв, който не е³⁰.

Не трябва да забравяме, че Самият Господ е предоставил Книгата на Мормон като основно свидетелство за Него. Книгата на Мормон е все още нашият най-въздействащ мисионерски инструмент. Нека я използваме³¹.

**За да имаме успех в мисионерската работа,
трябва да получим Духа, да придобием смирение,
да обичаме хората и да работим усърдно.**

Мисионерите понякога питат: „Как мога да постигна успех?“ По какъв начин човек може да стане ефективен в мисионерската работа? Ето четири доказани ключове за успешната мисионерска работа и за мисионерите, и за членовете.

Първо, стремете се да получите Духа.

За да жънем успех, трябва да имаме Духа Господен. Учени сме, че Духът не обитава нечисти храмове. Затова един от първите ни приоритети е да се уверим, че личният ни живот е в ред. Господ заявява: „Бъдете чисти, вие, които носите съсъдите Господни“ (Учение и Завети 38:42).

Спасителят ни е дал Своя закон за преподаването на Неговото Евангелие: „И Духът ще ви бъде даван чрез молитвата с вяра; и ако не получите Духа, няма да поучавате“ (Учение и Завети 42:14)³².

Ако има едно послание, което да съм повтарял на братята ми от Дванадесетте, то е, че Духът е важен. Духът е важен. Не знам колко често съм казвал това, но никога не се уморявам да го казвам—Духът е по-важен от всичко³³.

Второ, придобийте смирение.

Господ казва, че никой не може да помага в това дело, освен ако не е смирен и изпълнен с любов (вж. Учение и Завети 12:8).

Но смирението не означава слабост. Не означава срамежливост, не означава страх. Можем да бъдем смирени и също безстрашни. Можем да бъдем смирени и също смели. Смирението е разпознаването на нашата зависимост от една по-висша сила, постоянната нужда от Господната подкрепа за Неговото дело³⁴.

Не можем сами да вършим това дело. Това е Неговото дело. Това е Неговото Евангелие. Трябва да имаме помощта Му. Молете се за нея, живеете за нея, изливайте душата си пред Господ, за да я получите³⁵.

Трето, обичайте хората.

Трябва да развиваме любов към хората. Сърцата ни трябва да са обърнати към тях с чистата любов на Евангелието, с желанието да им помогнем, да ги подкрепим, да им посочим един по-висш, по-прекрасен живот и накрая възвисяване в селесталното царство Божие. Подчертаваме хубавите качества на хората, с които общуваме, и ги обичаме като чеда на Бог, които Господ обича. ...

Никога няма да бъдем ефективни, докато не се научим да храним съчувствие към всички чеда на Отца—докато не се научим да ги обичаме. Хората могат да почувстват кога им се предлага любов. Мнозина копнеят за това. Когато съчувстваме на техните чувства, те от своя страна ще ни върнат добра воля. Ще си създадем приятел³⁶.

Имаме голямото задължение да обичаме ближните си. Това е втората от двете големи заповеди. Много от ближните ни още не са членове на Църквата. Трябва да бъдем добри към ближните си. Трябва да обичаме всички чеда на нашия Отец и да общуваме с тях.

Силно се моля да бъдем изпълнени с Божията любов към нашите близни³⁷!

Четвърто, работете усърдно.

Ако искаме да запазим Духа, ние трябва да *работим*. Няма по-ободряваща мисъл или удовлетворение от това да знаем, след труден работен ден, че сме дали най-доброто от себе си.

Една от най-големите тайни на мисионерската работа е работата. Ако мисионерът работи, той ще получи Духа; ако получи Духа, ще преподава чрез Духа; и ако преподава чрез Духа, ще докосне сърцата на хората и ще бъде щастлив. ... Работа, работа, работа—няма задоволителен заместител, особено в мисионерската работа³⁸.

Знам, че Бог е жив. Това е Неговото дело. Той отново говори от небесата с едно послание за целия свят, не само за една шепа светии от последните дни, а за всички наши братя и сестри, в Църквата и извън нея. Нека Бог ни даде силата да занесем това послание на света, да живеем според Евангелието, да поддържаме стандартите на Църквата, за да може да имаме право да получим обещаните благословии³⁹.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Защо светът се нуждае от Евангелието „повече от всичко друго”? (За някои примери вж. точка 1) Кой са някои от възстановените истини, за които смятате, че „светът гладува”?
- Като разглеждате точка 2, помислете за съвета, който се отнася за вас и семейството ви. По какви начини всеки един от нас, независимо от обстоятелствата ни, може да споделя Евангелието? Какво можем да направим, за да се подготвим за пълновременна мисионерска служба? Какво можем да направим, за да помогнем на други да се подготвят за пълновременна мисионерска служба?
- Президент Бенсън казва, че Книгата на Мормон е „най-великият инструмент, който Бог ни е дал, за да обърнем във вярата света” (точка 3). Виждали ли сте хора да се обръщат във вярата чрез изучаването на Книгата на Мормон? По какви начини можем да подобрим усилията си да споделяме Книгата на Мормон?
- Президент Бенсън споделя „четири доказани ключа за успешната мисионерска работа” (точка 4). Защо според вас тези ключове водят към успех в мисионерската работа? Какви примери сте виждали за хора, които следват тези принципи?

Свързани с темата стихове:

Марка 16:15; 1 Тимотея 4:12; Алма 17:2–3; 26:1–16; У. и З. 4; 12:7–9; 15:4–6; 88:81; 123:12–17

Помощни материали за изучаване

„Споделете наученото. Когато правите това, вашите мисли ще бъдат по-ясни и ще имате сили да останете активни в Църквата” (Преподаването – няма по-велико призвание, 1999 г., с. 17).

Бележки

1. “Our Responsibility to Share the Gospel”, *Ensign*, май 1985 г., с. 8.
2. B Conference Report, апр. 1961 г., стр. 112–113.
3. “Preparing Yourself for Missionary Service”, *Ensign*, май 1985 г., с. 37.
4. Томас С. Монсън, “God Be with You Till We Meet Again”, *Ensign*, ноем. 1990 г., с. 87.
5. B Conference Report, апр. 1970 г., с. 129.
6. “Life Is Eternal”, *Ensign*, юни 1971 г., с. 34.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 213.
8. B Conference Report, апр. 1970 г., с. 128.
9. B Conference Report, апр. 1961 г., с. 113.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 188.
11. B Conference Report, апр. 1955 г., с. 49.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 110.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, 1974 г., с. 49–50.
14. B Conference Report, окт. 1950 г., с. 147.
15. “Of the Most Worth”, *New Era*, юни 1989 г., с. 4.
16. “Of the Most Worth”, с. 6.
17. “Our Responsibility to Share the Gospel”, с. 8.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 189.
19. “Our Responsibility to Share the Gospel”, с. 7.
20. “To the Youth of the Noble Birthright”, *Ensign*, май 1986 г., с. 45.
21. “To the Young Women of the Church”, *Ensign*, ноем. 1986 г., с. 83.
22. “To the Elderly in the Church”, *Ensign*, ноем. 1989 г., с. 5.
23. “A Sacred Responsibility”, *Ensign*, май 1986 г., с. 78.
24. “Our Responsibility to Share the Gospel”, с. 8.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 208–209.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 210.
27. “Of the Most Worth”, с. 4–6.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 211.
29. “Of the Most Worth”, с. 6.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 203–204.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 204.
32. *Come unto Christ*, 1983, с. 91–92.
33. Семинар за нови президенти на мисия, 3 апр. 1985 г.
34. *Come unto Christ*, с. 94.
35. “Principles for Performing Miracles in Missionary Work”, семинар за нови президенти на мисии, 21 юни 1988 г.
36. *Come unto Christ*, с. 96.
37. “Our Responsibility to Share the Gospel”, с. 8.
38. *Come unto Christ*, с. 96, 97.
39. B Conference Report, окт. 1943 г., с. 21.

Една от целите на кола е „да обединя(ва) и усъвършенств(а) членовете ... като ръководи църковните програми, обреди и евангелско обучение.

„Укрепи коловете си”

„Коловете и окръзите на Сион символизират светите места, в които, според казаното от Господ, светиите ще се съберат в последните дни, за да се подслонят от бурята.”

Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

На 13 януари 1935 г. членовете на кол Бойси, щата Айдахо, подкрепят 35-годишния Езра Тафт Бенсън за първи съветник в тяхното колово президентство. Под ръководството на президент Скот С. Браун, президент Бенсън получава много възможности да служи, ръководи и преподава. Например, той спомага за завръщането на един носител на Мелхиседековото свещеничество към активност в Църквата¹ и помага за ръководенето на усилията на кола да реализира църковната програма по благосъстоянието².

През 1938 г. колът се разраства до над 8 000 члена, затова Първото Президентство разпорежда той да бъде разделен на три кола. Президент Бенсън казва, че е „шокиран”, когато на 27 ноември 1938 г. е призован да председателства над един от тези колове. Съпругата му Флора казва на децата им, че е благословия баща им да получи това призование³.

Службата на президент Бенсън като колов президент е благословия за целия кол. Той продължава да преподава принципите на благосъстоянието и обръща специално внимание на младежите. Преди една сесия на колова конференция той забелязва една група млади мъже да се опитва да се измъкне от сградата за събрания. „Те бавно се отправиха по коридора към задната врата, с очи към фойетето, за да се уверят, че тяхното измъкване не е забелязано. Горедолу тогава той излезе от офиса си,

прецени ситуацията и протегна ръцете си към коридора, така че момчетата попаднаха направо в тях. „Радвам се да ви видя, момчета” – каза той. „Нека отидем заедно на конференцията”. Той ги поведе към първия ред и по-късно ги повика да споделят свидетелствата си”⁴.

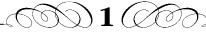
По-малко от два месеца, след като президент Бенсън започва да служи като колов президент, той има повод за още една изненада. Предлага му се работа като изпълнителен секретар на Националния съвет на фермерските кооперативи, което изисква той да работи в столицата Вашингтон. В началото той отказва предложението, но след като се съветва с Флора и Първото Президентство, той решава да го приеме⁵. Когато е освободен като колов президент на 26 март, той пише, че това е „най-трудният ден, който е имал. ... В бележките ми (към членовете на кола) бях силно благословен от Господ, но ми бе трудно да контролирам чувствата си. Няма по-прекрасни хора по целия свят и обичам всеки един от тях”⁶.

Семейство Бенсън се мести във Бетседа, щата Мериленд, близо до столицата Вашингтон. След малко повече от година президентът на Кворума на дванадесетте апостоли и старейшина Албърт Е. Бауен, също от Кворума на дванадесетте, посещават областта, за да организират нов кол. Президент Клосън се среща с Езра Тафт Бенсън и казва: „Брат Бенсън, Господ иска да си президент на този кол. Какво ще кажеш за това?” Президент Бенсън отново е изненадан. Той казва: „Не познавам тези хора. Аз живея тук едва от година”⁷. Но той смирено приема призиванието и председателства над около 2 000 членове в един сравнително голям по площ кол. Флора говори за неговата служба като колов президент: „Той толкова обича това. Не титлата е важна за него, а радостта да може да помага на колкото може повече хора да видят истината на Евангелието”⁸.

По-късно, като апостол, президент Бенсън посещава колове по целия свят. Той отбелязва: „Понякога, като се връщах от посещения в коловете, аз казвах на жена си, че не знам какво точно ще е в небесата, но не бих искал нищо по-прекрасно от това да имам удоволствието и радостта да общувам с типа мъже и жени, които срещам сред ръководителите на коловете

и районите на Сион и мисиите по земята. Наистина сме богато благословени”⁹.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Като членове на Църквата, ние се събираме в коловете на Сион.

Нечленовете понякога питат: „Какво е кол?” Членовете също се интересуват: „Каква е значимостта на кола? Какво означава той за нас като членове?”

За нечленовете колът е подобен на епархията в други църкви. Колът е географска област, съдържаща няколко района (местни конгрегации), ръководена от президентство.

За членовете терминът *кол* е символичен израз. Представете си една голяма шатра, държана от въжета, вързани за много колове, които са здраво закрепени за земята. Пророците оприличават Сион от последните дни на голяма шатра, която покрива земята (вж. Исаия 54:2; 3 Нефи 22:2). Тази шатра се поддържа от въжета, завързани за колове. Тези колове, разбира се, са различните географски организации по цялата земя. В настоящия момент Израил се събира в различните колове на Сион¹⁰.

Колът има поне четири цели:

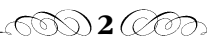
1. Всеки кол се ръководи от трима висши свещеници и, подкрепен от дванадесет мъже, служещи в т. нар. висш съвет, става миниатюрна църква на светиите в дадена географска област. Целта е да се обединят и усъвършенстват членовете, които живеят в тези граници, като ръководи църковните програми, обреди и евангелско обучение.

2. Членовете на коловете следва да са пример или стандарт за праведност.

3. Коловете следва да са защита. Те правят това, когато членовете на кола се обединяват около своите местни свещенически служители и се посвещават на своя дълг и спазването на заветите си. Ако тези завети се спазват, те стават защита от грешки, зло и бедствия.

Ние строим храмове само там, където имаме колове. Благословиите и обредите на храма подготвят човек за възвисяване. Разбира се, не е възможно всеки кол да има храм, но в момента сме свидетели на нещо забележително, да, чудни развития при строежа на храмове в различни места по света. Такава програма позволява на членовете на Църквата да получат пълните благословии Господни.

4. Коловете са убежище от бурята, която ще бъде изсипана на земята¹¹.

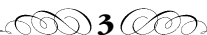

Коловете са организирани, за да помогнат на родителите да преподават Евангелието и да водят децата си към спасителните обреди.

В Учение и Завети четем:

„И отново, ако в Сион *или в който и да е от неговите колове*, които са организирани, има родители с деца, които до осем годишна възраст не ги научат да разбират учението за покаянието, за вярата в Христа, Синът на живия Бог, за кръщението и дара на Светия Дух чрез полагане на ръце, грехът ще е върху главите на родителите. Защото това ще бъде закон за жителите на Сион *или в който и да е от неговите колове, които са организирани*” (68:25–26; курсив добавен).

Тук виждате някои от основните цели на коловете. Те са организирани, за да помагат на родителите, „които имат деца в Сион” да ги учат на Евангелието на Исус Христос и да отслужват спасителните обреди. Коловете се създават, за да усъвършенстват светиите и това развитие започва в дома с ефективно евангелско обучение¹².

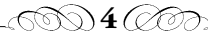
Когато членовете на кола отразяват Господния стандарт за святост, колът става красив символ, който да се вижда от целия свят.

Господ заявява: „Защото Сион трябва да нараства в красота и святост; пределите му трябва да се разширяват, коловете му трябва да се укрепват, да, истина ви казвам, Сион трябва да се

надигне и да облече прекрасните си одежди” (Учение и Завети 82:14).

Тук Господ заявява още една велика цел на кола: да бъде красив символ, който да се вижда от целия свят. Изразът „да облече прекрасните си одежди” се отнася, разбира се, за вътрешната святост, която трябва да бъде постигната от всеки член, който нарича себе си светия. Сион са „чистите по сърце” (Учение и Завети 97:21).

Коловете на Сион биват укрепени и границите на Сион се разширяват, когато членовете затвърждават стандарта за святост, който Господ очаква от избраните Си люде¹³.

Всеки кол служи като защита и убежище от враговете — видими и невидими.

Едно друго откровение от Господ дава следното обяснение за целта на коловете: „Наистина казвам на всички вас: Станете и заблестете, тъй че светлината ви да може да бъде знаме за народите, и събирането наедно върху земята на Сион и коловете му да може да бъде за отбрана и убежище от бурята и яростта, когато те ще се излеят без смесване върху цялата земя” (Учение и Завети 115:5–6).

В това откровение има една заповед да заблестим, тъй че светлината ни да бъде знаме за народите. Знамето става символ за точност и съвършенство. Светиите трябва да са знаме на святост, което да бъде виждано от света. Това е красотата на Сион.

Господ след това разкрива, че коловете на Сион трябва да са „за отбрана и убежище от бурята и яростта, когато те ще се излеят без смесване върху цялата земя”. Коловете са защита за светиите от врага, видим и невидим. Защитата е насока, осигурена чрез свещенически канали, която укрепва свидетелството и насърчава семейна сплотеност и лична праведност.

В Своя предговор към откровенията в Учение и Завети Господ предупреждава: „Денят скоро идва; часът все още не, но е близо, когато мирът ще бъде отнет от земята и дяволът ще има власт над собственото си владение” (Учение и Завети 1:35).

Като се събираме с останалите светии, виждаме, че един кол може „да е за отбрана и убежище от бурята” (У. и З. 115:6).

Днес ... виждаме изпълнението на това пророчество, когато Сатана, с нарастваща ярост, показва властта си над „собственото си владение”—земята. Никога това влияние не е било толкова силно и само хората, взели за свой водач Светия Дух—и следвали съветите на свещеническите си ръководители—ще бъдат пощадени от опустошението на неговото зло влияние.

Господ също заявява в това встъпително откровение, че Той ще има сила над Своите светии „и ще царува сред тях” (Учение и Завети 1:36). Той прави това, като действа чрез избраните Си служители и коловите и районните ръководители¹⁴.

С нарастването на Църквата е много важно да изградим здраво и добре и нашите бъдещи колове да имат изградени основните необходими за успех елементи и съществуващите колове да работят неуморно за постигането на пълна духовна зрялост. Тези колове трябва да бъдат местата събиране на Сион днес и духовни светилища, в много отношения и доколкото е възможно самостоятелни¹⁵.

Коловете и окръзите на Сион символизират светите места, в които, според казаното от Господ, светиите ще се съберат в последните дни, за да се подслонят от бурята. Вие и децата ви трябва да се събирате тук за поклонение, да извършвате свещени обреди, да общувате, да се учите, да участвате в музикални, танцувални, театрални и спортни дейности и цялостно да усъвършенствате себе си и един друг. Често се обръща внимание, че сградите ни за събрания имат върху си кула с пилони към небесата, символизиращи как нашия живот трябва да е непрекъснато насочен нагоре, към Бог¹⁶.

Пророкът Нефи от Книгата на Мормон вижда деня, когато светиите ще са разпръснати в колове по целия свят. Той вижда времето, когато Господ ще им даде закрилата Си, когато са заплашени от разрушителни бури, застрашаващи съществуването им. Нефи пророкува: „И стана така, че аз, Нефи, съзрях силата на Агнеца Божий, която слезе върху светиите на църквата на Агнеца и върху заветния народ Господен, който беше пръснат по цялото лице на земята; и те бяха въоръжени с праведност и със силата Божия във велика слава” (Книгата на Мормон, 1 Нефи 14:14).

Посредством откровение знаем, че ще има опасности, бедствия и преследване в последните дни, но чрез праведност светиите могат да бъдат пощадени. Господното обещание в Книгата на Мормон е сигурно: „Той ще запази праведните чрез силата Си” (1 Нефи 22:17)¹⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- След прочитането на точка 1, как бихте отговорили на някой, който попита защо членовете на Църквата са организирани в колове?
- Президент Бенсън ни напомня, че коловете помагат на родителите да преподават на децата си Евангелието и да осигурят за тях свещеническите обреди (вж. точка 2). По какви начини вашият кол е укрепил усилията ви у дома?

- Кога сте виждали членове на кола да се събират, за да дават пример „който да се вижда от целия свят“? (Вж. точка 3) По какъв начин сте имали полза от тези дейности?
- По какви начини колът предоставя защита „от враговете — видими и невидими“? (Вж. точка 4) Какви възможности имаме за участие в нашия кол? Кой са някои от благословиите, които можем да получим, когато правим това?

Свързани с темата стихове:

Исаия 25:3–5; Матей 5:14–16; Мороний 10:31–33; У. и З. 101:17–21; 133:7–9

Помощ в преподаването

„Опитният учител не си мисли: „Какво ще правя днес в урока?“ а се пита: „Какво ще правят учениците ми в урока днес?“, не „Какво ще преподавам днес?“, а по-скоро „Как ще помогна на моите ученици да открият това, което трябва да знаят?“ (Вирджиния Х. Пиърс, “The Ordinary Classroom—A Powerful Place for Steady and Continued Growth,” *Ensign*, ноем. 1996 г., с. 12; цитат на *Teaching the Gospel: A Handbook for CES Teachers and Leaders*, 1994 г., с. 13).

Бележки

1. Вж. глава 20 на този учебник.
2. Вж. глава 21 на този учебник.
3. Вж. Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987 г., с. 122; Франсис М. Гибънс, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God*, 1996 г., с. 104.
4. Шери Л. Дю, въз основа на разказ от Дон Шлурф в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 122.
5. Вж. глава 1 на този учебник.
6. В *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 144.
7. В *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 156–157.
8. Флора Амусен Бенсън, цитирана в *Ezra Taft Benson: A Biography*, с. 159.
9. В Conference Report, окт. 1948 г., с. 98.
10. *Come unto Christ*, 1983 г., с. 101.
11. *Come unto Christ*, с. 104–105.
12. *Come unto Christ*, с. 101–102.
13. *Come unto Christ*, с. 102.
14. *Come unto Christ*, с. 103–104.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 151.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, с. 151–152.
17. *Come unto Christ*, с. 104.

Живот, съсредоточен в Христа

*„Най-доброто мерило за истинско величие
е доколко сме подобни на Христос.“*

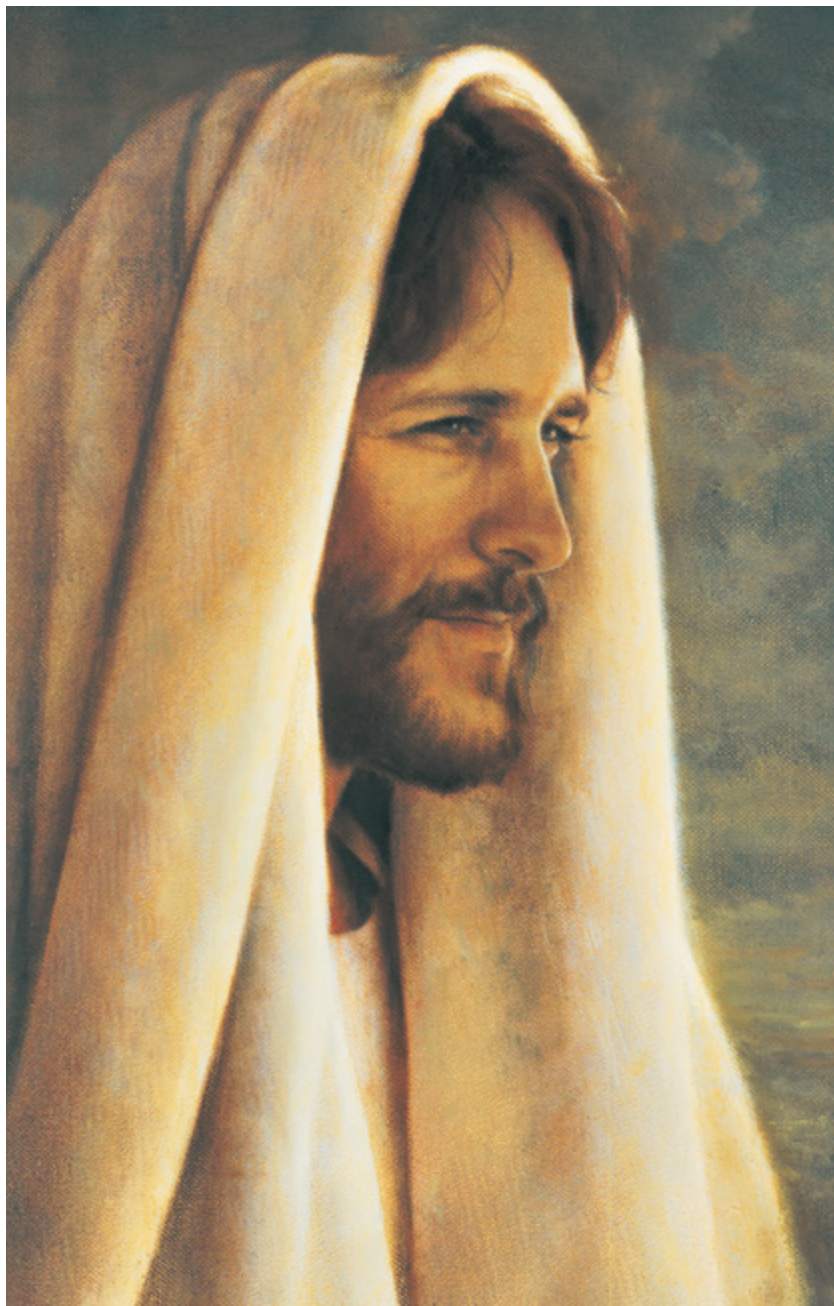
Из живота на президент Езра Тафт Бенсън

Президент Езра Тафт Бенсън често цитира съвета на Спасителя към дванадесетте нефитски ученици: „Какви човеци трябва да бъдете вие? Истина ви казвам, тъкмо какъвто съм аз“ (3 Нефи 27:27)¹. Този принцип—нуждата да сме по-подобни на Христос—е повтаряща се тема в служението на президент Бенсън, особено по време на службата му като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и като президент на Църквата.

Тъй като е посветил живота си на служба на Господ, президент Бенсън говори със сила и убеденост, когато споделя следното свидетелство:

„Свидетелствам ви, че няма по-велико, по-вълнуващо и по-облагородяващо душата предизвикателство от това да научите за Христос и да вървите по стъпките Му. Нашият Пример, Исус Христос, вървя по тази земя, за да ни покаже как да правим това. Той е нашият Ходатай пред Отца. Той извърши великата единителна жертва, за да можем да имаме пълнота на радост и да бъдем възвисени, съгласно Неговата милост и нашето покаяние и праведност. Той извърши съвършено всички неща и ни заповядва да бъдем съвършени, както Той и Неговият Отец са съвършени. (Вж. 3 Не. 12:48)

„Какво би направил Исус?“ или „Какво иска Той да правя?“ са най-важните лични въпроси в този живот. Да вървим по Неговия път е най-великото постижение на живота. Най-вероятно е да

„Исус ... каза: Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене” (Иоана 14:6).

успее да направи това този, чийто живот възможно най-близко се доближава до този на Учителя”².

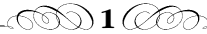
Когато президент Бенсън увещава светиите да следват свършения пример на Спасителя, той им напомня, че могат да направят това само с помощта на Спасителя. Той заявява:

„Знам, че Господ е жив. Аз знам, че Той ни обича. Знам, че без Него никой не може да успее, а заедно с Него никой не може да се провали.

Знам, че Бог може да направи много повече от живота ни, отколкото можем ние.

Нека всички имаме куража от този момент нататък по-пълно да се опитваме всеки ден да мислим за Христос, да учим за Него, да вървим по стъпките Му и да правим това, което Той иска да правим”³.

Учения на Езра Тафт Бенсън

Примерът и ученията на Исус Христос предоставят великия стандарт за цялото човечество.

Преди две хиляди години по земята вървя един свършен човек: Исус Христос. Той бе син на Небесен Баща и на земна майка. Той е Бог на този свят, под ръководството на Отца. Той учи хората на истината, за да могат да бъдат свободни. Неговият пример и ученията Му ни дават неизменен стандарт, единствения сигурен път за цялото човечество⁴.

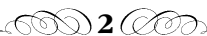
Нито едно влияние не е имало толкова силен ефект върху тази земя, колкото животът на Исус Христос. Не можем да си представим живота си без Неговите учения. Без Него ще бъдем изгубени сред безброй учения и религии, родени в страх и мрак, където господства плътското и материалното. Далеч сме от целта, която Той е поставил за нас, но никога не трябва да я губим от поглед, нито да забравяме, че великото ни изкачване към светлината, към свършенството, не би било възможно без Неговите учения, Неговата смърт и Неговото Възкресение.

... Трябва отново и отново да се учим, че само чрез приемането и живота според Евангелието на любовта, според както го преподава Учителят и само като изпълняваме волята Му, можем да разбием нашите окови на невежество и съмнение. Трябва да научим тази проста, величествена истина, за да можем да изпитаме сладките радости на духа сега и завинаги. Трябва да изгубим себе си при изпълнението на Неговата воля. Трябва да Го поставим на първо място в живота си⁵.

В 14-а глава на Йоана Исус внимателно се прощава с учениците Си след последната вечеря. Той им казва, че отива да подготви място за тях в обиталището на Отца Си; за да може и те да са там, където е Той. А Тома Му казва:

„Господи, не знаем къде отиваш; а как знаем пътя?

Исус му каза: Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене” (Йоана 14:5–6). Пътят е пред нас. Ясно е обозначен⁶.

**Доближаваме се до Христос, когато във
всяка мисъл поглеждаме към Него и
подражаваме ревностно на качествата Му.**

По думите на Книгата на Мормон, трябва да „се повярва в Христа и да не Го отречаме”. (2 Не. 25:28.) Трябва да се доверим на Христос, а не на ръката от плът. (Вж. 2 Не. 4:34) Ние трябва да дойдем „в Христа и (да) стане(м) съвършени в Него” (Мороний 10:32.) Трябва да дойдем „със съкрушено сърце и разкаян дух” (3 Не. 12:19), гладувайки и жадувайки за праведност (вж. 3 Не. 12:6). Трябва да дойдем „угощавайки се със словото Христово” (2 Не. 31:20), като го получаваме чрез Неговите Писания, Неговите помазаници и Неговия Свети Дух.

Накратко, трябва да следваме „примера на Сина на живия Бог” (2 Не. 31:16)⁷.

Господ казва: „Поглеждайте към Мене във всяка мисъл” (У. и З. 6:36). Поглеждането към Господ във всяка мисъл е единственият възможен начин, по който да станем мъжете и жените, които трябва да бъдем.

Господ пита учениците Си: „Прочее, какви човеци трябва да бъдете вие?” Тогава отговаря на въпроса Си като казва: „Тъкмо какъвто съм аз” (3 Не. 27:27.) За да станем какъвто е и Той, трябва да мислим за Него—непрекъснато. Всеки път, когато вземаме от причастието, ние обещаваме да „си спомня(ме) винаги за Него” (Мороний 4:3; 5:2; У. и З. 20:77, 79).

Ако мислите ни определят какви сме, а ние трябва да сме като Христос, тогава трябва мислите ни да са подобни на тези на Христос. Нека повтора това: Ако мислите ни определят какви сме, а ние трябва да сме като Христос, тогава трябва мислите ни да са подобни на тези на Христос.

... Мислите ни трябва да са насочени към Господ. Трябва да мислим за Христос⁸.

Нека нашият личен живот, нашите домове и усилията ни на работа да отразяват характер, подобен на Христовия. Живейте така, че околните да казват за вас: „Ето, това е истински християнин!”

Да, вярваме в Исус Христос, но нещо повече—ние Го вземаме за пример, ние Му се доверяваме и се опитваме да постигнем Неговите качества⁹.

Христос е нашият идеал. Той е нашият Пример. ... Най-доброто мерило за истинско величие е доколко сме подобни на Христос¹⁰.

Да бъдем като Спасителя—какво предизвикателство за всеки човек! Той е член на Божеството. Той е Спасителят и Изкупителят. Той е съвършен във всеки един аспект на живота Си. В Него няма несъвършенства или провали. Възможно ли е за нас ... да станем като Него? Отговорът е да. Не само, че *можем*, но и това е наше задължение, наша отговорност. Той не би ни дал тази заповед, ако не искаше да го направим (вж. Матей 5:48; 3 Нефи 12:48).

Апостол Павел говори за процеса, чрез който човек може да стане участник „в божественото естество” (2 Петрово 1:4). Това е важно, защото ако наистина станем участници в божественото естество, ще станем като Него. Нека разгледаме внимателно на какво ни учи Петър относно този процес. Ето какво казва той:

Апостол Петър, тук изобразен заедно с възкресения Исус Христос, ни учи как да се стремим да придобием качествата на Спасителя.

„То по самата тая причина положете всяко старание и прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта си благоразумие, на благоразумието си себеобуздание, на себеобузданието си твърдост, на твърдостта си благочестие, на благочестието си братолюбие, и на братолюбието си любов” (2 Петрово 1:5–7).

Добродетелите, изброени от Петър, са част от божественото естество, от характера на Спасителя. Това са добродетелите, които трябва да се стараем да придобием, ако желаем да сме подобни на Него. Нека обсъдим някои от тези важни качества.

Първото качество, към които се прибавят всички останали, е *вяра*. Вярата е основата, върху която се изгражда божественият характер. ...

Петър продължава като казва, че трябва да добавим към вярата си *добродетел*. ... Добродетелното поведение предполага, че (човек) има чисти мисли и непорочни действия. Той няма да има похот в сърцето си, защото да направи това е да „отрече

вярата” и да изгуби Духа (У. и З. 42:23)—а в това дело няма нищо по-важно от Духа. ...

Добродетелта е сродна със светостта, характеристика на божествеността. (Ние) следва да се стремим към онова, което е добродетелно и възхитително, а не което е принизяващо и нечестиво. Добродетелта ще украсява мислите (ни) непрестанно (вж. У. и З. 121:45). Как може един мъж да се отдава на нечестията на порнографията, грубия език или вулгарността и да смята себе си за напълно добродетелен? ...

Следващата стъпка, която Петър описва в процеса на растежа, е да се добави *благоразуимие* към вярата и добродетелта ни. Господ ни казва: „невъзможно е човек да бъде спасен в невежество” (У. и З. 131:6). На друго място Бог заповядва: „търсете слова на мъдрост от най-добрите книги; търсете познание тъкмо чрез учение, също и чрез вяра” (У. и З. 88:118). ... Макар че всяко изучаване на истината е ценно, истините на спасението са най-важните истини, които човек може да научи. Господният въпрос: „Защото какво се ползува човек, като спечели целия свят, а изгуби живота си?” (Матей 16:26) може да се прилага в образователните цели, а също и при преследването на светски цели. Господ можеше да попита също: „Каква е ползата на човек, ако научи всичко на този свят, но не и как да бъде спасен?” ...

Добавянето на духовно образование към светското ни образование ще ни помогне да сме съсредоточени върху нещата, които са най-важни в този живот. ...

Друго качество, описано от Петър като част от божественото естество, е *себеобуздание*. (Себеобузданият човек) контролира своите емоции и словесни изрази. Той е умерен в действията си и не прекалява. С една дума, има самоконтрол. Той е господар на емоциите си, а не обратното. ...

Към себеобузданието трябва да добавим *твърдост*, или *търпение*. ... Търпението е друг вид самоконтрол. Това е способността да отлагаме удовлетворението и да обуздаваме страстите си. Във взаимоотношенията си с обични хора търпливият човек не се поддава на необмислено поведение, за което

по-късно да съжалява. Търпението е самообладание под стрес. Търпеливият човек разбира недостатъците на другите.

Търпеливият човек също така служи на Господ. Понякога четем или чуваме за хора, които се стремят към благословия от Господ, а после стават нетърпеливи, когато тя не се реализира бързо. Част от божественото естество е да се доверяваме на Господ достатъчно, че да „млъкн(ем) и зна(ем), че (Той е) Бог” (У. и З. 101:16).

Търпеливият човек е толерантен към грешките и недостатъците на любимите си хора. Тъй като ги обича, той няма да им търси кусури, да ги критикува или обвинява.

Друго качество, споменато от Петър е *благочестието*. ... Благият човек е отзивчив и деликатен към околните. Той е внимателен към чувствата на другите и възпитан в държанието си. Има услужлив характер. Благостта опрощава слабостите и недостатъците на околните. Благостта се разпростира над всички—млади и стари, животни, хора с ниско положение и хора с високо.

Това са истинските качества на божественото естество. Виждате ли как можем да станем по-подобни на Христос, ако сме по-добродетелни, по-благочестиви, по-търпеливи и по-себеобуздани по отношение на емоциите си?

Апостол Павел използва ярки изрази, за да покаже, че членът на Църквата трябва да е различен от света. Той ни насърчава да се облечем с Христос (Галатяните 3:27), да „съблече(м) ... стария човек” и да се „облече(м) в новия човек” (Ефесяните 4:22, 24).

Последната и най-важна добродетел на божествения характер е *милосърдието* или чистата любов Христова (вж. Мороний 7:47). Ако наистина се стремим да станем по-подобни на нашия Спасител и Учител, то да се научим да обичаме като него трябва да е най-висшата ни цел. Мормон нарича милосърдието „най-великото от всичко” (Мороний 7:46).

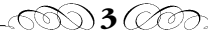
Светът днес много говори за любовта и тя е търсена от мнозина. Но чистата любов Христова е много различна от онова, което светът счита за любов. Милосърдието никога не

се стреми към себелюбиво удовлетворение. Чистата любов Христова се стреми единствено към вечното израстване и радост на другите. ...

Спасителят заявява, че вечният живот е да се познае единственият истинен Бог и Неговия Син Исус Христос (вж. Йоана 17:3). Ако това е истина, а аз тържествено ви свидетелствам, че е истина, то трябва да попитаме как можем да познаем Бог. Процесът на постепенното придобиване на божествени качества, според описаното от Петър, става ключ към придобиването на познанието, което води към вечен живот. Забележете какво е обещанието на Петър, което следва веднага след описания процес:

„Защото ако тия добродетели се намират у вас *и изобилстват*, те ви правят да не сте безделни нито безплодни в познаването на нашия Господ Исус Христос” (2 Петрово 1:8; курсив добавен).

... Моля се тези качества на Спасителя да изобилстват в нас, за да може, когато застанем на великия съд и Той попита всеки един от нас: „Какви човеци трябва да бъдете” да можем да вдигнем глави с благодарност и радост и отговорим: „Тъкмо какъвто си Ти”¹¹.

Спасителят ще ни утеши и окуражи в усилията ни да останем на пътя, който Той е начертал за нас.

Доколкото се отклоняваме от този път, начертан за нас от Мъжа от Галилея, дотолкова се проваляме в личните си битки. ... Но ние можем да разчитаме на Неговата помощ. Отново и отново Той казва на учениците Си и на всички нас: „Да не се смуцава сърцето ви. ...

Ако поискате нещо в Мое име, това ще сторя.

Няма да ви оставя сираци. ...

Мир ви оставям; Моят мир ви давам. ...” (Йоана 14:1, 14, 18, 27)¹².

Нека се обърнем отново към Книгата на Мормон ... да научим няколко принципа за идването при Христос, за

отдадеността към Него, за това да сме съсредоточени в Него и погълнати от Него. Ще цитирам само няколко от многобройните стихове по тази тема.

Първо, трябва да знаем, че Христос ни кани да дойдем при Него. „Ето, Той изпраща покана към всички човеци, защото ръцете на милостта Му са протегнати към тях ... Той казва: Елате при Мене и вие ще вземете от плода на дървото на живота” (Алма 5:33–34).

Елате, защото Той стои „с отворени обятия да ви приеме” (Мормон 6:17).

Елате, защото „Той ще ви утеши в огорчението ви, и ще защити вашето дело” (Яков 3:1).

„Елате при Него и Му принесете изцяло душите си като приношение” (Омний 1:26).

Когато Мороний приключва летописа за яредитската цивилизация, той пише: „Аз бих ви препоръчал да търсите този Исус, за Когото пророците и апостолите са писали” (Етер 12:41).

В заключителните слова на Мороний, написани към края на нефитската цивилизация, той казва: „Да, елате в Христа и станете съвършени в Него, ... ако се отречете от всякакво безбожие и заобичате Бога с цялата си мощ, ум и сила, тогава Неговата благодат е достатъчна за вас” (Мороний 10:32).

Отдадените на Христа хора са „свидетели Божии по всяко време, за всичко и на всяко място”, за да може да бъдат такива „даже и до смърт” (Мосия 18:9). Те „запаз(ват) името” на Христос „записано завинаги” в сърцата им (Мосия 5:12). Те поемат върху си „името на Христа, с твърдост да му служ(ат) до края” (Мороний 6:3).

Когато водим живот, съсредоточен в Христа, „говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа” (2 Нефи 25:26). Ние „прием(аме) приятното слово Божие, угощав(аме) се с Неговата любов” (Яков 3:2). Дори когато душата на Нефи е огорчена поради неговите грехове, той казва: „Аз знам на кого съм се доверил. Моят Бог е бил моята опора” (2 Нефи 4:19–20).

Помним съвета на Алма: „Нека делата ти бъдат за Господа и където и да отидеш, отивай с Господа; да, отправяй всички твои мисли към Господа; да, нека любовта на сърцето ти бъде в Господа навеки. Съветвай се с Господа във всичките ти дела” (Алма 37:36–37).

„Помнете, помнете” – казва Еламан, – „върху канарата на нашия Изкупител, Който е Христос, ... вие трябва да градите основите си; тъй че когато дяволът изпрати мощните си ветрове, ... (те) да няма(т) сила над вас да ви завлече долу в бездната на окаяността” (Еламан 5:12).

Нефи казва, че Господ „(го) е изпълвал с любовта си чак до линеене на плътта м(у)” (2 Нефи 4:21). Онези, които са погълнати в Христос, „(са) сторени живи в Христа” (2 Нефи 25:25). Те „не претърпяват никакъв вид страдания, които да не бъдат погълнати от радостта в Христа” (Алма 31:38). Те са „прегърнат(и) в ръцете на Исус” (Мормон 5:11). Нефи казва: „аз тържествувам в моя Исус, защото Той е изкупил душата ми” (2 Нефи 33:6). Лехий казва: „(аз) съм прегърнат завинаги в обятията на любовта Му” (2 Нефи 1:15). ...

... Тази велика душа, Мормон, пише писмо на възлюбения си син Мороний, със следните думи:

„Сине мой, бъди верен в Христа; и дано нещата, които написах, не те натъжат и не те доведат до смърт; но дано Христос те издигне и дано Неговите страдания и Неговата смърт, и явяването Му в тяло на нашите бащи, и Неговата милост, и дълготърпението Му, и надеждата за славата Му и за вечен живот да почиват в твоето съзнание навеки.

И дано бъде и пребъде с теб навеки благодатта на Бога-Отец, чиито престол е горе в небесата, и тази на нашия Господ Исус Христос, Който е седнал от дясната страна на силата Му, докато всички неща не Му станат подчинени” (Мороний 9:25–26).

Молитвата ми за всеки от нас е ние също да последваме този вдъхновен съвет: „Бъди верен в Христа”. Тогава Той ще ни издигне и Неговата милост ще бъде и пребъде с нас завинаги¹³.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Бенсън заявява: „Нито едно влияние не е имало толкова силен ефект върху тази земя, колкото животът на Исус Христос“ (точка 1). По какъв начин ви е повлиял животът Му?
- По какъв начин се променя живота ни, когато „мислим за Христос“? По какъв начин мислите ни са свързани с нашите качества? Докато изучавате точка 2, помислете какво можете да правите, за да развиете по-цялостно Христовите качества, споменати тук.
- По какъв начин ученията в точка 3 ни дават надежда, докато се опитваме да станем по-подобни на Спасителя? По какъв начин Спасителят ви е помогнал в усилията ви да Го следвате?

Свързани с темата стихове:

Марка 8:34; Филипяните 4:13; 1 Иоаново 3:23–24; 2 Нефи 25:23, 26; Мосия 3:19; Алма 7:11–13; Мороний 7:48

Помощни материали за изучаване

„Планирайте дейности за изучаване, които изграждат вашата вяра в Спасителя“ (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., с. 24). Например, докато изучавате, може да си задавате въпроси, подобни на следните: „По какъв начин тези учения могат да ми помогнат да задълбоча разбирането си за Единението на Исус Христос? По какъв начин тези учения ми помагат да стана по-подобен на Спасителя?“

Бележки

1. Вж. например “Strengthen Thy Stakes”, *Ensign*, ян. 1991 г., с. 5; “Think on Christ”, *Ensign*, март 1989 г., с. 4; “In His Steps”, *Ensign*, септ. 1988 г., с. 4.
2. “Think on Christ”, *Ensign*, апр. 1984 г., с. 13.
3. “Think on Christ”, *Ensign*, апр. 1984 г., с. 13.
4. В Conference Report, апр. 1967 г., с. 58.
5. “Life Is Eternal”, *Ensign*, юни 1971 г., с. 34.
6. В Conference Report, апр. 1966 г., с. 128.
7. “Joy in Christ”, *Ensign*, март 1986 г., с. 5.
8. “Think on Christ”, *Ensign*, апр. 1984 г., с. 11, 13.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., с. 328.
10. “A Sacred Responsibility”, *Ensign*, май 1986 г., с. 78.
11. В Conference Report, окт. 1986 г., с. 59, 60–62, 63; или *Ensign*, ноем. 1986 г., с. 45, 46–47, 48.
12. “Life Is Eternal”, с. 34.
13. “Come unto Christ”, *Ensign*, ноем. 1987 г., с. 84–85.

Списък на илюстрациите

- Корица: Фон © Artbeats
Корица: Фотография на Езра Тафт Бенсън © Busath.com
- Стр. 40: Фрагмент от *Христос и богатият млад управител*, от Хайнрих Хофман. Предоставено от С. Harrison Congou Co., Inc.
- Стр. 45: *Древни примери и съвременни обещания* от Джеф Уорд
- Стр. 64: *Доземният Христос*, от Робърт Т. Барет
- Стр. 89: *Алма търси покаяние*, от Робърт Т. Барет
- Стр. 93: Фрагмент от *Той възкръсна*, от Дел Парсън
- Стр. 98: Откъс от *Христос и Мария при гробницата*, от Джозеф Брики
- Стр. 102: *“Мир ви оставям” (Йоана 14:27)*, от Уолър Рейн
- Стр. 107: *Христос призовава Петър и Андрей*, от Хари Андерсън
- Стр. 112: *Първото видение на Джозеф Смит*, от Грег К. Олсън
- Стр. 118: *Джозеф Смит получава плочите*, от Кенет Райли
- Стр. 138: *Брат Джозеф*, от Дейвид Линдзали
- Стр. 143: *Библията и Книгата на Мормон свидетелстват за Христос*, от Грег К. Олсън
- Стр. 150: *Мороний предава златните плочи на Джозеф на хълма Кумора*, от Люис А. Рамзи
- Стр. 252: Фрагмент от *Изображение на Христос*, от Хаинрих Хофман. Предоставено от С. Harrison Congou Co., Inc.
- Стр. 257: *Авинадий пред цар Ной*, от Арнолд Фрайберг
- Стр. 272: *Тези дванадесет изпрати Исус*, от Уолър Рейн
- Стр. 276: *Вече намерена*, от Грег К. Олсън
- Стр. 321: *Благия Изцелител*, от Грег К. Олсън
- Стр. 328: *Паси овцете Ми*, от Камила Кори

Азбучен указател

Б

Баби и дядовци

взаимоотношения с, 229–233

Езра и Флора Бенсън като баба и дядо, 223, 224

Вж. и Семейство

Бащи

вечно призоваване на, 212

съвет към, за предоставяне на духовно ръководство, 212–215

Вж. и Майки; Родители

Бенсън, Джордж Тафт-мл. (баща)

води семейството си в следване на Евангелието, 161

вяра на, 99

пълновременна мисия на, 4–5, 44, 303

учи сина си Езра да се моли, 51

Бенсън, Езра Тафт

брак с Флора Смит Амусен, 13, 197, 198, 200, 223

взима членове на семейството на пътувания по работа, 197–199, 211

включва молитвата в правителствени събрания, 51–54

въвежда църковната програма по благосъстоянието в своя кол, 289–291

детство на, 2–4, 65

молитви на, описани от

Гордън Б. Хинкли, 53

насърчава млад мъж, който се подготвя за мисия, 304

научава за храма от майка си, 294

научава се да се моли от баща си, 51

обич на, към Бог Отец, 42

обич на, към Исус Христос, 100

образование на, 12, 15

обръща се към членовете на Църквата по възрастови групи, 35

отслабващо здраве на, 37

патриотизъм на, 23–28

получава вдъхновение да призове нов президент на кол, 171

получава помощ от военен служите в отговор на молитва, 60–62

посещава баптистка църква в Москва, Русия, 29–31

прекарва време със семейството си, въпреки професионални и църковни задължения, 211

призовава слабо активен мъж да служи като ръководител, 272–273

призован в Кворума на дванадесетте апостоли, 17–18

призован да призовава към покаяние, 85

призован за Президент на Кворума на дванадесетте апостоли, 31–32

пример на, пред колеги от държавната администрация, 41, 51–54

професионална кариера на, 14–16, 41, 265, 317

пълновременна мисия на, 9–10, 113–115, 303

раждане на, 2

- родители на, 4–6, 44, 65, 99
 ръководен стил на, 31–32, 127, 253, 265, 268, 278–289
 свидетелства за Джозеф Смит, 113–115
 свидетелства за Исус Христос, 28–31, 35, 99, 100, 323–325
 свидетелства за Книгата на Мормон, 34–35, 139, 140–141, 151–154
 свидетелства за пророческото призвание на Спенсър У. Кимбъл, 164
 семейство на, 16–17, 197, 199–200, 200, 211
 служба на, в следвоенна–Европа, 18–23, 60–61, 75–78, 291, 295
 служба на, като министър на земеделието на САЩ, 24–27, 51–53, 265
 смирение на, 253, 254
 смърт на, 1, 37
 става президент на Църквата, 33–34, 163, 268
 традиция на мисионерска работа в семейството на, 303
 укрепва младите мъже в тяхната активност в Църквата, 6–8, 315
 ухажване на Флора Амусен, 9, 11–13
 църковна служба на, местна, 6–8, 14–16, 241, 272–280, 289–291, 315, 317
- Бенсън, Сара Дънкли (майка)
 вяра на, 99
 показва вярата си, когато съпругът ѝ е призван на мисия, 4–5
 учи сина си Езра за храма, 183
- Бенсън, Флора Смит Амусен (съпруга)
 брак с Езра Тафт Бенсън, 13, 197, 198, 200, 223
 пълновременна мисия на, 11–12
 смърт на, 37
 ухажване с Езра Тафт Бенсън, 9, 11–13
- Благосъстояние, принципи на материалното и духовното, 289–300
- Бог Отец. *Вж.* Небесният Отец
- Брак
 завет, 200–203
 на Езра и Флора Бенсън, 197, 198, 223
 подхранване на, 197, 198
 щастие в, 200–203
Вж. и Дом; Родители;
 Семейство
- Бъдеще, живеене за, 94
- В**
- Война в небесата, 66–67
- Възрастни хора
 взаимоотношения с, 232–233
 включване в семейни дейности, 232
 Господната обич към, 224–225
 грижа за, 230–235
 намиране на удовлетворение, 225–228, 236
 отговорности на, 224–225
 сила на, 224
 сила по време на заболяване, 229–230
 съвет на църковни ръководители по отношение на, 233–235
- Възстановяване, 119–120
- Вяра
 включва следване на Исус Христос, 106–109
 води до оптимизъм и мир, 78–81
 изразена от светиите в следвоенна–Европа, 75–78
 изразена от фермерите в Айдахо, 78
 предшества покаянието, 87

Г

Голямата депресия, 289–290

Гордост

враждебност към Бог и околните, 255–256

Господ предупреждава за, 254–255

и смирението, 253, 254, 262–263
ограничава напредъка, 260–261
последници от, 257–261

противоотрова за, смирението, 262–263

проявления на, 258–260

страх повече от човешкото мнение, отколкото от Божието, 257–258

Вж. и Смирение

Д

Делегиране, 271–274

Деца

учене на, за храмовете, 290–293

учене на, за целолмъдрието, 248–249

Джозеф Смит. *Вж.* Смит, Джозеф

Дом

като убежище от света, 198
най-хубавите преживявания от живота в, 198–199

Вж. и Брак; Родители; Семейство

Дух. *Вж.* Светият Дух

Дъг, 297–300

Е

Европа, мисия на Езра Тафт

Бенсън в, 18–23, 60–61, 75–78, 291, 295

Единство

в брака, 200–203

в родителството, 219–220

в семействата, 56–57, 203–204

ефективните ръководители го показват, 269

смирение необходимо за постигането му, 260–261

З

Завети, 188–189

И**Изкушение**

избягване, 244

устояване на, 242–247

Изпитания, 75–79, 79, 128–130

Изучаване на Писанията

благословии от, 128–135

води до по-голяма активност в Църквата, 130–133

кани Духа, 178–179

ценност на, 135–136

Вж. и Книгата на Мормон; Слово Божие

Исус Христос

в Книгата на Мормон, 142–144

Възкресение на, 104–105

вяра в, 87, 106–109

доблестни в свидетелството за, 105–106

Единение на, 100–103

като Спасител, 99–110, 325–326

мисия на, 100–103

обич на Него към нас, 42–44, 101

обичта на Езра Тафт Бенсън към, 100

обръщане към Него във всяка мисъл, 326

променя нас, за да можем да променим света, 85–86

разпъване на, 102–104

се явява на Джозеф Смит, 116–117

силно желае да ни помогне да променим живота си, 91–93

следване на примера на,
106–110, 268, 271–273,
281–283, 323–333
стремеж да станем като, 93–95,
109–110
утешава и укрепва, 331–333
характерни черти на, 327–331
Църква на, 94–95

К

Книгата на Мормон
благословии от четенето на,
като семейство, 143–144
всекидневно изучаване на,
155–157
Джозеф Смит и, 118–119
заливане на живота ни с,
157–159
използване при мисионерска
работа, 140, 151–153, 157–159,
310
и Учение и Завети, 146–147
ключов камък на религията на
светиите от последните дни,
139–147
написана за последните дни,
154–155
помага ни да се доближаваме
до Бог, 143–144
предупреждение за пренебрег-
ването ѝ, 139, 140–141
преподава истинското учение,
145–146
свидетелства за Исус Христос,
142–144
сила на, 34–36, 155–157
следва да бъде център на
нашето изучаване и препода-
ване, 140
четене на, с малки деца,
151–152
Вж. и изучаване на Писанията;
Слово Божие

Колове на Сион
ръководство на Езра Тафт
Бенсън в, 16, 265, 277–280,
289–291, 315, 317
цели на, 318–321

Л

Любов
в мисионерската работа, 304, 312
в ръководството, 270–271
за “изгубените овце”, 277–286
към Бог, 41–49
у дома, 197, 198–199

М

Майки
роля на, постановена от Бог, 216
съвет към, за прекарване на
време с децата, 216–219
Вж. и Бащи; Родители
Милосърдие, 42–44
Минало, да не живеем в, 94
Мисионерска работа
влияние на Светия Дух в, 311
във всички етапи на живота,
306–308
възрастни хора и, 225–226, 307
ентузиазъм на Езра Тафт
Бенсън към, 303, 304
използване на Книгата на
Мормон в, 140, 151–153,
157–159, 309
младите жени и, 307
младите мъже и, 306–307
обич в, 304, 312
подготовка на младежите за,
306–307
по целия свят, 305–306
работа в, 312
радост в, 304
смирение и, 311
традиция на, в семейството
на Езра Тафт Бенсън, 303
успех в, 311–312

Мисли, чисти, 242–243

Молитва

- в семействата, 56–57
- въпреки чувство за недостойнство, 93
- за получаване на Светия Дух, 176–177
- за устояване на изкушението, 243–244
- модел на, даден от Исус, 54–55
- на семейство Бенсън, за Езра Тафт Бенсън, 52–54
- отговори на, 59–62
- подобряване на нашите усилия при, 57–59
- постоянна, 54–55, 78–79

Н

Надежда, 93–95

Небесният Отец

- благословии за отдаване на живота на, 47–48
- винаги е близо, 51
- вършене на волята на, 81–82
- вяра в, 107–109
- заповедите на, 42–49, 86–87
- иска да бъдем щастливи, 81–82
- никога няма да ни принуди да живеем според Евангелието, 67
- обич към, 41–49
- обич на Него към нас, 48
- отговаря на молитвите, 59–62
- подобряване на общението с, 57–59
- се явява на Джозеф Смит, 116–117
- силно желае да ни помогне да променим живота си, 91–93

Нечестие

- на света, 128–130
- никога не е било щастие, 70, 87, 242

О

Обръщане във вярата. *Вж.*

Промяна в сърцето

Оптимизъм, 78–79

Откровение

- чрез живия пророк, 164
- чрез посещение на храма, 193–194
- чрез Светия Дух, 175–176

П

Патриотизъм, 23–28

План на щастието, разбиране на, води до покаяние, 86–87

Подчинение

- благословии чрез, 47–49, 86–87, 179–180
- като голямото изпитание на живота, 42, 49

Покаяние

- е повече от подобрене на поведението, 87
- за сексуален грях, 248
- и надежда, 93–95
- и промяна в сърцето, 85–86, 88–91
- скръбта по Бога води до, 90–91
- следва вяра в Христос, 87

Порнография, 242–243

Президент на Църквата

- благословии от следване на, 161–163, 168–169
- казва ни това, което има нужда да чуем, 166–168
- най-важният пророк за нас, 164–166
- никога няма да поведе Църквата по грешен път, 168–169
- получава откровение за Църквата, 164–166

Пример, ръководство чрез, 268

Приобщаване в Църквата, 29,
287–286

Програмата по благосъстоянието
на Църквата
влияние на, в следвоенна–
Европа, 18–23, 60–61, 291
дава възможности за работа, 294
Езра Тафт Бенсън въвежда в
своя кол, 289–291
основна цел на, 293

Промяна в сърцето
и покаяние, 85–86, 88–91
промяна отвътре навън, 85–86
става постепенно, 94–95

Пророк. *Вж.* Президент на
Църквата

Прошка
за сексуални прегрешения,
247–248
обещание за, 94–95

Първо видение, 116–117

Р

Работа
в мисионерските усилия, 312
ключ към успеха, 65
ценност на, 292–294

Разчитане на собствени сили,
289–300

Решения
изискват усилия и молитви,
70–71
определяне на нашата вечна
съдба, 70

Родители
единство между, 219–220
почитане на, 229–232
роли на, 212–219
следва да учат деца за храма,
190–193
следва да учат деца за целомъд-
рието, 247–249

Вж. и Бащи; Брак; Дом; Майки;
Семейство

Ръководене
важност на примера при, 268
делегиране, 271–274
и изграждане на оклолните, 274
примерът на Езра Тафт Бенсън
за, 31–32, 127, 253, 265, 268,
277–280
следване на примера на
Спасителя при, 268, 271–273
характеристики на ефективно-
то, 268–271

С

Сатана
лъжи на, 86, 93
омраза на, към нас, 48

Светият Дух
водачество на, важно за
Господното дело, 171–173
мисионерската работа и, 311
обитава с нас, когато се подчи-
няваме на Божиите закони,
179–180
общува чрез чувства, 175–176
получаване на, чрез изучаване
на Писанията, 178–179
получаване на, чрез молитва
и пост, 176
спътничество на, 174–175

Свещеничество
пълнота на, достъпна само
в храма, 186–87
сила на, запечатва семействата
чрез храмови обреди, 189

Свобода на избор
един вечен принцип, 66–67
упражняване на, има последици
сега и във вечността, 67–73

Сексуално прегрешение
опасности от, 241–242
опрошение за, 247–248

- устояване на изкушението, 242–247
- Семейна домашна вечер, 161–163, 206
- Семейна история, 189–190
- Семейна молитва, 56–57
- Семейство
- важност на, във времето и вечността, 199–200
 - вечно, 189, 197, 206
 - взаимоотношения с възрастните хора в, 230–233
 - молитва във, 56–57
 - преподаване на Евангелието във, 205–206
 - укрепване на, 200–204, 209, 211
 - Вж. и* Баби и дядовци; Бащи; Брак; Дом; Майки; Родители
- Скромност, 244
- Скръб по Бога, води към покаяние, 90–91
- Слабоактивни членове, достигане до, 277–286
- Слабост, преодоляване на, 91–93
- Слово Божие
- благословии от изучаването на, 133–135
 - включва Писанията, словата на живите пророци и лично откровение, 130
 - да не се отнасяме лековерно към, 135–136
 - укрепва срещу трудностите на деня, 128–130
 - усърдното изучаване на води до вярност, 130–133
 - Вж. и* Изучаване на Писанията; Книгата на Мормон
- Служба
- в брака, 200–203
 - в полза на възрастните хора, 233–235
 - в Църквата, 274
- Служба на слабоактивни членове на Църквата, 277–286
- Смирение
- в ръководството, 268
 - гордост срещу смирение, 253, 254, 262–263
 - примерът на Езра Тафт Бенсън за, 253, 254
 - при мисионерската работа, 311
 - Вж. и* Гордост
- Смит, Джозеф
- Божие царство на земята повторно организирано чрез, 119–120
 - и Книгата на Мормон, 118–119
 - молитвата му благославя милиони хора, 70–71
 - мъченичество на, 120–121
 - начело на последната диспенсация, 122–123
 - откровения, дадени на, 117–118
 - посещение на ангели, 117–118
 - преданост на, 120–121
 - предопределение на, 122–123
 - Първо видение на, 116–117
- Съхранение на храна, 294–297
- У**
-
- Учение и Завети, 146–147
- Ф**
-
- Финанси, 297–300
- Х**
-
- Храм
- Езра Тафт Бенсън научава за, от неговата майка, 183
 - защита и напътствие в, 188–189
 - като символ, 185–186
 - получаване на откровение в, 193–194
 - приемане на обредите на, 187–188

пълнотата на свещеничеството
достъпно само в, 186–187
склучвани там завети, 186–187
служене на предците в, 189–190
учене на децата за, 190–193

Христос. *Вж.* Исус Христос

Ц

Целомъдрие

дава радост, 248–249
законът за, 236–250
никога не остарява, 236
стандартите на, е заповед от
Бог, 240–241
устояване на изкушенията за
нарушаването на, 242–247
учене на децата на, 248–249

Ч

Членство в Църквата, значение
на, 86–87, 94–95

Щ

Щастие

животът, подобен на
Христовия, води до, 109–110
изисква усилие, 79–81
Небесният Отец желае да пре-
живеем, 81–82
независимо от нашите изпита-
ния, 75–78
план на, това е планът на
Евангелието, 86–87
резултат от вярата в Бог, 79

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

